

ΕΤΟΣ Α΄-ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 9

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. ΔΕΙ

Θεαίν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ. 21 Μαρτίου 1925

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζοχά
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 38664

“ΘΕΑΤΗΣ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐκδίδεται
κατὰ Σάββατον

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΡ. ΠΕΤΡΟΒΙΚΗΣ

Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβόσματα ἀ-
πευθύνονται πρὸς τὸν Διευθυντὴν

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΝ 4

Ἀριθ. τηλεφ. τοῦ «Θεατοῦ»
(7-02)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ Δρ. 100
Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ Δ. Ἀγγλ. 1
Αἱ ἐξάμηνοι καὶ τρίμη-
νοι ἀναλόγως

Ο ΚΡΟΤΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΠΙΩΝ

ΤΗΝ ἱστορίαν αὐτὴν μοῦ τὴν διηγήθη ἕνα
βράδυ ἡ γορὴ Βέρθα. Καὶ εἶναι μιὰ πολὺ πε-
ρίεργη ἱστορία.

—Ἐνα βράδυ — ἔτσι ἄρχισε τὴν διήγησί της—
ὑστερὰ ἀπὸ τὸ φαγητό, κουβεντιάζαμε, ὅπως τώ-
ρα, στὴ γωνιά, κοντὰ στὴ φωτιά. Βρισκόμαστε, ὅ-
πως καὶ τώρα, στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα, καὶ ἔ-
ρετε καὶ σεῖς πολὺ καλὰ ἂν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ φυ-
σῇ ὁ ἀνεμος στὴς ἀκτὲς μας.

Ἦσουν μονάχα δέκα χρόνων τότε· σήμερα εἰμαι
ἐξήντα τριῶν, ἀλλὰ τέτοιες ἀναμνήσεις δὲν θγαί-
νουν ἀπὸ τὴν μνήμην παρὰ μόνον ὅταν θυγῇ ἡ
ψυχὴ ἀπ’ τὸ σῶμα.

Ἀκούοντας τὴν τρικυμία, πολὺ φυσικὸ ἦταν νὰ
μιλοῦμε γιὰ τὸν μεγαλειότερό μου ἀδελφόν, τὸν Βί-
λελμ, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ναυτικός στὸν Ὁκεανόν.
Ἡ μητέρα μου παρατήρησεν ὅτι ἀπὸ πολλὴν καιρὸ
δὲν εἴχαμε λάβει εἰδήσεις του. Τὸ τελευταῖον γράμ-
μα τοῦ ἦταν ἀπὸ τὸ Βαλπαράϊζο, καὶ ἀνέφερε πῶς
ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του, ἀλλὰ ἀπὸ τότε
εἴχαν περάσει ἔξη μῆνες. Εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ ναυ-
τικοὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ τακτικοὶ στὴν ἀλληλο-
γραφία τους.

—Πῶς ἤθελα, ἔλεγεν ἡ μητέρα μου, νὰ ἤξερα
ποῦ βρίσκεται αὐτὴν τὴν ὥρα. Φθάνει νὰ μὴν κα-
κοπαθῇ τέτοια νύχτα, μὲ τὸν ἀέρα...

Κι’ ἄρχισε τὴς συνηθισμένης της προσευχῆς, προσ-
θετοῦσα ἕνα «Πάτερ ἡμῶν» ἐξαιρετικὴς γιὰ τὸν
Βίλελμ.

Ἐπειτα ἐπέσαμε νὰ κοιμηθῶμε. Ἐγὼ ἔπεσα στὸ
ἴδιον κρεβάτι μὲ τὴν ἀδελφὴ μου Κουπάα. Εἴχαμε
σχεδὸν ἀποκοιμηθῇ, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς μητέρας μας
μᾶς ἐξύπνησε ἄξαφνα. Τὸ κρεβάτι τῆς ἦταν πλη-
στὸ διὰ μέας, κοντὰ στὴ φωτογῶνιά.

—Ἐ, παιδιὰ, δὲν ἀκούετε;

—Τί εἶναι λοιπόν, καλὲ μάνα;

—Αὐτὸς ὁ κρότος ἀπ’ ἔξω...

Ἐγὼ ποῦ ἤμουν στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ ἐ-
μισσηλώθηκα καὶ ἔδωκα προσοχὴ ν’ ἀκούσω.

—Ναί, ἀκούω τὸν κρότον ποῦ κάνουν τέσσερα

κουπιά, κτυπώντας ρυθμικὰ τὰ νερά.

—Αὐτὸ μονάχα; ἐρώτησε σιγὰ ἡ μητέρα.

—Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀκούω ἀνθρώπους νὰ

κουβεντιάζουν.

—Κατέβα λοιπόν ἀπ’ τὸ κρεβάτι σου, Βέρθα, ἄ-

νοιξε λίγο τὸ παράθυρο καὶ προσπάθησε ν’ ἀκούσης

ποιὰ γλώσσα μιλοῦν.

ὑπῆκουσα Ἐμμανουῆλ τὸ παράθυρο μὲ προσφύ-

λαξί, ἀπὸ φόβον μήπως ἡ καταιγὶς κτυπήσῃ τὰ πα-

ραθυρόφυλλα στὸ πρόσωπό μου.

Ἡ φωνὴς ἤρχοντο ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐδῶ ἀπὸ

κάτω, τὴν ὁποῖαν ἕνας δρόμος μόνον χωρίζει ἀπὸ

τὸ σπῆτι μας. Ἦσαν φανερά ἡ φωνὴς τῶν τεσσά-

ρων κωπηλατῶν. Τὸ περίεργον ἦταν ὅτι ὁ καθένας

τοὺς ἐφαίνετο νὰ μιλάει διαφορετικὴ γλώσσα. Με-

ρικές λέξεις ἔφθαναν ἕως ἐμένα καὶ τῆς θυμολοῦμαι

μὲ συγκίνησιν ἀκόμα. Οὐρά... Σινεμά... Ντα-

λί... Ἀριμπουέ...

Ἀγγλικά, ἰσπανικά, ἰταλικά, ὥστε ἦσαν ἀπ’ ὅλα

ἀνακατωμένα. Μοῦ ἐφάνη μάλιστα, ὅτι ἕνας ἀπὸ

τοὺς ἀνθρώπους τῆς μυστηριώδους θάλακας ἐμιλοῦσε

τὴν διάλεκτό μας. Ἀλλὰ μέσα σ’ ἐκείνη τὴν σύγ-
χυσι τῶν γλωσσῶν, καὶ πρὸ πάντων ἀπ’ τὸν ἀέρα,

δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τί ἔλεγαν.

—Λοιπόν, Βέρθα, ἐρώτησε μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε,

ἡ μητέρα.

—Πρέπει νάναι, ἀπάντησα, κάποια θάρκα ἀπὸ

κανένα καράβι, ποῦ ἄραξε στὴν παραλία μας καὶ

θᾶλλη ναυτικούς ἀπὸ διάφορα μέρη.

—Ἀναψὲ τὸ κερί, λοιπόν, ἀφοῦ εἶν’ ἔτσι, νὰ ἰ-

δοῦν οἱ δυστυχισμένοι ἕνα φωτισμένο σπῆτι...

Ἡ μητέρα μου ἦταν πολὺ φιλόξενη γυναίκα. Ἀ-

γαπούσε πολὺ νὰ βοηθῇ, πρὸ πάντων τοὺς ναυτι-

κούς, γιὰτὶ ἡ οἰκογένειά μας ἦταν οἰκογένεια ναυ-

τικῶν.

Ἐγὼ ἄναψα τὸ φῶς, ἐφόρσα τὸ φουστάνι καὶ

τὸ μπουστό μου. Ἐστουτούριζα ἀπὸ τὸ κρεῖν καὶ

κάπως ἀπὸ φόβον, τ’ ὁμολογῶ... Ἐπειτα στάθηκα ἐ-

κεῖ καὶ ἐπείρμενα... μισὴ ὥρα, μίαν ὥρα. Ἀλλὰ κα-

νείς δὲν ἦλθε νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα μας. Οἱ ἀν-

θρώποι ὅμως τῆς θάλακας ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀποβίβα-

σθῇ, γιὰτὶ δὲν ἀκούστο πλέον οὔτε κρότος κουπιῶν,
οὔτε φωνές. Τέλος ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε νὰ ξανα-
πίσω. Τὴν ἀδελφὴ μου Κουπάα τὴν εἶχε πάρει ὁ
ὕπνος. Μὲ ὅλο τὸν παράξενο τρόπο ποῦ μὲ εἶχε πιά-
σει, δὲν ἄρχισα καὶ ἐγὼ νὰ κάνω τὸ ἴδιον.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὰ χαράματα, ἡ πρώτη
φροντίδα μου ἦταν νὰ τρεῖξω νὰ μάθω. Ἐκτόπησα
ὅλες τῆς πόρτες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ
δώσῃ μιὰ πληροφορίαν. Ἐξῶ ἀπὸ αὐὰ κανένα σπῆ-
τι δὲν εἶχε πάρει εἰδήσι ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε. Καὶ οἱ τε-
λωοφύλακες ἀκόμα ἐπαιρναν τὸν μεγαλειότερον ὄρ-
κο πῶς ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν ἐφάνηκε κανένα κα-
ράβι, καὶ οὔτε θάρκα εἶχαν ἄραξει στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὅταν τῆς τὸ εἶπα τῆς μητέρας, ἔγινε κατὰχλωρη.

Ἡ ἡμέρα ἐπέρασε μὲ τὴν ἀναμονὴ τῆς νύχτας,

τῆς ὁποίας ἐφοβόμην τὸν ἑορμα. Ἐνῶ εἰμαστε

καθισμένοι στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάμε, ὁ δευτέρος ἀ-

δελφός μου, ὁ ὁποῖος εἶχε ταξιδεύσῃ τὴν προηγού-

μενη μέρα στὸν ἀντικρινὸν κάδο, ἐφάνηκε στὸ κα-

τώφλι τῆς πόρτας. Δὲν τὸν ἐπροσμέναμε μὲ τὴν

παλίσροια. Ἐφρα τὴν πετσέτα του καὶ τὸ σεοβί-

ταιο του καὶ ἄρχισα νὰ τρώω. Μιὰ μεγάλη σιω-

πὴ ἐδάρυνε ἐπάνω μας. Ἐξέφρα ὁ ἀδελφός μου ἔ-

βαλε μιὰ φωνή:

—Κάποιος κλαίει ἐκεῖ ἀπάνω! εἶπε, σηκώνον-

τας τὰ μάτια στὴν ὁροφή.

—Θᾶλλε πιτ, φαίνεται, ἀπάντησεν ἡ μητέρα

μου, ποῦ ἐτρόμαξε ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἐπιφώνησι.

—Ὅχι! κοιτάξετε λοιπόν... Δὲν εἶναι βέβαιον

σταγόνες τῆς θαλάσσης αὐτὰ ἐδῶ.

Ἐπᾶνω στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη τοῦ χειριοῦ του

τρία μεγάλα δάκρυα εἶχαν πέσει, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ.

Ἡ μητέρα μου ἔγινε κατὰστρον, σὰν πεθαμμένη.

—Εἶναι βέβαιον, ἐφθόρισα. Χωρὶς ἄλλο κάποιο

δυστύχημα θάπαιε κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

Ἀργότερα ὁ γυνὴν ἐπέσε στὸ κρεβάτι του.

Ἀλλὰ ἡ ἴδια ἐκέψις μᾶς ἐκράτησεν ἀγρυπνοῦς. Ἐ-

ως ὅπου ἡ κοῦρατὶς ἐνίκησε τὸ φόβον μας. Προσέ-

χουμε μήπως ἀκούσομε πάλι τοὺς ἀγνώστους κω-

πηλάτες μὲ τὸν ρυθμικὸν κρότον τῶν κουπιῶν τους.

Δὲν ἀκούσαμε ὅμως τίποτε.

Ἐπει ἦλθε καὶ ἡ τρίτη νύχτα. Ἡ μητέρα μου

πῆγαμε νάνηψῃ τὸ κερί, ὅταν ἔφθασεν ἕως ἐμας τὸ

πλῆ-πλᾶφ τῶν τεσσάρων κουπιῶν, ποῦ ἐκτυποῦσαν

τὰ νερά δύο-δύο. Πάλι ἐξανασηκώθηκα. Αὐτὴ τὴ
φορὰ ἤθελα νάχω τὴν καρδιά μου ἥσυχην· ἤθελα νὰ
ἴδω Ἐντόθηκα γρήγορα καὶ ἐβγήκα. Ἡ θάλασσα ἐ-
μαίχε σὰν καθρέφτης κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγ-
γαριοῦ. Ἐφάξα μὲ προσεκτικὸν βλέμμα ὅλη τὴ φω-
τισμένη ἐπιφάνεια τῶν νερῶν, καὶ δὲν εἶδα παρὰ
μονάχα μακρὰ τοὺς βράχους τοῦ κάδου, ποῦ ἐμοια-
ζαν σὰν σφαντάσματα, καὶ περὶ πέρα, σὰν τέρατα,
τὰ Ἑστὰ Νησιά. Βάρκα πουθενά!

Καὶ ὅμως τὸ πλῆ-πλᾶφ ἐξακολουθοῦσε ν’ ἀντη-
χῇ μέσα στὴ νύχτα, σὰν ἕνα τακτικὸν τικ-τάκ τοῦ
ρολογιοῦ. Ἀλλ’ αὐτὸ μονάχα. Οἱ κωπηλάτες ἐ-
πρόσθεσαν σιωπηλὰ δὲν ἐκουθέντιαζαν πιά ἀναμε-
ταξί τους μὲ τῆς πολλὰς τους ἀκατανόητες γλώσ-
σες.

Ὁ ἀδελφός μου μὲ εἶχε ἀκολουθήσει στὴν ἀκτὴ
καὶ, ἂν καὶ εἶχε μάτι πολὺ ἐξησχημένο, δὲν μπό-
ρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτε περισσότερο ἀπὸ μένα.

—Λοιπόν; μᾶς ἐρώτησε ἡ γορὴ μας μητέρα, ὅ-
ταν ἐπλητήσαμε στὸ κατώφλι.

Ὁ ἀδελφός μου ἀπάντησε:

—Αὐτὸ θὰ εἶναι καμιά προειδοποίησις...

Ἡ μητέρα μου ἀπ’ τὸ κρεβάτι τῆς ἄρχισε τὸ:

«Ἐκ θαθέων ἐνέκορα...»

Ὅλοι ἐσυλλογιζόμεστε τὸν Βίλελμ, καὶ προσευ-

χόμενοι δὲν μπόρεσαμε νὰ κρατήσουμε τοὺς λυγ-

μούς.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα, ἡ μητέρα, γυρίζοντας ἀπὸ
ἕνα ταξίδι ποῦ εἶχε κάνει, μᾶς ἀνῆγγελε τὸν θά-
νατον τοῦ Βίλελμ. Τῆς τὸ εἶπαν ἀπὸ τὸ Λιμεναρ-
χεῖον.

Ἀκούω τὴν ἴδια βραδυά, ποῦ εἴχαμε ἀκούσει
γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κρότον τῶν κουπιῶν, ὁ μεγαλύ-
τερός μου ἀδελφός, εὐρισκόμενος εἰς τὸ Καρικὰλ
τῶν Ἰνδιῶν, εἶπε θυγῇ στὴ ξηρὰ μὲ τὴ θάρκα γιὰ
νὰ πᾶρῃ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ καραβιοῦ. Ἐναγύ-
ρισε στὸ πλοῖο μὲ σοβαρὸ πονοκέφαλον, καὶ τὴν ἄλ-
λη μέρα ἕνας ἰσχυρὸς πνευστὸς ἐξεδηλώθη. Καὶ τὴν
προάλλη μέρα ἐβγαλαν τὸ πτώμα του γιὰ νὰ τὸ
θάψουν στὸ κοιμητήριον τῶν Καθολικῶν.

Σ’ αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν πρέπει νὰ παραξενεύε-
ται κανεὶς γιὰ τίποτε. Ὅλα γίνονται, ὅπως ὁ Θεὸς
ἰθελε.

ΕΡΜΑΝ ΜΠΑΡ

ΚΡΙΝΟ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Εἶπε τῆς ἀμμουδιάς τὸ κρίνον

Συμμεῖο ἀπάνω στὸν ἄφρον:

—Γιατὶ τὴν πίκρα σου νὰ πίνω,

Κύμα σκληρό:

Κ’ εἶπε τὸ γέριον τὸ κύμα

Περὶλυπὸ καὶ σκυθρωπὸ:

—Τὸ ξέρω, εἶν’ ἄδικο καὶ κέρμα

Νὰ σ’ ἀγαπῶ.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

MISERERE

Ἐκάρφωσε ὁ Βοριάς τὸ λάβαρό του

στὸ νικημένο δάσος τραχὺ

καὶ τώρα κροῖε ἐπάνω σ’ ὄργανό του

τίς φουγγες τίς παλιές σπαρχιτικῆς.

Ἐτσι, ζωοῦλα ἀνθρώπων, τὴν εἶδες

τὴν ἐνδοιαστὴ τὴ φοικὴ μιας πνοῆς

ποῦ ὀρνει ὡς καὶ τίς πράσινες ἐλπίδες

ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς.

Καὶ τώρα, στὴς ψυχῆς τὰ μονοπάτια,

σὰ λιτανεῖα δουρὶ, χωρὶς ψαλμούς,

μὲ θαρροῦμένα οἱ ὀδοὶ τῆς μάστιγος

τραβοῦν σὲ ἀλιδόνηστους θαμούς.

Σ’ ἕνα νεκρὸ ποῦ ἐπρόσμενε τὸ χάος

εἴχουν λουλούδια ἐπάνω του λουκά,

καὶ ὅλο χτυπᾷ ὁ τυφλὸς τὸ μισέρο

σπαρχιτικῆς!

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Καὶ ὅποιος ζῇ παρήμερον καὶ μόνος, ἔχει χρέος
μὲ ὅλην νὰ ὀπλίσταται τοῦ νοῦ τὴν πανοπλία,
διὰ νὰ μείνῃ ἀσφαλὴς καὶ σῶς. Πόσῳ μᾶλλον
ἐκεῖνος ποῦ κρέμνεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν του τόσαι
ζωαί! (Σαίξπηρ)

XX

Ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου τῆς Ἐπιστήμης ἀ-
ποτελεῖται ἀπὸ ἀπειρὸν ἀριθμὸν σημείων, καὶ ἂν
καὶ εἶναι ἀκόμα ἀδύνατον νὰ συλλάβωμεν πῶς ὁ-
λέκλητος ὁ κύκλοςμποροῦσε νὰ μετρηθῇ, ὁ ἀνώ-
τερος ὅμως καὶ ἀντιληπτικὸς ἀνθρώπος φθάνει
μοιραίως, πρὶν ἢ ἀκόμα μάλιστα διανύσῃ τὴν μισή
του ζωὴ εἰς μερικὰ ἀπώτατα σημεία τῆς περι-
φέρειας καὶ στέκεται βουδὸς μπροστὰ στὸ Ἄνε-
στηγμένον. (Νίτσε)

XX

Ἐνὰ λαὸς δὲν γίνεταί περίελεπτος παρὰ ὅταν
ἡ νομοθεσία τοῦ ἀρχιερέως νὰ παρακινᾷ.

(Ρουσσώ)

XX

Ἡ γλώσσα δὲν εἶναι μοναχὰ τὸ μουσικὸ ὄργανον
μὰ τὸ ὑψηλόνόστο παγγινὸς τῆς τέχνης. Εἶναι καὶ
ἔαλο γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τὸν ὑπέρτατον.

(Παλαμάς)

XX

Νὰ πάσῃ κανεὶς, ἡ στιγμή εἶναι μιὰ μονοκόμ-
ματη μικρὰ στιγμή. Δὲ μπόρουμε νὰ τὴ χωρί-
σῃμε σὲ ἐποχές. Μποροῦμε μόνον νὰ ἀναγράψωμε
στὰ χρονικά τῆς τὸ ξαναγυρίσμά τους.

(Ουάιλντ)

XX

Εἶναι ντροπὴ γιὰ τὸ σοφὸ νὰ σφάλῃ.

(Αἰσχύλος)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ
21
Μαρτίου
1925

“Ενας Ἀθηναῖος ζωγράφος ἐργάζεται αὐτὸν τὸν καιρὸν δραστηρίως, ἐτοιμάζων μίαν ἐκθεσιν ἀπὸ ἀθηναϊκὰ τοπεῖα τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων. Μοῦ τὸ ἔλεγε προχθές πού τὸν εἶδα κι' ἐπρόσθεσεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν ἐλπίζει πολλά. Διότι οἱ ἀστοὶ ἀγοράζουν πολὺ εὐκολώτερα ἐν τοπεῖον γνωστὸν, ἢν τοπεῖον πού τὸ ἔχουν καθεμέρα μπροστά στὰ μάτια των, ἀπὸ ἕν ἄλλο μακρινόν, ἀγνωστὸν, ἔστω καὶ ὠραιότερον. Καὶ ὅχι μόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἀστοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι. Εἶναι ἴσως μία ἀνθρωπίνη ἀδυναμία. — παγκόσμιος. Εἰς τὸ Παρίσι παραδείγματος χάριν. — μοῦ ἔλεγε ὁ ζωγράφος πού πέρσιν ἀκόμα ἦτον ἐκεῖ, — τὰ παρισινὰ τοπεῖα εἶναι τὰ πλέον περιζήτητα. “Ὅταν μάλιστα φαίνεται εἰς τὸ βάθος, μέσα εἰς τὴν οὐμίχλην, καὶ ὁ φαῖς ὄγκος τῆς Νότρ-Ντάμ, ἡ πώλησις τοῦ πίνακος εἶναι δεκάκι. “Ὅπως κι' ἐδῶ, ὅταν τὸ ἀθηναϊκόν τοπεῖον ἐπιστῇ ἀπὸ ὀλίγον Παρθενῶν...”

Πάντα θέβαντα εἶναι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι δι' ἕνα ζωγράφον νάντιγράφῃ τοπεῖα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς περιχώρας. Τὰ πράγματα ἔλα, καὶ τὰς γυναικίνας, φαντάζου, τὸσον ὡραία κάτω ἀπὸ τὸν ἀττικὸν οὐρανόν, μέσα εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τῆς ἑσπέρας ἢ τῆς σελήνοφωτιστοῦ νυκτός! Ἀλλ' ὁ ἦλος τοῦ καλλιτέχνου διπλασιάζεται, ὅταν γνωρίζῃ ὅτι τὰ προϊόντα του δὲν θὰ ἔχουν μόνον καλλιτεχνικὴν ἀξίαν ἀλλὰ καὶ ἐμπορικὴν. Καὶ εἰς τὴν Τέχνην, βλέπετε, ὁ «οἰκονομικὸς παράγων» δὲν εἶναι ὀλιγώτερον σημαντικὸς παρὰ εἰς μίαν οἰανδήποτε ἄλλην ἐπιχείρησιν.

“Ἐτσι κι' ὁ Ἀθηναῖος ζωγράφος με διπλάσιον ζῆλον ἐργάζεται αὐτὸν τὸν καιρὸν εἰς τὸ ὑπαίθριον, στήνων τὸν ὀκρίσαντά του πότε εἰς τὸ πλάτωμα μιάς παλιᾶς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν, πότε εἰς τὸν ἐξοχικὸν δρόμον ἐνὸς προαστείου, πότε εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς λοφίσκου, πότε εἰς ἕνα μπαλκόνι, πού βλέπει εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας.

Γνωρίζει καλὰ τὰς Ἀθήνας του καὶ διαλέγει με γούστο ἐκεῖνο πού χρειάζεται. Ἐν τούτοις ἐνθυμήθη νὰ τοῦ ὑποδείξω κι' ἐγὼ κάτι. πού ἔχουν θέβαντα ὅτι δὲν θὰ τὸ εἶχε προσέξει. Καὶ τὸν ἠρώτησα :

— Πῆρες τίποτα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σόλωνος;

— “ὦ ναί! μοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνο τὸ δέντρο πού εἶνε καὶ στὸν κατήφορο, πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας τοῦ Κάνιγκος...”

— “Ὁχι, ὅχι!... Κι' αὐτὸ εἶναι ὡραῖο, ἀλλὰ ἡ ὁδὸς Σόλωνος ἔχει καὶ κάτι καλύτερο.

— Πού;

— Στὸ κέντρο τῆς, πού εἶναι ἴσως καὶ τὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν. Στὸ ὕψος τοῦ Πολιτικῶν Νοσοκομείου, ἴσα-ἴσα ἀντικρὺ στὴ μάντρα τοῦ κήπου...

— Ἀ, ἐκεῖ πού εἶναι τὸ ἱερό τῆς ἐκκλησίας, ἡ λεύκα κι' ἡ θρύση;

— Ἀκριβῶς! Εἶνε μιά σειρά σπῖτις, σπιτάκια, φτωχόσπιτα, παλιόσπιτα, ἐρείπια σχεδόν, κατοικημένα ὅμως, πυκνοκατοικημένα μάλιστα, πού ἂν τὰ ἐξωγράφεις κι' ἔγραψες στὸ πρόγραμμά σου «Ἀπὸ τὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν», δὲν θὰ τὸ πίστευε κανεὶς!

— Ἀλλ' ἔθελον, εἶπε ὁ ζωγράφος, θυμοῦμαι κάτι παλιὰ σπῖτις σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος... Ἀλλὰ ἔχω νὰ περᾶσω καιρό...

— Πέρασε κι' ὅθι μὲ θυμήθης. Εἶναι κάτι γραφικόν, περίεργον, ἀλλόκοτον καὶ ἀπίστευτον. Ἀξίζει νὰ τὸ ἀπαθανάτισθης, πρὶν τὸ γκρεμίσῃ ἡ σκαπάνη τῆς προόδου.

Δὲν ξέρω τί ἀπέκλειαν ὁ ζωγράφος. Ἀλλὰ τὸ «τοπεῖον» πού τοῦ ὑπέδειξα, εἶναι πραγματικῶς ἀπὸ τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ πού θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἀπαθανάτισῃ μέσα εἰς τὰς νέας Ἀθήνας. Τὸ βλέπει κανεὶς καὶ ἀπορεῖ πῶς ἔμεινεν ὥς τώρα ἀπρόσβλητον, ἀθικτον, μέσα εἰς τὸν πυρετὸν αὐτῶν

τῆς ἀνακαινίσεως, ὁ ὁποῖος τίποτε παλαιὸν καὶ γνωστὸν δὲν ἄφηνεν εἰς τὰ κεντρικὰ μέρη τῆς πόλεως. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι τὰ σπιτάκια αὐτὰ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ἀποτελοῦν ἐκεῖ μίαν σειράν συνεχῆ, ἀδιάσπαστον, κι' εἶναι ὅλα τὸσον γλασμένα, σκληρά, ἐτοιμόρροπα, πού θαυμάζει κανεὶς πῶς δὲν ἔπεσαν μόνον των. Τί μέγαρον ἡμπορούσε νὰ κτισθῇ εἰς τὸ οἰκόπεδον πού κατέχουν! Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὰ ὅλα θ' ἀνῆλθον κάποτε εἰς ἕνα ἰδιοκτήτην, καὶ σήμερον τὸ μέγα αὐτὸ οἰκόπεδον θὰ εἶναι ἐπίδικον μεταξὺ πολλῶν κληρονόμων. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξηγήσει πῶς διατηροῦνται τόσα ἐρείπια, τὸνα κοντά στὸ ἄλλο, σ' ἕνα μέρος τῆς πόλεως ὅπου καὶ τὸ μικρότερον οἰκόπεδον θὰ ἦτο ἀληθινὸν χρυσωφύ-

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ

Μονὴ Κηπουρίων Κεφαλληνίας... Ἀποστολεὺς ὁ κ. Στεφανίδης

χείων : Περιμένουν νὰ τελειώσῃ ἡ δίκη πού θὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον...

Ἐνθυμοῦμαι αὐτὰ τὰ σπιτάκια ἀπὸ τοῦ πρωτοῦ ἡλθα στὰς Ἀθήνας κι' ἐκατοῖκισα ἐκεῖ-κοντά, εἰς ἕνα κατακαίνουργον σπῖτι, εἰς τὴν διασταύρωσιν Ὁμήρου καὶ Σόλωνος. Καὶ τότε ἀκόμη, — πρὸ σαράντα ἐτῶν, — τὰ σπιτάκια ἦσαν παλιὰ. Σ' ἐν ἀπ' αὐτὰ, τὸ ὑψηλότερον, καὶ εἰς δωμάτιον, πού ὁ ποίου τὸ παράθυρον ἦτο ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς λεύκας τοῦ νοσοκομείου, κατοικοῦσε τότε, νεώτατος καὶ ἀνύπανδρος, ὁ ποιητὴς Κωστῆς Παλαμάς. Διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ οἴκηματος, τὸν ἀπεξήμωσε τὸ τραγεῦδι ἐκείνης τῆς λεύκας, πού συναντῶμεν τὸν γλυκὺν του ἦγον εἰς μερικὰ παλαιὰ ποιήματα τῆς ἐποχῆς. “Ὅταν ἐπισκευάσασθε ἀπὸ κάτω, νεαν-οὶ τότε φοιτητὰ καὶ μεγάλοι θαυμασταὶ τοῦ Παλαμά, ἐλέγαν :

— Ἐδῶ κάθεται ὁ ποιητὴς μας, ἐδῶ ἐμπνέεται, ἐδῶ γράφει...

Καὶ ἡθελονεῖν μίαν συγκίνησιν πού καὶ σήμερ ἀκόμα μᾶς ἐπανερχεται ὥς μία ὡραία ἀνάμνησις τῶν νεανικῶν μας χρόνων. Κάθε φῶρον πού περνοῦμεν ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ φοιτητὰ τοῦ 1885, καὶ βλέπομεν τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τὸ ἐρειπωμένον, ἀλλὰ ὁδοῖν ἀκόμη τὴν λεύκαν, πού κι' αὐτὴ λές κι' ἐμαθῆθα,

ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

καὶ τὴν θρύσιν πού δὲν ἔχει πλέον νερόν...

Ἀθροῖον δὲν θὰ ὑπάρχῃ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅχινα πῶς ὑπάρχουν ἀκόμη σήμερον ὅλα; Καὶ πού; Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

Ο ΣΟΦΑΣ

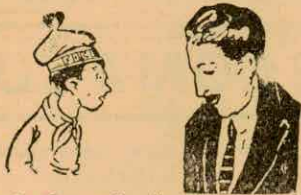
Η ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ δόξα τοῦ σοφῶ ἐπανήλθε. Γενικεύεται τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κατοικίαν τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀνετον τοῦτο ἔπιπλον, ἡμπικαθιστοῦν τώρα καὶ τὸ κρεβάτι. Πολλοὶ καὶ πολλὰ κατήργησαν ἐκεῖνο χάριν τοῦ σοφῶ, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν εἶνε ἐπιπλον χρησιμώτατον καὶ τὴν νύκτα ἀναπαυτικὴ κλίνη. Ταχέως ἡ κλινικοποιὰ θὰ χρεωκοπήσῃ. Εἶνε δὲ τὸσον πρόχειρος ἡ ἐγκατάστασις τοῦ σοφῶ εἰς σαλόνια, κρεβάτο-καμαρες, γραφεῖα, χῶλλ, ὥστε δὲν ἀπαιτεῖ καὶ μεγάλας διατυπώσεις. Ἡ ποικιλία τῶν χαλιῶν τῆς ἐποχῆς, ὁ κατακλυσμὸς τῶν ἀθηναϊκῶν σπιτιῶν ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν τυπῆτων, οἱ ὁποῖοι κατασκευάζονται τώρα εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, εὐνοεῖ τὸν καλλιτεχνικώτερον διάκοσμον τοῦ σοφῶ. Μὲ ἕνα ζωηρόχρωμον χαλί ὥς ἐπίστονισον ἔχετε τὸν σταντακτερότερον σοφῶ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται νὰ κάθωνται οἱ ἐπισκεπτεταὶ σας, ἀλλὰ καὶ νὰ κοιμηθῇ ὁ ἴδιος τὴν νύκτα ἀναπαυτικώτερα ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας. Διὰ τὰς γυναῖκας μάλιστα ὁ σοφῶς ἔγινε πλέον ὁ θρόνος των. Πᾶνε ἀνεπιστρεπτεῖ αἱ μεγάλα πολυθρόνες, εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων ἐγίνοντο αἱ γυναικοῦλες τῶν περασμένων χρόνων, ὅπως αἱ βαρκοῦλες εἰς θαλάσσιους ὅρμους. Καὶ ἔχουν ἐξαφανισθῇ αἱ κουνιστὰ ἐκείναι πολυθρόνισες, εἰς τὰς ὁποῖας ἐλκνίζοντο αἱ μάμμαι καὶ αἱ μητεροῦ-

λες μας με τὴν ὑπομονήν.

Τώρα, κυρία καὶ δεσποινίδες ἀπέκτησαν χάρις εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ σοφῶ ἀνατολικὰς συνηθείας, γυναικίνας, νωθρότητας. “Ὅλαι ἐξαπλώνονται, κυρταρίζονται, οὐλάζου, προσλωθάνουν τὰς ἡδοναθεστέρας στάσεις εἰς τὸν μαχυοῦντι-κὸν σοφῶν. Τὸ κοντοφούστα-νὸν των τὰς ἐπιδοθεῖ εἰς τὰς πλαστικώτερας ἀναδείξεις τοῦ σώματός των. Ἡ κνήμη πλέον, εἴτε κρεμασμένη, εἴτε ἀναπαυ-μένη, εἴτε ἡμισυναιμένη, εἴτε ἀποκαλυπτομένη μέχρι τοῦ γόνατος, ἔχει τὸσον καλὴν θέ-σιν εἰς τὸν σοφῶν καὶ ἀνετον σοφῶν, ὥστε οὔτε εἰς παλαιο-νικὸν θεάτρον. Καὶ ὅπως γνω-ρίζουν αἱ γυναῖκες νὰ ἐκμεταλ-λεῶνται τὰ πάντα πρὸς πε-ρισσότερον τονισμὸν τῶν γοη-τῶν των, δὲν καθυστέρησαν καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ σοφῶ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς γραμμῆς καὶ τῆς καμπυλότη-τος τοῦ σώματός των. Ἀνέ-πτυξαν καὶ εἰς τὴν περίπτω-σιν ταύτην τοῦ καθημερινῶ-

δίου των ἀισθητικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς αἰσθητικῆς. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰς ἐπιδοθεῖν περισσότερον οἱ σοφοὶ τῶν μεγάλων, περασμένων, μαλακῶν, πολυ-χρωμῶν προσκεφαλαίων, μετὰ τὰ ὅποιον ἐξοπλίσθη-σαν ὡς θεοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σιγαρότερον εἰς τὸ λευκὸν χέρι, εἰς τὰ κοκκινωδωμένα χεῖλη, τὸ χαμηλὸν ταυτοῦ πρὸς τὸν σοφῶ μετὰ τὰς παραδό-σους ἐπὶ τῶν λευκῶν, τὰ καυτὰ μετὰ τὰς σο-κοκαυτῆρας. Καὶ κατὰ τὴν βορρην ὥραν τῆς μα-σίρας, μετὰ τὴν τρυφερότητα τοῦ σαλονιῦ, νο-μίζει κανεὶς, ὅτι τίποτε δὲν ἦναι νὰ ἐφευρεθῇ συμφορῶτερον πρὸς τὴν γυναικίαν ὡχέλεια ἀπὸ τὸν πλατύχωρον, ἐλαστικὸν σοφῶν, μετὰ τὰς δωδε-κάδας τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἔκλει δύνανται τὸ-τε νὰ γινέσων τὸσον πολλὰ γυναικοῦλες, ὅσαι οὔτε εἰς τὸν παρὰστον. Μόνον αὐτὰ θὰ ἦσαν ἱ-καναὶ διὰ παρόμοιον θαῦμα. Δεκά γίνονται εἰς τὸ ἐσώτερον βάθος πρὸς τὸν τοῖμον, ἀλλὰ τόσον κατέ-χουν τὸ κέντρον, περισσότερον διανθίζουν τὰ ἄκρα τοῦ σοφῶ. Καὶ ἔλα ἀναπαύονται περισσοῦ, καίτοι τὸ θέαμα των παρέχει τὴν ἐντύπωσιν ὑπερφου-μένου τοῦ, ἐπιδοτικῶν λεωφορείου. Αἱ μὲν περ-πλέκονται, ἐξαφανίζονται εἰς τὰ φουστὰν καὶ τὰ πόδια των δι. Κατανθισμένη μουσμουλιά κέντημα με κοπανέλλια, τέλος πρωτομαγιάτικη εὐνοδομένη

Η ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ

—Ποιός σου είπε πως έχω περικεφαλαία;
—Η μαμά. Άκόμη χθές το βράδυ έλεγαν: 'Ο Γιαννάκης είναι βλάκας με περικεφαλαία!

δεν θά παρουσίαζε συμπλεκτικότερον σύνολον. Κατορθώνουν όμως να συνεννοούνται πληρέστερα εις την σύνθλιψιν των, εις το ανακάτωμά των, εις το ζύμωμά των. Αυτό δεν είναι τίποτε. Το σπουδαιότερον μόνι να λεχθῇ. Εύρίσκει συχνά θέσιν να καθήσῃ εις το αδιαχώρητον εκείνο και θέβηλος αντιπρόσωπος τοῦ ἀσχήμου φύλου. Προχθές εις τοιοῦτον συνωστισμὸν ἤκούσαμεν κάποιον νὰ ἐκθειάζῃ τὴν πλαστικότητα τῶν κνημῶν παρακαθήμενης τοῦ ὥραιας. Ἀλλὰ περισσότερον καὶ ἐκείνου ἐξεπλάγμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, ὅταν τοῦ παρετήρησεν ἡ ὥραια:

—Παρακαλῶ, δὲν εἶνε δικές μου αὐτὲς ἡ γάμπες. Εἶνε τῆς διπλανῆς μου κυρίας Χαρίκλειας!

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΞΙΕΣ!

Εἰς ἀφορμῆς ἐνὸς χρονογράφηματος τοῦ κ. Νιρβάν, φίλος ποιητῆς, παλαιὸς καὶ ἐπίλεκτος Μπόεμ, ἐθυμήθηκα ἕνα ὥραιο καὶ ποιητικὸν ἀνέκδοτον. Ὁ κ. Νιρβάνας ἔκαμνε τὴν παρατήρησιν στὸ χρονογράφημά του, ὅτι, μετὰ τὴν σημερινὴν ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς, ὑπάρχουν πελάται στὰ ἐστιατόρια, οἱ ὅποιοι κυττάζουν στὸν κατάλογον πρῶτα τὴν στήλην τῶν τιμῶν καὶ διαλέγουν... ἀπὸ ἐκεῖ, ἀδιαφοροῦντες τί φαί σημειώνεται ἀντίκρου. Μάλιστα μερικοὶ τρώγουν σὲ Ρωσικὰ ἐστιατόρια, ὅπου ὑπάρχει Ρωσικὸς κατάλογος. Δὲν ξέρουν Ρωσικὰ, ἀλλὰ ἐκλέγουν ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς...

Ὁ φίλος ποιητῆς μόλις ἐδιόδιασε αὐτὸ τὸ χρονογράφημα, ἔκαμε αἰφνιδίως κέφι.

—Νὰ σὰς πῶ κ' ἐγὼ, ἀνέκραξε, μίαν ἀνάμνησίν μου. Ἐπηρεάσθαι τότε στὸ καφενεῖον «Νέον Κέντρον» Πλάι ὑπῆρχε καὶ ἐστιατόριον. Καὶ γιὰ νὰ ρεχλαμαρισθῇ τὸ ἐστιατόριον, ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεῖου ἐκρεμούσε στὸ καφενεῖο τοῦ κάθε μέρα τὴν λίσταν τοῦ ἐστιατορίου. Οἱ Μπόεμ νεαροὶ ποιηταὶ ἐπλησίαζαν τὴν λίσταν, καὶ τὴν ἐτρωγαν μετὰ μάτια! Μετὰ τί ἀπόλαυσιν ἐκολλοῦσαν τὰ μάτια ἐπάνω στὴς γραμμὲς τοῦ καταλόγου! Καὶ καθὼς ἦσαν ἄλλες γραμμὲς μικρὲς, ἄλλες μεγάλες, ἔμοιαζεν ὅλη ἡ λίστα μετὰ ποίημα. Αὐτὸ τὸ παρετήρησε κάποιος ἀπὸ τοὺς νεαροὺς Μπόεμ.

—Ἀλήθεια! ἀνέκραγεν ἄλλος μετὰ ἀναστεναγμό. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὥραιότερο ποίημα.

Μὰ ἕνας ἄλλος, ἀφοῦ ἐκτύπησε μετὰ παραπονεμένη ματιὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς λίστας, ὅπου ἦσαν οἱ ἀριθμοί, συνεπλήρωσε:

—Ὅα ἦτον ὅμως ἀκόμη ὥραιότερον τὸ ποίημα, ἂν ἔλειπαν αἱ ὁμοιοκαταληξίαι!

TZIM

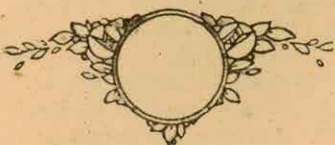
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ ὅτι στὴν συνοικίαν τῆς Νεακτιῆς ἦτο ἕνας τρομερὰ τσιγκούνης ἰδιοκτήτης μικροῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶχε γίνῃ ἱστορικὸς γιὰ τὴν φιλαργυρία του. Τὸ ἰσόγειον τοῦ σπιτιοῦ τὸ εἶχεν ἐνοικιάσει ἕνας πτωχὸς μπαλωματῆς, ὁ ὅποιος εἶχε καταλάβῃ πῶς ὑπελόγιζεν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸν τελευταῖον πεντάραν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Καὶ εὗρεκεν ἕνα τρόπον ἀρκετὰ νόστιμον.

Ἐμάζευσεν μόνον πεντάρης καὶ δεκάρες εἰς σκαρμούτσα κ' ἔβαλε μέσα σ' αὐτὲς καὶ 2—3 κάλπικες πεντάρης. Καὶ μετὰ τὴν πενταροδεκάρας αὐτὲς ἐπλήρωσε τὸ νοίκι. Ὁ ἰδιοκτήτης, φοβούμενος μὴ εἶναι μέσα κάλπικες, ἐκάθισε κ' ἐμέτρησε μία-μία ὅλες τῆς πενταροδεκάρας κ' εὗρεκε τῆς κάλπικες. Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ἐνοικιαστή του καὶ τοῦ τῆς ἔδωκεν. Ἐκείνος τῆς ἔλλαξεν ἀμέσως μετὰ καλῆς. Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἱστορίαν τοῦ ἔκαμε καὶ τὸν ἄλλον μῆνα, καὶ τὸν μεθεπόμενον... Καὶ τοῦ ἔκαμνε τακτικὰ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ἐστὶ ὁ ἰδιοκτήτης ὑπεβάλλετο εἰς αὐτὴν τὴν ἀγγαραίαν, χάρις εἰς τὴν φιλαργυρίαν του.

—Ἀ, τὸν ἐκδικήσασαι θαυμάσια! ἔλεγεν ὁ μπαλωματῆς χαρούμενος.

ΔΟΓΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΜΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΕ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

- Ἡ αὐτοβιογραφία τῆς Κας Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου.
- Αἱ περιπέτειαι τῆς ὥς ν' ἀναδειχθῇ.
- Πῶς τὸ φιλόμουσον κοινὸν ἐξεύγετο εἰς τὴν ἀμαξάν της.
- Πολιτικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ διαηλώσεις!...

Σ' ἕνα κρεβάτι τῆς τρίτης θέσεως τοῦ νοσοκομείου «Εὐαγγελισμὸς» βρίσκεται ἀρρωστή μιά δόξα, ποὺ ἀνεστάτωσεν ἄλλοτε τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη. Ὁ χρόνος ποὺ ὅλα τὰ μεταβάλλει, τὴν συνεπῆρε κ' αὐτὴ καὶ ἡ λήθη τὴν ἐσκέπασε! Καὶ ὅμως ὁλόκληρη ἡ Ἀθῆνα εἶχε χωρισθῇ πρὸς χάριν τῆς κάποτε εἰς δύο στρατόπεδα, καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ εἶχε γεννήσῃ ἦτο κατὰ τι ἀφάνταστον.

Πρόκειται περὶ τῆς Κας Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου. Ἡ γηραιά αὐτὴ κυρία ὑπῆρξε μία καλλιτέχνης τῆς σκηνῆς μας, ποὺ ἐδοξάσθη τόσο, ὥστε καμμιά ἄλλη, οὔτε πρὶν ἀπ' αὐτὴν οὔτε κατόπιν. Οὔτε ἡ Κ. Μ. Κοτοπούλη, οὔτε ἡ Κ. Κυδελή. Θεοδωρίδης εἶδαν ποτὲ τὸ κοινὸν τοῦ θεάτρου τῶν νὰ ξεζυῖ τὰ ἄλογα τοῦ ἀμαξιοῦ τῶν καὶ νὰ τοὺς σέρνῃ αὐτὸ τὸ ἀμάξι τῶν... Ἐ, λοιπὸν, καὶ αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ τὸν θρίαμβον τὸν ἀπῆλυσεν ἡ Κ. Παρασκευοπούλου.

XX

Ἀθηνῶν ἡ ἱστορία τῆς Κας Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου ἀποτελεῖ ἕνα σπουδαῖο μέρος τοῦ Νεοελληνικοῦ θεάτρου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἰδία ἐσκέφθη νὰ ἐκδόσῃ τὴν αὐτοβιογραφίαν της, μέσα στὴν ἑποῖαν νὰ περνᾷ ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ θεάτρου τοῦ καιροῦ της.

Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἐτοίμασε μετὰ τὴν συνεργασίαν γνωστοῦ λογοτέχνη. Μὰ ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ὀγκώδες δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ ἐκδοθῇ. Ὅα χρονογράφοι πολλὰ χρέματα καὶ ἡ παλαιά μας δὲν εἶχε ἀνετά... Ἐστὶ τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ διβλίον, ποὺ θὰ εἶχε μεγάλον ἐνδιαφέρον, μένει ἀνέκδοτον.

Ὡστόσο μερικὰ σημεία ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ζωὴν τῆς καλλιτέχνιδος αὐτῆς, ποὺ, γιὰ λίγον καιρὸν, ἐσκέπασε κάθε ἄλλην καλλιτέχνιν τοῦ θεάτρου μας, ἀξίζει νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα.

XX

Ἡ Κ. Παρασκευοπούλου ἐγεννήθη ἀπὸ πτωχοῦς γονεῖς καὶ τὰ πρῶτα τῆς χρονίας τὰ πέρασε εἰς ἕνα σπιτάκι στὴν συνοικίαν τῶν Ἀερίδων (κοντὰ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Αἰόλου). Ἡ ἰδία βεβαιώνει ὅτι αὐτὴ ἡ πρώτη τῆς ζωῆ, ἀνάμεσα στῆς Ἀρχιόντισσας καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῆς Ἀκροπόλεως, τὴν ἔκαμε ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ Ὁραῖον καὶ τῆς ἐδημιούργησε μίαν κλίσιν ἰσχυρὰν πρὸς τὴν Τέχνην καὶ πρὸς τὸ Θεᾶτρον.

Στὴν αὐτοβιογραφίαν της περιγράφει πῶς πρῶτη φορὰ ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολιν καὶ πόσῃ ἐντύπωσιν τῆς ἔκαμνε τ' ἀρχαῖα μνημεῖα...

Πολὺ μικρὴ ὅμως ἔπαθε τρομερὸ δυστύχημα. Ἐτυφλώθη τελείως. Καὶ ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὲν ἔβλεπε καθόλου. Ἐπειτα ὅμως ἐθεραπεύθη...

Ἀλλὰ ἦλθαν νέες δυστυχίαι, νέες περιπέτειαι, καὶ μετὰ φτώχεια τρομερή...

Τέλος, μόνη καὶ ἐγκαταλειμμένη, εὗρεθῃ κλεισμένη μετὰ ἄλλα ἄπορα κορίτσια σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖον Καθολικῶν καλογραιῶν στὴ Σμόρνη. Ἐκεῖ μέσα ὁ χριστιανισμὸς τῶν κοριτσιῶν σὲ εὐπορα καὶ ἄπορα, δηλαδὴ εἰς πλοῦσια ποὺ ἐπλήρωναν καὶ εἰς φτωχὰ ποὺ δὲν ἐπλήρωναν, τὴν ἐπλήγωνε βαθεῖα. Οἱ πρῶτες ἦσαν σὰν κυρίες κ' οἱ δεῦτερες σὰν ὑπηρετίσες...

Μὰ ἡ Εὐαγγελία ἐκεῖ μέσα ἐγνωρίσθη μ' ἕνα πλουσιοκόριττον, ποὺ ἔμνε στὸ Κορδελιὸ τῆς Σμόρνης. Καὶ, μετὰ πολλὰ θάσανα, κατάρωσε τὸ καλοκαίρι νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ νὰ πάῃ στὸ Κορδελιὸ, στὸ σπίτι τῆς φίλης τῆς.

XX

Ἀπὸ δῶ ἀρχίζει ἡ τύχη νὰ τῆς μεσιδῇ. Ἀρχίζουν νὰ τὴν περιποιούνται. Γνωρίζεται καὶ μ' ἄλλα σπιτία κατὰ τῆς Σμόρνης. Τὴν παίρνουν τέλος καὶ βλέπει καὶ θεᾶτρον.

Ἐπαίξε τότε ὁ θίασος τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη στὴ Σμόρνη. Βρισκόμαστε στὸ 1880! Ὁ κ. Νιόνιος Ταβουλάρης ἐγείμει τότε τὴν σκηνήν. Ἦτο δὲ ἡ μεγαλύτερα δόξα τοῦ θεάτρου μας ἐκείνην τὴν ἐποχὴν...

Ἡ Εὐαγγελία, μόλις εἶδε τὸν θίασον Ταβουλάρη παίζοντα, ἐγοητεύθη! Καὶ συγχρόνως ἤρχισε νὰ μιμνῆται μετὰ πολλὴν τέχνην ὅ,τι εἶδε στὸ θεᾶτρον.

Ἐστὶ παρετήρηθη τὸ ταλέντο της. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἦλθε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γίνῃ καλλιτέχνης τῆς σκηνῆς. Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ὀνειρόν της...

XX

Ἐνα σωρὸ περιπετειῶν ὑπέστη ἕως ὅτου προσ-

ληφθῇ εἰς ἕνα θίασον. Ὅλοι τὴν ὑπέβαλλον εἰς... ἐξετάσεις. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐδέχοντα...

Τέλος κατάρωσε νὰ μῇ εἰς ἕνα θίασον καὶ νὰ πάῃ μαζί του εἰς τὴν Χίον. Ἐκεῖ ἐπαίξε γιὰ πρῶτην φορὰν.

Ἀλλὰ τὸ ταλέντο της ἐξεδηλώθη κατόπιν, ὅταν ἐπαίξε στὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἀργότερα, μετὰ τὸν θίασον Ταβουλάρη ἔδρεψε πολλὰς θάσας. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ἄλλον θίασον περιώδευσε στὴν Ρωσίαν καὶ Ρουμανίαν.

Αἱ ἐπιτυχίαι της εἰς τὰ παλαιὰ ἔργα ποὺ ἐπαίξε τότε, τὴν ἔκαμνεν διάσημον, πρὶν ἀκόμη πατήσῃ στὰς Ἀθήνας.

XX

Ἐπειτα ἀρχίζουν οἱ θρίαμβοί της στὰς Ἀθήνας.

Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν — κατὰ τὸ 1892 — ὅλη ἡ θεατρικὴ καὶ κοσμικὴ κίνησις τῶν Ἀθηνῶν ἦτο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκεῖ ὅπου τώρα εἶναι γυμναστήρια καὶ Τεραῖν. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν τὰ καλλίτερα καλοκαιρινὰ θεᾶτρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκεῖ διὰ πρῶτην φορὰν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχειροκρότησαν τὴν Καν Εὐαγγελίαν Παρασκευοπούλου.

Ἀλλ' οἱ μεγαλύτεροι θρίαμβοί της ἦλθαν κατόπιν. Ὅταν ἐπαίξεν ἰδίως τὰ ἔργα τοῦ μακαρίτου Βερναρδάκη. Τὴν «Μερόπην» καὶ τὴν «Φαῦστα».

Ὁ θρίαμβος τῆς ἰδίας στὸ τελευταῖον ἔργον εἶναι κατὰ τι πρωτοφανές.

Τότε κατ' ἐπανάληψιν ἔγινε καὶ τὸ ἱστορικὸν ἐξέγγραμμα τῶν ἀλόγων τῆς ἀμάξης. Μόλις ἔδραμιν ἀπὸ τὸ θεᾶτρον, μετὰ τὴν παράστασιν, ἐτρέψεν ὁ κόσμος, ἔλκε τὰ ἄλογα καὶ ἀρχίζεν αὐτοὺς νὰ σύρῃ τὸ ἀμάξι... Ἐστὶ ἐν θριάμβῳ, ἡ καλλιτέχνης μετεφέρετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ κόσμος τῶν θαυμαστῶν δὲν διελύετο. Τὴν ἐπευφύμει ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ ἐξητοῦσε νὰ βγῇ εἰς τὸν ἐξώστην καὶ, νὰ βγάλῃ λόγον! Ἡ Κ. Παρασκευοπούλου ἔδραμνε καὶ μετὰ μικροῦ λόγον εὐχαριστοῦσε τὸ κοινόν...

XX

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἄλλος θεατρικὸς ἀστὴρ ἐμεσουρανοῦσε στὰς Ἀθήνας: ἡ Κ. Αἰκ. Βερῶνη — Γεννάδη. Ὅχι μόνον εἶχεν ἰσχυρὸν ταλέντο καὶ φήμην, ἀλλὰ ἐπαίξε καὶ τὰ ἴδια ἔργα μετὰ τὴν Καν Παρασκευοπούλου.

Ἐστὶ ἦτο ἀντίπαλος ἐπικίνδυνος.

Ἡ «Φαῦστα» τοῦ Βερναρδάκη ἐπαίξετο συγχρόνως εἰς σειρὰν παραστάσεων εἰς δύο θεᾶτρα τῆς πρωτεύουσας μετὰ πρωταγωνιστίας στὸ ἕνα τὴν Καν Παρασκευοπούλου καὶ στὸ ἄλλο τὴν Καν Βερῶνη.

Ἐστὶ τὸ κοινὸν ἐχωρίσθη. Οἱ μισοί, οἱ θαυμασταὶ τῆς μῆς, ἐπῆγγιναν στὸ ἕνα θεᾶτρο, καὶ οἱ ἄλλοι στὸ ἄλλο.

Μετ' ὀλίγον ὅμως τὰ πράγματα ἀγρίεψαν. Ἐσχηματίσθησαν δύο ξεχωριστὰ κόμματα: οἱ Παρασκευοπουλικοὶ καὶ οἱ Βερωνικοί. Καὶ ἀρχισεν ὁ πόλεμος! Ὁ Τόπος ἐπαίξεν ἀγρίως τὸ μέρος του. Ὁ μακαρίτης Κανελλίδης εἰς τοὺς «Καιροὺς» ἐξεσπάθωνεν ὑπὲρ τῆς Κας Παρασκευοπούλου, ἐνῶ ἄλλοι ἐφημερίδες ἔγραφαν ἐνθουσιωδέστατα ὑπὲρ τῆς Κας Βερῶνης.

Ἐγινε λοιπὸν καὶ κόμματα θεατρικὰ ὅπως καὶ πολιτικὰ. Καὶ ἀλλιστα συνέπεσε στὰς ἐκλογὰς νὰ γίνωνται τὴν ἡμέραν διαδηλώσεις Τοικουνικαὶ καὶ Δεληγιαννικαὶ καὶ τὸ βράδυ ἄλλαι διαδηλώσεις Βερωνικαὶ καὶ Παρασκευοπουλικά...

XX

Ἐπειτα σιγὰ-σιγὰ ὅλα ἔλλαξαν... Ἦλθαν νέα πρόσωπα στὸ θεᾶτρο... Νέα πράγματα, νέα ἀξίαι, νέα μέθοδοι... Καὶ ἡ Κ. Εὐαγγελία ἐλησμονήθη.

«Σὶκ τράνσιτ γλῶρια μούνης!»

Φ. Γ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΔΕΝ υπάρχει τίποτα πιο δύσκολο να ικανοποιηθεί, λέγουν οι περισσότεροι, από την γυναικεία καρδιά.

Η γυναίκα ποτέ δεν είναι απόλυτως ευχαριστήμενη. Αν έχει έναν άνδρα ζηλότυπο, ο οποίος διαρκώς την υποπτεύεται και κρίνει και επικρίνει την κάθε της πράξη, ούτως ώστε να μην ήμπορε ποτέ να ντυθεί όπως θέλει, να μην ήμπορε να μιλήσει σε κανένα χωρίς να επακολουθήσει κάποια σκληρή ζηλοτυπία, η γυναίκα αυτή παραπονείται και λέγει πως ο άνδρας της είναι ένας τύραννος που καθιστά την ζωή της μαρτύριο.

Αν πάλιν έχει έναν άνδρα αδιάφορο, ο οποίος την αφήνει απόλυτως ελεύθεραν να φορέσει μια περισσότερο ή ολιγώτερο ντεκολτέ τουαλέττα, να κόψει ή όχι τα μαλλιά της, να μιλήσει ή να γελάσει με τον έναν ή τον άλλον, η γυναίκα αυτή είναι πολύ δυστυχισμένη, γιατί βρίσκει πως ο άνδρας της δεν την αγαπά, αφού τόσο λίγο ή πράξεις της τον ενδιαφέρουν.

Αν όμως σχεσθούμε καλλίτερα θα ιδούμεν ότι τόσο η μια όσο και η άλλη έχουν απόλυτως δίκαιον.

Η αδικαιολόγητη ζηλοτυπία είναι μια προσβολή για τη γυναικεία καρδιά, που κλείνει συνήθως μια αφάνταστη λαβύρινθος αισθημάτων, και είναι ικανή να την οδηγήσει σε πολύ δυσάρεστες αποφάσεις. Η γυναίκα, σήμερα που απέκτησε κάποια πρωτοβουλία, δεν ήμπορε να παραδεχθεί να ζήσει υπό ένα διαρκή έλεγχο, που της δείχνει πολύ καθαρά ότι δεν υπάρχει καμιά εμπιστοσύνη εκ μέρους του συντρόφου της. Άλλως τε το να είναι ένας άνδρας ζηλότυπος, δείχνει έλλειψη εμπιστοσύνης όχι μόνο προς την γυναίκα του, αλλά και προς τον εαυτό του, διότι με τον τρόπον αυτόν αποδεικνύει ότι δεν έχει πεποίθησι στον εαυτό του και φοβείται διαρκώς, μήπως αντικατασταθεί από έναν άλλον... Άλλα ως μη λησμονούμε, ότι η γυναίκα δεν αγαπά τον άνδρα που έχει αδύνατο χαρακτήρα!

Η αδιαφορία όμως εκ μέρους του άνδρος είναι και αυτό ένα σφάλμα. Όταν μια γυναίκα που αγαπά διάλεξε μια τουαλέττα, την εκλογή αυτή ασφαλώς θα την έκαμε με την ελπίδα να άρεση ακόμη περισσότερον εις τον άνδρα της. Αν, επομένως, δεν άκουση τον παραμικρό ξαυμασμό εκ μέρους του, είναι πολύ φυσικό ή αδιαφορία του να την λυπήσει. Το αυτό θα συμβεί αν μείνη αδιάφορος σ' ένα της σχέδιο, σε κάποια της σκέψι, που θα έπιθυμούσε να την συζητήσει με τον σύντροφό της.

Ίσως λοιπόν η γνώμη που επικρατεί, πως η γυναικεία καρδιά δύσκολα ικανοποιείται, να μη είναι απόλυτως ακριβής. Ίσως ο άνδρας να μη είναι πάντοτε ικανός να εμβαθύνει εις την λεπτότητα των αισθημάτων της και γι' αυτό, άλλοτε μόνον να την κουράζει με μια αδικαιολόγητη ζηλοτυπία, άλλοτε δέ πάλιν να την απελπίζει με μια αδιαφορία, ικανή να την πληγώσει ακόμη πιο σκληρά.

Η αλήθεια εις το ζήτημα αυτό, όπως και σε κάθε άλλο, ευρίσκεται μεταξύ των δύο άκρων.

Μια ελαφρά ζηλοτυπία είναι πάντοτε εύπορος, κάποτε μάλιστα απαραίτητη, για την γυναικεία φιλοτιμία. Είναι ο κώδων του κινδύνου, ή προειδοποίησης πως ίσως, κάτω από τα πόδια μας, υπάρχει κάποιο θάλασσο.

Άλλ' η γυναίκα έχει συγχρόνως ανάγκη από εμπιστοσύνη, που είναι ικανή να την εμψυχώσει και να της επιτρέψει κάποια πρωτοβουλία.

Ας προσπαθήσει λοιπόν να κάμει τον άνδρα να κατανοήσει τί είναι εκείνο που χρειάζεται στην ευαίσθητη καρδιά της, και ασφαλώς θα το κατορθώσει, γιατί κανείς περισσότερον απ' αυτήν δεν είναι ικανός να φέρει εις πέρας ένα παρόμοιο έργο, γιατί η γυναίκα μόνον κατέχει το ένστικτο που αξίζει

περισσότερον από την πείρα, την υπομονή που αξίζει περισσότερον από την δύναμη, και το πραγματικό ένστικτο του έρωτος που αξίζει περισσότερον απ' όλα.

ΜΙΝΟΛΑ

ΗΜΕΡΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΠΟΜΠΗ

ΑΡΓΑ-αργά ήκούσθησαν εις την δειλινήν ώραν οι μαλακοί ήχοι του κώδωνος της συνοικιακής εκκλησίας και έσκορπίσθησαν εις την ατμόσφαιραν κάποιοι μυστικοί παθήσοι ψευδισμοί. Από την ολάνοιχτην θύραν της ημιφωτισμένης εκκλησίας ένα ελαφρόν κύμα θυμιάματος ανέδρυσεν και εύρωσε την στιγμήν και άπλωσε εις όλην την συνοικίαν νοσταλγικάς πνοάς παρηγορίας.

Και αργά-αργά από τα χαμηλόσιμα και από της αύλης έπρόβαλαν μαυροντυμένες γρηούλες, κυρτές και απετρεμμένες, χλωμές και θλιμμένες και γεροντάκια με σκυμμένα τ' ασπρόμαλλα κεφάλια των και όλοι μαζί έσχημάτισαν μίαν σιωπηλήν, αραιάν πομπήν, ή οποία διηρθύνετο αργά και εύλαδικά προς την θύραν της συνοικιακής εκκλησίας. Και

καθώς επήγαιναν αργά-αργά και με τα μάτια προσηλωμένα προς τα πολύχρωμα καγκλωτά παρόδια και φορούσαν της πνοές του λιθωνιού και κατέπιναν με όλας των τας αισθήσεις τους καλεστικούς ήχους της έσπερινής καμπάνας, έμοιαζαν σαν μίαν πομπήν τραυματισμένων, αρρώστων, πονούντων και νοσούντων, ή οποία επήγγαινε προς τον μέγαν και αλάνθαστον ιατρόν.

Η θύρα κατέπνε την άρροπατούσαν πομπήν, ή καμπάνια έπαυσε ν' άπλώνη την μαλακήν φωνήν της, ή εκκλησία έφωτίσθη περισσότερον και μία κατανυχτική φωνή ύψωθη τρεμουλιαστή προς τον Θεάνθρωπον.

Μετ' όλίγον ή πομπή των πονούντων και νοσούντων, έξηλθεν από τον ναόν και δεν έτρεμε πλέον κανείς και από τα πρόσωπα όλων είχαν εξαφανισθή και αι ρυτίδες του πόνου και της απελπίσας. — Έπιαν όλοι από την πηγήν της παρηγορίας.

Η ΜΟΔΑ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

Η άνοιξις μας επιφυλάσσει πάντοτε εκπλήξεις. Δεν έπροφθάσαμε να ελαφρώσουμε κάπως την ένδυμασία μας, και ξαφνικά ή άνοιξιάτικη βροχή ήλθε να φέρη μίαν άπότομη μεταβολή στην ατμόσφαιρα και να μας αναγκάσει να επανέλθουμε και πάλιν εις τα επανωφόρια που με κάποιαν ανακούφιση είχαμεν αποχωρισθή.

Εν τούτοις θα ήταν ίσως καλλίτερα να τα αντικαταστήσουμε με τα αδιάδρογά μας, τα όποια να φορέσουμε ακόμη και αν ή ήλιος σκορπίσει κάποιο χαμόγελο, γιατί το χαμόγελό του αυτό ασφαλώς θα είναι άπατηλό και δεν θ' άργήσει σε λίγο να μας το αποδείξει με μια ξαφνική άνοιξιάτικη μπόρα.

Τα αδιάδροχα της μόδας, αντιθέτως προς τα επανωφόρια είναι πολύ φαρδιά.

Το κλός σχήμα είναι ιδίως εκείνο που προτιμάται γι' αυτά.

Ως θρασμα, ιδίως για την εποχή, το προτιμότερον είναι ή γκαμπαρντί. διότι χρωίς εκ πρώτης όψεως να δίδη την έντύπωσιν από αδιάδροχο, είναι ικανή να προφυλάξει όσο χρειάζεται.

Ένα μικρό αδιάδροχο καπελλάκι είναι φρόνιμο να συνοδεύη πάντοτε το αδιάδροχόν σας, διότι με τον τρόπον αυτόν ήμπορεί κανείς να μην έφοδιασθή με την τόσο δυσάρεστον ύμερέλαν.

Η τελευταία μόδα θέλει το αδιάδροχο καπελλάκι να είναι από δέρμα, πράγμα που το καθιστά τόσον πρακτικόν όσον και κομψόν.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα άνοιξιάτικα καπελλάκια έξακολουθούν, όπως και τα χειμωνιάτικα, να παραμένουν μικρά. Συνίστανται κατά το πλείστον από μια χειτωμαμένη ανάμιξι φάθας και μεταξωτού, ανάμιξιν που αποτελεί το ένωτικόν σημείον μεταξύ των φέτρ και των ψάθινων καλοκαιρινών καπελλών. Τα καπελλάκια δηλαδή της άνοιξιάτικης περιόδου θα είναι κατά το πλείστον από μεταξωτό, ταφτά, κρέπ ντε τίν, κρέπ - σατέν κλπ. ή δέ ψάθα θα χρησιμεύη ως γαρνιτούρα, σχηματίζουσα άλλοτε ιδιόρρυθμο φιόγκο, άλλοτε ένα είδος πτέρυγας, άλλοτε κάποιο ιδιότροπο μοτίφ και άλλοτε πάλιν θα απομιμείται άνθη, που θα περιβάλλουν την καλότα του μικρού καπέλλου.

Θα φορεθούν πολύ τόσον τα μικρά κλοσάκια, όσον και τα ελαφρώς ρελεθό καπελλάκια, άλλοτε καταμπερστά, άλλοτε από το ένα πλάϊ και άλλοτε μόνον προς τα πίσω.

Η κορδέλλα μεταξύ των άλλων θα παίξη και αυτή μεγάλον ρόλον, ως γαρνιτούρα των άνοιξιάτικων καπελλών, άλλοτε μόνη της και άλλοτε εν συνδυασμώ με την ψάθιν.

ΤΑ ΠΟΙΣΣΕ

Η μόδα του πλισσέ εξακολουθεί πάντοτε πολύ μεγάλη. Τα τελευταία μοντέλλα που βλέπουμε στα καλλίτερα παρισινά ριγουρίνια, είναι πάντοτε φουστάνια, που έστω κι' αν δεν είναι καθ' όλοκληρίαν πλισσαρισμένα θα έχουν πάντοτε κάποιαν σχέσιν με το πλισσέ.

Το πλισσέ της τελευταίας μόδας είναι το άποκαλούμενον πλισσέ «Αρλεκεν», το όποϊον παρουσιάζει μίαν άρκετά ιδιότροπον πρωτοτυπίαν εις το είδος του πλισσαρίσματος του άρμαματος.

Τα πλισσέ συνηθίζονται πολύ διά της τουνίς, κάτω από της όποιες φαίνεται όλίγον το φουρώ, έντελώς ίσιο και στενό.

ΜΑΡΚΙΖΕΤ

— Ο χορός του Λυκείου

Ο χορός του Λυκείου, ὅστις ἐδόθη εἰς τὸ «Καπρίο» τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἐστέφη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς πράγματι ἐπιτυχίας. Ἡ μεγάλη του ἐπιτυχία ὀφείλεται ἀπ' ἐνός εἰς τὴν ἐνεργητικότητα

τῶν κυριῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ-
τοι τῆς Προέδρου κ. Παρρέν,
τῆς Γεν. Γραμματ. κ. Νικολα-
ίδου, καὶ τῶν κυριῶν τῆς Ἐ-
φορίας ἐπὶ τῶν ἐστέων κ. κ.
Λούρου, Λίτσα, Ράδου, Γιαν-
νικώστα, Ζούζουλα, Παπαδο-
πούλου, Βαλτατζή κλπ. καθὼς
καὶ εἰς τὴν ἐκλεκτότατον κό-
σμον, ὁ ὁποῖος ἐτίμησε τὸν χο-
ρόν. Ἡ συρροὴ κόσμου ὑπῆρ-
ξεν ἀσάντατος, τόσο, ὥστε μὲ
δυσκολίαν κατώρθωσαν κανεῖς

νὰ κυκλοφορῇ ἐντὸς τῆς ὥρας αἰθούρας τοῦ «Κα-
πρίου», τῆς φωτισμένης μὲ τὰ ἀπειράριθμα λαμπύ-
ρια.
Μεταξὺ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου διακρίναμεν τὴν
κυρίαν Ρεσσίναν, τὴν κυρίαν Λοβέρδου, τὴν κυρίαν
Σλήμαν, τὴν κυρίαν Παπαδιαμαντοπούλου, τὴν κυ-
ρίαν Τριανταφυλλάκου, τὴν κυρίαν Ζωχιού, τὴν κυ-
ρίαν Καλλιγὰ, τὴν κυρίαν Μερούρη, τὴν κυρίαν
Φωτιάδου, τὰς δεσποινίδας Χατζηνέστη, Μεταξί-
Λίτσα, Καπιτσίνη, Σμαρὰ, Λούρου, Πρωτοπαπᾶ,
Κουμαντάρου, Ζωγράφου, Κωστοπούλου, Τουρνά-
κη, Καραχάλη, Βάλδη, Παυλάκου κλπ. τῶν ὁποί-
ων αἱ τουαλέττες ἦσαν ἡ μίᾳ
ὡραιότερα τῆς ἄλλης.

Ἡ εὐθυμία ὑπῆρξεν ἀφάντα-
στος, ὁ χορὸς διαρκῆς, παρα-
ταθεῖς πολὺ πέραν τοῦ μεσο-
νυκτίου.

— Χορευτικὴ ἐσπερίς

Εἰς τὴν ὡραιότατην ἑπαυλιν
τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Λυγηνού,
ἐν Καστέλλῳ, ἐδόθη τὴν παρ-
ελθούσαν ἐβδομάδα χορευτικὴ
ἐσπερίς, συγκεντρώσαντα πολλὸν
κόσμον.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων
διακρίναμεν τὴν κυρίαν Ἰατρί-
δου, τὴν κυρίαν Μιχαλινού, τὴν
κυρίαν Μελεστοπούλου, τὴν κυ-
ρίαν Πεζοπούλου, τὴν κυρίαν
Τρούγλου, τὴν κυρίαν Κου-
μαντάρου, τὴν δεσποινίδα Κα-
νελλοπούλου, τὴν δεσποινίδα
Ξανθοῦ, τὴν δεσποινίδα Δα-
σκαλάκη, καὶ τοὺς κ. κ. Ἰατρίδην, Πεζόπουλον,
Κουμαντάρου κλπ.

— Εἰς τὸ «Καπρίο»

Εἰς τὸ «Καπρίο» ἐξακολουθοῦν πάντοτε αἱ τα-
κτικαὶ ἀπογευματινὰ συγκεντρώσεις κατὰ τὰς ὁ-
ποίας ὁ χορὸς ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν κυριωτέραν
ἐνασχόλησιν.

Μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου τοῦ συγκεντρωθέντος ἐκεῖ
κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἀναφέρομεν τὰ
ὀνόματα τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων Ἡλιοπούλου,
Ἀντωνιάδου, Παπαθασσιλείου, Μιχαλοπούλου, Δη-
μητριάδου, Αναγνωστοπούλου, Μαργιώρου, Παπα-
γεωργίου, Μοντεσάντου, Μεταξά, Καλλιγὰ, Λογο-
θέτη, Κλάδου κλπ. καθὼς καὶ τῶν κ. κ. Βιτάλη,
Βελουδίου, Λοβέρδου, Κονταράτου, Χριστοδούλου,
Μεταξά, Ροδοκανάκη, Ἰωαννίδου, Φωτιάδου, Φα-
κίρη κλπ.

— «Ντελὶς»

Εἰς τὸ «Ντελὶς» προμηνύεται δι' ἀπόψε Σάβ-
βατον, 21ην τρέχοντος μηνός, μεγάλη χοροεσπερίς
ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀπόρων Φυματιῶντων.

Τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου ἀποτελεῖ ἀναμ-
φισητότητα μίαν ἐκ τῶν θετικωτέρων φιλανθρωπι-
κῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας τῆς
πόλεως μας.

Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ
κυριώτερος σκοπὸς θὰ ἐκπληρωθῇ μετὰ τρίμηνον
περίπου, διὰ τῆς ἰδρύσεως εἰδικοῦ σανατορίου πρὸς
περίθαλψιν τῶν ἐκ τῆς νόσου ταύτης πασχόντων ἀ-
πόρων διοργανοῦται ἡ ὡς ἄνω χοροεσπερίς, ἡ ὁ-
ποία, λόγῳ τοῦ σκοποῦ τῆς, ἀσφαλῶς θὰ συγκεν-
τρώσῃ τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον, ὑποστηριζομένη
ἐκθύμως παρ' ἀπάσης τῆς κοινωνίας μας.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς διοργανώσεως τῆς ἐστέως
ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς εὐγενεστάτας κυρίας Εὐανθ.
Σούτσου, Μαρίας Μιαούλη, Φαν. Δεληγιάννη, Μ.
Καφαντάρη, Μ. Παπαφλέσσα, Εὐαγγ. Μαρῆ, Αἰ-
κατερ. Ρεσσίναν, Φωτ. Βερυκίου, Μαρ. Καμβόση,
Ἐλεν. Σπυρίδου, Ἐλ. Ἀθανάκη, Σασ. Φωτιά-
δου, Μαρ. Δρακοῦλη καὶ Μαν. Κοντοῦ.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Χορὸς ὑπὲρ τῶν Προσκόπων

Τὴν προσεχῇ Δευτέραν, 23ην Μαρτίου, διοργα-
νοῦται εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ «Καπρίου»
χορὸς ὑπὲρ τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλή-
νων Προσκόπων.

Εἰς πάντας εἶναι γνωστὸν τὸ κοι-
νωφελὲς ἔργον τοῦ Σώματος τούτου,
τὸ ὁποῖον ὡς σκοπὸν ἔχει νὰ προπα-
ρασκευάσῃ εἰς τὴν πολιτείαν νέους ὁ-
γιεῖς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Τὸ Σῶμα τῶν Ἑλλήνων Προσκό-
πων διαρκῶς διοργανῶναι ἐκδρομὰς,
κατὰ τὰς ὁποίας ἡ πλήρης ὑγίαις
ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου συνδυάζεται μὲ γυ-
μναστικὰς ἀσκήσεις καὶ μορφωτικὰς
ὁμιλίαις.

Αἱ εἰσπράξεις τῆς χορευτικῆς ἐσπε-
ρίδος θὰ διατεθοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν παρα-
μονὴν τῶν Προσκόπων ἐπὶ δέμηνον σχεδὸν κατὰ τὸ
καλοκαίρι εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐξοχῶν μας, ὅπου κατα-
σκηνώνοντες θὰ ἀπολαύσωνται τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξοχῆς
καὶ θὰ ἀναπνεύσωνται ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ χειμῶνος.

Εὐχόμεθα πάντες νὰ τιμῇσουν τὴν χορευτικὴν ἐ-

κοσὴν, τὴν κυρίαν Βεργοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ.
Α. Σλήμαν, τὰς δεσποινίδας Λυκουρέζου, Καμπά-
νη Ζούζουλα, τὴν κ. Ζ. Μπέμπη μὲ τουαλέτταν
ἀπὸ ζωρζέτ χρώματος κυκλαμῆς, τὴν κυρίαν Π.
Ἀθανασιάδην μὲ τουαλέτταν ἀπὸ μαῦρο κρέπ σατέν,
τὴν κυρίαν Μεταξά μὲ τουαλέτταν μαῦρον καὶ τοὺς
κ. κ. Παπάγον, Παπαδημητρίου, Νικολαΐδην, Μπα-
κάπουλον, Μεσηνέζην, Καλλιγὰν, Ἀγαθοκλήν, Νι-
κολόπουλον, Ζίννην, Μπλέσσαν κλπ.

— «Βεργίτς» Πειραιῶς

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο τὰ ἐγκαί-
νια τοῦ νέου χορευτικοῦ κέντρου
«Βεργίτς» εἰς τὴν Καστέλλαν, παρα-
πλεύρῳ τοῦ Πειραιῶς Θεάτρου καὶ
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συμπαθοῦς
καθηγητοῦ τοῦ χοροῦ κ. Ἀριστέι-
δου Σιμοπούλου.

Ἡ κομψὴ καὶ ὡραία στολισμένη
σάλα του εἶχε πλημμυρῆσαι ἀπὸ κυ-
ρίας καὶ δεσποινίδας τῆς Πειραιῆς
ἀριστοκρατίας, ἐλπίζεται δὲ ὅτι τὸ
«Βεργίτς» θὰ καταστῇ τὸ μοναδικὸν
χορευτικὸν κέντρον τοῦ Πειραιῶς.

Ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους διακρίναμεν τὴν χα-
ριτωμένην χορεύτριαν δεσποινίδα Κατίναν Γκού-
τση, τὰς ἀδελφὰς Πλέσσα μὲ τουαλέττας πολὺ εἰς,
τὰς ἀδελφὰς Κατρινὰ, τὴν δεσποινίδα Μαρία κλπ.

Ἐκ τῶν καθ' ἑαυτοὺς διακρίνομεν τὸν πάντοτε
εὐθυμον κ. Εὐάγγ. Δεληγιάννην καθὼς καὶ τοὺς κ.
κ. Κατρινᾶν, Ἡλιοπούλου, Κορφιᾶττην, Γιοβαννίδην
Στρογγύλην, Γεωργιάδην κλπ.
Ἄξιον συγχαρητηρίων εἶναι ὁ
συμπληθεὶς καθηγητὴς κ. Σιμό-
πουλος, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ δη-
μιουργία τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ
χορευτικοῦ κέντρου.

— Ἀκαδημία Τζιτζῆ

Ἐξακολουθοῦν αἱ χορευτικαὶ
συγκεντρώσεις εἰς τὴν κομψὴν
αἶθουσαν τοῦ κ. Ι. Τζιτζῆ. Εἰς
τὴν προσεσχινὴν συγκεντρώσιν
διακρίναμεν τὴν δεσποινίδα Φ.
Δημητριάδου, ὡραιότατην καὶ
κομψοτάτην μὲ μπλε φορεμα-
τάκι, τὰς ἀδελφὰς Νικολοπού-
λου, τὰς ἀδελφὰς Καλαδάμη,
Τρανοῦ, Δρακοπούλου, Ἡλιοῦ,
Τραυλοῦ, καὶ Ποταμιάνου.

Ἀπὸ τοὺς καθ' ἑαυτοὺς ξε-
χωρίζομεν τοὺς κ. κ. Ἀραζόν,
Παπασηλιωτόπουλον, Ζήλον,
Τρανόν, Τσάκουρην, Μπενᾶν,
Γουγουρόπουλον, Βενόπουλον καὶ ἄλλους.

— Γερμανικὴ Δέσχη

Ἐξακολουθοῦν τακτικὰ αἱ συγκεντρώσεις εἰς τὴν
Γερμανικὴν Δέσχην. Ὁ χθεσινὸς χορὸς ἐσημείωσεν
ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ ἀπόψεως συγκεντρώ-
σεως καὶ περιβάλλοντος.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων διακρίνομεν τὴν
δεσποινίδα Καραποστολάκη μὲ λευκὸν φόρεμα, τὴν
δεσποινίδα Καραχάλη μὲ κομψοτάτην μὲν τουαλέτ-
ταν, τὴν δεσποινίδα Βουγιούκα, τὰς ἀδελφὰς Κανού-
λην, τὴν δεσποινίδα Βενοπούλου, καὶ τοὺς κ. κ. Μα-
χαίραν, Ἀστέρην, Βενόπουλον Στεφανίδην κλπ.

— «Σπλέντι»

Ἐξακολουθεῖ τακτικὰ τὰς συγκεντρώσεις του τὸ
γχορὸν «Ἀϊ—Λάιφ» εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Σπλέν-
τι» ἐκάστην Τετάρτην Σάββατον καὶ Κυριακὴν
6—9 μ. μ. Προσεγγίς θὰ ἀνοιχθῇ καὶ ἡ εὐρυχω-
ροτάτη ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου.

ΟΝΕΙΡΟ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

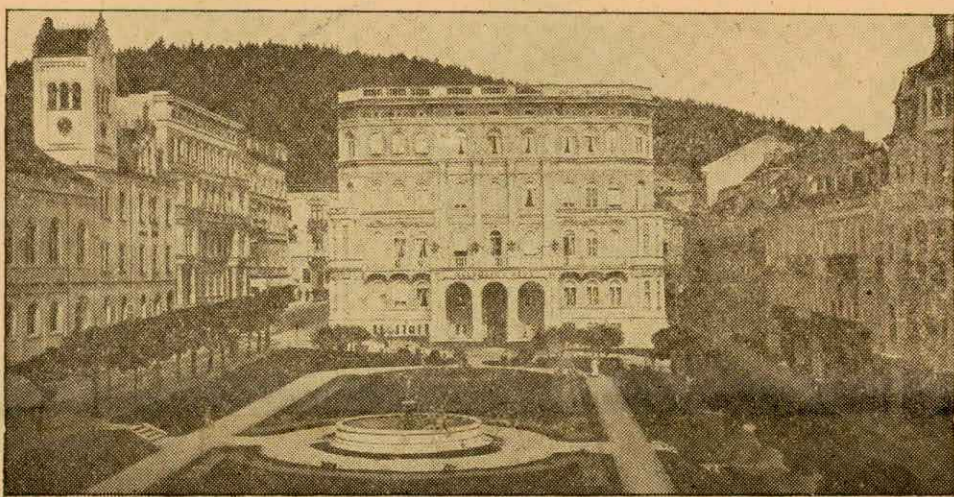
Μεσάνυχτα θὰ μ' ἔφρεε στὸ ὄρατό
καὶ ἄσπρο χωριὸν μὰς τότερο τὸ πλάνο,
στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω
—ὦ, ἡ ψεύτικη χαρὰ μου!—γλυκὰ κλαίω.

Ὅμως μὴ λείπει ὁ νοῦς καὶ λέω καὶ λέω
ἐνῶ τὰ λόγια μου ἄλλ' ἀντ' ἄλλα γάμω,
καὶ μέσα μου λογιῶ πὺς θὰ πεθάνω
ὡς πὺς γὰ βγῇ—Θε μου!—τὸ φῶς τὸ νέο.

Ἐπῆρε ἡ μέρα καὶ ἔρχονται οἱ γειτόνοι,
μὰ ἐγὼ στὸ καλὴνύμισμά τους λείπω
καὶ μόνη ἐκεῖνη καρτερῶ, καὶ μόνη.

Τοῦ κακοῦ ἀναπνέω στὸν κάθε χτύπο,
κυττάζω τοὺς δικούς μου νὰ μὴ ποῦνε
καὶ κείνοι ἄλλοι τὰ μάτια τους γυροῦνε.

Ι. ΤΡΥΠΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΣΜΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ.—Ἀποψὲς τοῦ Μαριεμβὰδ

σπερίδα, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸν εὐγενῆ σκοπὸν
τῆς.

— Μ. Βρετανία

Ἐκτακτὸς χορευτικὴ ἐσπερίς ἐδόθη προχθές εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρεττα-
νίας». Αἱ αἰθουσαὶ του παρουσίαζαν θαυ-
μασίαν ὄψιν. Φρέσκα λουλούδια, ὡραῖ-
ος κόσμος, κομψὲς τουαλέττες, γαργαλι-
στικὴ μουσικὴ, ὅλα μαζὺ συνετέλεσαν
εἰς ζωηροτάτην διασκεδάσιν καὶ κέφι.
Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων διακρίνο-
μεν τὴν κυρίαν Μίνα Σκαρμαγκᾶ μὲ
τουαλέταν μὲν, τὴν κυρίαν Ἐσμε Με-
ταξά μὲ ἀμφίσειν μπλε ροῦά, τὴν κυρί-
αν Μπότση μὲ μαῦρην τουαλέτταν ἀ-
πὸ δαντέλλα, τὴν κυρίαν Βερυκίου, τὴν
κυρίαν Μίνα Ρεσσίναν, τὴν κυρίαν Χω-
ρέμη, τὴν κυρίαν Ἀρεντούλη μὲ μαῦρην τουαλέτ-
ταν, τὴν κυρίαν Ἀνδριτσάκη μὲ φορεματάκι ἀπὸ
κόκκινη καὶ μαῦρην ζωρζέτ, τὴν κυρίαν Καλογερο-
πούλου, τὴν κυρίαν Γεωργιάδου μὲ φόρεμα περὶ
σὲ χρώμα κοραλλιοῦ, τὴν κυρίαν Ι. Μπέμπη μὲ
θαυμασίαν ἀμφίσειν ἀπὸ δαντέλλα χρυσὴ σὲ φόντο
σουλὸν, τὴν κυρίαν Δούβα μὲ φόρεμα ἀπὸ δαντέλλα
ὀράνζ, τὴν κυρίαν Μακώλεϋ, τὴν δεσποινίδα Νικο-
λαΐδην μὲ ζωρζέτ μπλε ροῦά, τὴν δεσποινίδα Μπέμπη
μὲ τουαλέττα κόκκινη γαρνιρισμένη μὲ πτερὰ καὶ
ἄλλας.

Μεταξὺ τῶν κυριῶν διακρίνομεν τοὺς κ. κ. Χω-
ρέμην, Δελμούζον, Φίλωναν, Δεληγιάννην, Συνδί-
καν, Μπότσην, Κουκλέλην, Σκαρμαγκᾶν, Ἀν-
δριτσάκη, Μεταξᾶν, Συρίκην, Νικολαΐδην, Ἀ-
ρεντούλην, Μαυραῖαν, Σκουζῆν κλπ.

— Παρὰ τῷ Κφ καὶ Κφ Τριανταφυλλάκου

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν χορευτικὴ ἀσπὶς
παρὰ τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Τριανταφυλλάκου.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων διακρίνομεν τὸν κ. καὶ
τὴν κ. Πετρίτση, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γεωργιάδου,
τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κεττέα, τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν
Χωρᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπότση, τὸν κ. καὶ τὴν
κ. Θ. Φωτιάδην, τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Στ. Μερ-

Ο ΑΜΛΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΟΦΗΛΙΑ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ Ο ΣΑΙΞΠΗΡ ΕΝΕΠΝΕΥΣΘΗ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΣ ἐξ ἡμῶν διατηρεῖ εἰς τὴν μνήμην του τὸν περίφημον μονόλογον τοῦ Ἀμλέτου, εἰς τὴν σκοτεινὴν ταράξαν τοῦ Ἑλσενέρ :

—Νὰ ζῇ κανεὶς, ἢ νὰ μὴ ζῇ;... Νὰ πεθάνουμε ἢ νὰ κοιμηθούμε, νὰ κοιμηθούμε... ἴσως νὰ ὀνειρευθούμε... Ποιὸν εἶναι τὰ ὄνειρα ποὺ θὰ βλέπαμε μέσα στὸν ὕπνῳ τοῦ θανάτου;...

Ὅλων μας ἡ φαντασία ἀνεπὸλῃς τὴν τραγικὴν περιπέτειαν καὶ τὸν θάνατον τῆς Ὁφελίας, ὁ ὁποῖος προῆλθεν ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Ἀμλέτου !

«Πλησίον ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ σκιαζεται ἀπὸ κυπαρίσσια, ἔρχεται ἡ Ὁφελία, μὲ φανταστικὰ στεφάνια καμωμένα ἀπὸ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, ἀπὸ μαργαρίτες καὶ μεγάλα κόκκινα ἄνθη ποὺ ὀνομάζονται ἀδάκτυλα πεθαμένου». Τραγουδεῖ παλὰ τραγουδιὰ καὶ πλάνηται σ' ἕνα κλαρὶ γιὰ νὰ κρεμάσῃ τὸ ἀνθισμένον στεφάνι της. Τὸ κλαρὶ ἔσπασε... Τὰ φορέματά της ἐπιπλέουν καὶ τὴν κρατοῦν, γιὰ λίγο, στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, σὰν νὰ ἦτο σειρὴν, ἕως τὴν στιγμὴν ποὺ εξαφανίζεται...

XX

Ὁ Ἀμλέτος, ποὺ ἐνέπνευσε τόσους ἱστορικοὺς, δὲν ὑπῆρξε ποτέ, καὶ ἂν ὑπῆρξεν εἰς τὴν οὐχλωδὴν παράδοσιν τοῦ Β' αἰῶνος, κατὰ τὸν ὅποιον τίποτε δὲν ἐξηκριβώθη ποτέ, δὲν τὸ γινώσκουμεν.

Ὁ Δανὺς Ἱστορικὸς Σάξων ὁ Γραμματολόγος, ὁ ὁποῖος ἔζη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, εἶναι ὁ μόνος ποὺ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν Σάξωνα, ὁ Ἀμλέτος εἶναι υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γουτλάνδης Χορβεντίλ καὶ τῆς Δανίδος Γερώνθας, συζύγου του. Ὁ Φένγκο ἐφόρυσεν τὸν ἀδελφόν του Χορβεντίλ, ἐνομφεύθη τὴν Γερώνθαν καὶ ἐκυρίευσεν τὸν θρόνον. Ὁ Ἀμλέτος, φοβούμενος μὴ δολοφονηθῇ ἀπὸ τὸν θεῖον του, προσεποιήθη τὴν τρελλὴν διὰ νὰ σωθῇ.

Τὴν ἀπλὴν αὐτὴν ἱστορίαν ἐπανέλαβον κατόπιν αἱ Δανικαὶ παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν χροῖμα καὶ πρωτοτυπίαν, καὶ ἐσχημάτισαν τὴν ὑπόθεσιν, ποὺ ἐνέπνευσε τὴν Σαίξπηρον μεγαλοφυάν.

Ὁ Χορβεντίλ ἦτο ἕνας ἐκ τῶν περιφημοτέρων βασιλέων τῆς θαλάσσης, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ ἐμάστιζον τὴν Εὐρώπην μὲ τὰς ληστείας καὶ τὰς πειρατείας των. Ὁ Φένγκο ἐφθονοῦσε τὸν ἀδελφόν του. Ἐνα θρόνον τὸν ἐδηλητορίας κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς συμποσίου.

Εἰς τὸ δόγμα, ὁ Σαίξπηρ, φονεῖ τὸν βασιλέα μὲ μᾶλλον περίπλοκον θάνατον. Εἰς τὸν κήπον ὁ κακοῦργος ἀδελφὸς εἶναι εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ βασιλέως ἕνα τρομερὸν δηλητήριον. Κατόπιν νυμφεύεται τὴν γυναικαδέλφην του. Τότε ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀμλέτος παίζει τὸ πρόσωπον τοῦ παράφρονος. Αἱ φαντασιοπληξίαι του ὅμως, αἱ ὑπερβολαὶ του καὶ οἱ λόγοι του ἔχουν διπλὴν σημασίαν, καὶ ὁ Σαίξπηρ ἀπέδωκεν εἰς τὸν χαρακτήρα αὐτὸν μορφὴν ἐντελῶς φιλοσοφικὴν.

Ὁ Ἀμλέτος ἐφιλοδόξῃ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα του. Ἐπύρωσε εἰς τὸ τζάκι μικρὰ καρφία μυτερὰ, λέγων ὅτι ἐτοίμαζε βέλη διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους. Οἱ αὐλικοὶ ἐγελούσαν. Μερικοὶ ὅμως, ἐξ αὐτῶν ὑποπτευόμενοι ὅτι πρόκειται περὶ κωμωδίας καὶ εἰδοποίησαν τὸν βασιλέα. Ὁ Φένγκο ἀπεφάσισε νὰ τὸν ὑποβάλῃ εἰς δοκιμασίαν. Θὰ τὸν ἀπεμύωνεν εἰς τὸ δάσος, μὲ μίαν κόρην, περίφημον διὰ τὴν ὠραιότητά της. Διωγόμενος μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁ Ἀμλέτος ἐκάθησε ἀνάποδα εἰς τὸ ἄλογο καὶ μετεχειρίσθη τὴν οὐρὰν ὡς χαλινόν. Εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης εἶχε ξεπέσει μιάμεγάλη δάρκα.

—Ἐχεῖ τὸ σχῆμα μαχαίριου, εἶπεν εἰς τὸν πρίγκηπα ἕνας ἐκ τῶν συντρόφων του.

—Ἐνα μεγάλο μαχαίρι, εἶπεν ὁ Ἀμλέτος, γιὰ νὰ κόψωμε ἕνα μεγάλο ζαμπόν...

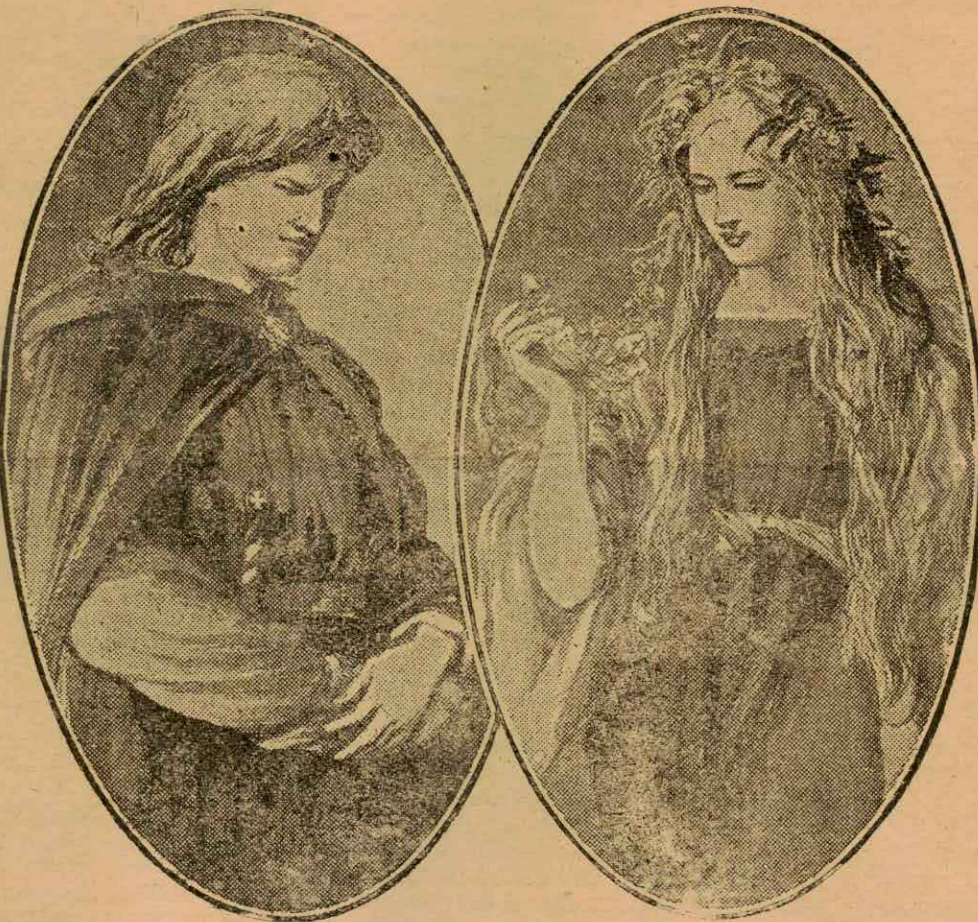
Ἐπὶ τέλους εὐρίσκειται πλησίον τῆς ὠραίας νέας — τῆς Ὁφελίας. Καταγοητευμένος μὲ τὴν εὐμορφίαν της ὁ Ἀμλέτος, κινδυνεύει νὰ πιασθῇ εἰς τὸ δόλωμα, ὅταν ξυπνᾷ εἰς τὴν φαντασίαν του ἡ ὑπόψια, ὅτι πρόκειται περὶ πλεχτάνης.

Ὁ Φένγκο ἀποφασίζει νὰ τὸν θέσῃ ἐκ δευτέρου εἰς δοκιμασίαν. Κλείνει τὸν Ἀμλέτον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας του, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ἡ στοργὴ του πρὸς αὐτὴν θὰ τὸν ἐπρόδιδε. Ἐνας παρατηρητὴς εἶναι κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ὁ Ἀμλέτος, ὁ ὁποῖος ὑποφιάζεται περὶ τίνος πρόκειται, πηδᾷ εἰς τὸ κρεββάτι, μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ, καὶ διαπερᾷ μὲ τὸ σπαθὶ του τὸ σῶμα τοῦ κατασκόπου.

Κατόπιν τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀποτυχίας ὁ Φένγκο στέλλει τὸν Ἀμλέτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν ξεκαθαρίσῃ μὲ τρόπον ἐκεῖ. Πάλιν ὅμως ἡ τύχη καὶ ἡ πονηρία τοῦ πρίγκηπος τὸν σώζουσι ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Ὁ Ἀμλέτος προσκαλεῖται εἰς συμποσίον ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ ἀρνείται νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ.

Ὁ μονάρχης παραξενεύεται δι' αὐτὴν τὴν ἀποχὴν.

Ὁ Ἀμλέτος ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς :

Ο ΑΜΛΕΤ ΚΑΙ Η ΟΦΗΛΙΑ
(Κατ' ἀρχαίαν χαλκογραφίαν)

—Τὸ ψωμί τοῦ βασιλέως μυρίζει αἷμα, τὸ ποτὶ τοῦ μυρίζουν σίδερο καὶ τὸ κρέας τοῦ μυρίζει πτώμα...

Ὁ βασιλεὺς ἐκφράζει τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὰς παραλόγους αὐτὰς ἀπαντήσεις καὶ ζητεῖ πληροφορίας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του. Μανθάνει τὸ ὄντι, ὅτι ὁ ἄγρος ποὺ εἶχε φυτρώσῃ τὸ αἷμα ἦτο ποτισμένος μὲ τὸ αἷμα μιᾶς μεγάλης μάχης, ὅτι τὸ νερὸ ποὺ εἶχε χρησιμοποιεῖσθαι διὰ τὴν μύρα προήρχετο ἀπὸ ἕνα δηλητηριασμένον φρέαρ, ὅτι τὸ κρέας ποὺ εἶχε παρατεθῇ εἰς τὸ βασιλικὸ τραπέζι προήρχετο ἀπὸ ἕνα ποίμνιον, ποὺ εἶχε τραφῇ μὲ τὸ πτώμα ἐνὸς κρεμασμένου.

XX

Ἐκθαμβὸς ἀπὸ τὸ διαπεραστικὸν πνεῦμα τοῦ Ἀμλέτου ὁ βασιλεὺς, τοῦ προσφέρει τὴν κόρην του ὡς σύζυγον. Ἡ σκέψις ὅμως τῆς ἐκδικήσεως δὲν ἐγκαταλείπει τὸν νεαρόν πρίγκηπα. Ἐπιστρέφει εἰς τὴν Δανίαν, ὅπου ὄλοι ἐπίστευαν ὅτι εἶχε θανατωθῇ. Εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Φένγκο ἐωρτάζοντο ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἀμλέτος πυροπολεῖ τὸ ἀνάκτορον, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βασιλέως καὶ τὸν φονεύει. Ἐπειτα φορεῖ τὸ στέμμα τῆς Δανιμαρκίας καὶ ἐπευφημεῖται ἀπὸ τοὺς Δανούς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀναγορίζουν ὡς ἡγέμονα των.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου, ἡ ἱστορία τοῦ Ἀμλέτου

θὰ ἔληγε τοιοῦτοτρόπως. Ἡ λαϊκὴ ὅμως φαντασία ἔχει ἄλλας ἀπαιτήσεις καὶ δημιουργεῖ πολυπλοκωτέρας ἱστορίας.

XX

Ὁ Ἀμλέτος, φέρων τὸ Δανικὸν στέμμα, ἐπιστρέφει ἐπὶ κεφαλῇς πολυπληθεῖς στρατοῦ καὶ λαμπρὰς ἀκολουθίας εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Ἀγγλίας. Ὑποθέτει ὅτι θὰ τύχῃ θριαμβευτικῆς υποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ του. Ἐκείνος ὅμως, μόλις ἀκούει τὴν αἰματηρὰν διήγησίν του, περιπίπτει εἰς θαυμάτην μελαγχολίαν. Ἴδου διατί :

Ὁ Φένγκο καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχον δώσει ἀμοιβαίον ὄρκον, νὰ ἐκδικηθῇ ὁ ἕνας τὸν θάνατον τοῦ ἄλλου, ἐν περιπτώσει θιαιῶν θανάτου. Τί νὰ κάμῃ; Ὁ βασιλεὺς εὐρίσκει μίαν διέξοδον ἀρκετὰ πονηράν. Παρακαλεῖ τὸν γαμβρόν του νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σκωτίαν καὶ νὰ ζητήσῃ δι' αὐτὸν τὴν χεῖρα τῆς βασιλίσσης Ἑρμεντροῦδ. Ἡ Ἑρμεντροῦδ ὑπέβαλλεν, ὅσους ἐζήτησαν τὴν χεῖρά της, εἰς ἐπικινδύνους δοκιμασίας, καὶ τοὺς ἐθανάτωσεν, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας. Ὁ πονηρὸς βασιλεὺς δὲν ὑπελόγισε καλά. Ἡ ὠραιότης καὶ ἡ εὐφυΐα τοῦ Δανοῦ βασιλέως κατακυτῶν τὴν σκληρὰν Ἑρμεντροῦδ. Δέχεται εἰς τὸν νέον ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀγγλοῦ βασιλέως εἶναι νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ Ἀμλέτος καὶ ὅχι αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὁ Ἀμλέτος εἶναι νυμφευμένος, ἀλλὰ δὲν διατάζει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς δῆθεν διαταγὰς τοῦ πενθεροῦ του, καθ' ὅσον ἡ Ἑρμεντροῦδ εἶναι ὠραιότατη. Τοιοῦτοτρόπως εἶναι σύζυγος τῆς κόρης τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ὅλα συνεβιάζοντο. Ἡ πρώτη σύζυγος λέγει πρὸς τὸν Ἀμλέτον :

—Θὰ ἀγαπῶ τὴν ἀντίκληρόν μου, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς καὶ σὺ ! Φυλάξου ἀπὸ τὸν πατέρα μου !

XX

Τῷ ὄντι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Ἀλλὰ ὁ Ἀμλέτος τὸν νικά καὶ ἐπανερχεται εἰς τὴν Δανίαν διὰ νὰ βασιλεύσῃ. Ἐκεῖ εὐρίσκει ἐγκατεστημένον τὸν πρίγκηπα Βίγκλετ. Μάχονται. Ὁ Ἀμλέτος νικάται εἰς τὴν μάχην καὶ φονεύεται ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του μὲ τὰ ὅπλα αὐτοῦ χεῖρας. Ἐπειτα ὁ Βίγκλετ νυμφεύεται τὴν Ἑρμεντροῦδ.

Ὁ Σαίξπηρ ἐπλάσε μὲ τὴν παράδοσιν αὐτὴν ἕνα με-

γαλὸν ἔργον. Ἡ φαντασία του συμπληρώνει τὰ κενὰ καὶ πᾶς δίδει λόγους καὶ σκέψεις ὑφάστου μεγαλείου. Μεταφῶ τῶν ὠραιότερων σκηνῶν τοῦ δράματος εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ φαντάσματος, πατρὸς τοῦ Ἀμλέτου !

Παῖς εἶναι αὐτὸ τὸ φάντασμα, ποὺ εἶναι ὠπλισμένο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν; ἐρωτᾷ ὁ νεαρὸς πρίγκηπ τῆς Δανιμαρκίας. Ἐρχεται νὰ ξαναῖδῃ τὴν λάμπιν τῆς σελήνης καὶ γεμίζει τὴν νύκτα φοικὴν... Ἀνυστατώνει τὴν ψυχὴν μας, ποὺ εἶναι ἄθωο παιγνίδι τῆς Τύχης...

ΦΟΥΝΩ ΜΠΡΕΝΤΑΝΟ

ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

Στάλα τὴ στάλα τὸ αἷμα μου
στάζουν τὰ νύχια σου, ἀετέ,
Καὶ τὰ μεγάλα σου φτερά
θρυμματίζονται ἀπὸ μόνον.
Κι' ἂν σπάρῃς τὰ σπλάγχνα μου,
δὲν ὑποτάχτηκα ποτέ,
Κι' ὡς τέλος μου ἐπολέμησα
τῆς μοῖρας τὰ γεωμμένα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ εἰκὼν ἦτο ἐπιτυχεστάτη. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἔργον πρώτης τάξεως καλλιτέχνη διότι ἡ φυσιογνωμία τοῦ Δαντέν ἀπεδίδετο μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν φυσικότητα.

Ἐνόμισε κανεὶς ὅτι εἶχε, ἐμπρὸς τοῦ τὸν Δαντέν, ἑτοιμον ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ ὁμιλήσῃ.

Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ἡ εἰκὼν ἐκείνη; Ποῖος νὰ τὴν εἶχεν ἀρά γε πωλήσῃ εἰς τὸν παλαιπωλὴν;

Ὁ Βερναρδὲ ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὸ μᾶθῃ.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλαιοπωλεῖον καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος μιᾷς χονδρῆς γυναικὸς, τυλιγμένης εἰς λευκὸν σάλι.

Τὴν ἐχαιρέτησε καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ σέ-
ρῃ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν εἰκόνα, διότι ἐ-
σκόπευε νὰ τὴν ἀγοράσῃ.

Ὅταν τὴν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας, παρετήρησεν εἰς μίαν γωνίαν τὰ γράμματα Π. Β. καὶ κάτωθεν αὐ-
τῶν τὸν τόπον καὶ τὴν χρονολογίαν: Βορδῶ, 1871

Ἦτο φανερόν ὅτι τὸ Π καὶ τὸ Β ἦσαν τ' ἀρχι-
κὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ
ζωγράφου ὁ ὁποῖος εἶχε σχεδιάσῃ τὴν εἰκόνα.

Τὸ ἔχετε ἀπὸ πολλὸν καιρὸν αὐτὸ τὸ κάδρο;
ἤρώτησεν ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ἰδιοκτήτριαν τοῦ πα-
λαιοπωλείου.

— Σήμερα τὸ πρωτοεῖχα στὴ μούστρα — ἀ-
πήντησεν ἡ γυνή. — Ἀν τὸ πάρτε, δὲν θὰ θῶντε χα-
μένο. Εἶναι κάδρο πρώτης τάξεως, ξεύρετε.

— Ποῖος σὰς ἔφερεν αὐτὸ τὸ κάδρο; — ἐξηκο-
λοῦθησεν ἐρωτῶν ὁ Βερναρδὲ.

— Θέλετε νὰ μάθετε τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ μοῦ
τὸ ἔφερε;

— Μάλιστα.

Ἡ γυνὴ παρετήρησε τὸν ἀστυνομικὸν μὲ δλέμμα
ὑποπτον καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Μήπως γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριον ποῦ εἶνε
ζωγραφισμένος ἐδῶ;

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω διόλου. Θέλω ὅμως
ν' ἀγοράσω τὴν εἰκόνα, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ-
μοιάζει μὲ κάποιον συγγενῇ μου. Πόσον τὴν που-
λάτε;

— Ἐκατὸ φράγκα.

— Ἐκατὸ φράγκα! Τί λέτε; Τὸ κάδρο αὐτὸ δὲν
ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ εἰκοσι, τὸ πολὺ.

Ἡ παλαιοπώλις ἔλασε τὴν ὑπομονὴν τῆς.

— Καλέ τί λέτε, τοῦ λόγου σας; Μὲ τὰ σωστά
σας μιλάτε; Πρέπει νὰ εἰσθε καὶ εὐχαριστημένους
ποῦ εὐρίσκατε τέτοιο τεφαρίκι μόνον μὲ ἑκατὸ
φράγκα. Ἐγὼ λοιπὸν σὰς λέγω πῶς ἂν τὸ ἔδωχα
αὐτὸ τὸ κάδρο στὴ δημοπρασία, θὰ ἔπαινα τοῦλάχισ-
τον ἓνα χιλιάριον.

«Δὲν βλέπετε φόντο, δὲν βλέπετε τί φωτοσκία-
σι εἶναι αὐτὴ; Ὡς εἶπα φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ
κύριος ποῦ εἶναι ζωγραφισμένος ἐδῶ θὰ εἶναι κανέ-
να σπουδαῖο πρόσωπο, κανεὶς ὑπουργὸς ἢ μεγάλος
καλλιτέχνης.

— Πιθανὸν νὰ εἶναι ἔτσι, ὅπως τὸ λέτε. Ἐγὼ
ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω ἑκατὸ φράγκα γι' αὐ-
τὸ τὸ κάδρο.

«Δὲν μοῦ εἶπατε ὅμως... Ποῖος σὰς τὸ ἔφερε;
Ἡ γυνὴ ἐπλησίασε μίαν παλαιὰν τράπεζαν, ἔ-
λαβεν ἓν βιβλίον καταμελανωμένον τὸ ὁποῖον ἦτο
ἐπ' αὐτῆς καὶ τὸ ἤνοιξε.

Ἐγύρισε μερικὰ φύλλα καὶ κατόπιν εἶπε:
— Εἰς τὰς δώδεκα Νοεμβρίου, ἓνα κάδρο ποῦ
ἔχει σχῆμα αὐγοῦ. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε πῶς τὸν λένε
αὐτὸν ποῦ μοῦ τὸ ἔφερε. Ἐγραψέ μόνος του τὸ ὀ-
νόματό του.

Ὁ Βερναρδὲ ἐπλησίασε καὶ ἀνέγνωσε:

— Κάρολος Βρετόν, ὁδὸς Κονδαμίν, 18.

— Κάρολος Βρετόν — ἐψιθύρισε ὁ Βερναρδὲ.
Ποῖος νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ Κάρολος Βρετόν; Ἐπειτα,
ἤθελε νὰ ἤξευρα, πῶς συμβαίνει νὰ εὐρίσκαται ἐ-
δῶ ἓνα κάδρο τόσο πολὺτιμον, ὅπως λέτε.

— Αὐτὰ, ξέρετε, συμβαίνουν πάντοτε. Ἄλλοι
πουλοῦν, ἄλλοι ἀγοράζουν... ὅπως τύχη. Μήπως
δὲν ἤρθαν ἐδῶ λόρδοι καὶ ἐζήτησαν νὰ πωλήσουν τὰ
πράγματά των;

— Καὶ ποῖος ἡλικίας ἐφαίνετο ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ
Κάρολος Βρετόν;

— Νέος. Τὸ πολὺ τριάντα ἐτῶν. Ἦτο πολὺ συμ-
παθητικὸς καὶ εἶχε καὶ γένεια.

— Μήπως σὰς ἐφάνηκαν παράδοξοι οἱ τρόποι
του;

— Ὅχι — ἀπήντησεν ἡ παλαιοπώλις, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἡ ἐξέτασις ἐκείνη ἐφαίνετο ἀπαράσκευα.

Ὁ Βερναρδὲ τὸ ἠνένησε καὶ τῆς εἶπε μὲ ἥπιον
τόνον:

— Ἀκουσε, κυρά μου. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῆς
μυστικῆς ἀστυνομίας. Καὶ αὐτὴ ἐδῶ ἡ εἰκὼν εἶναι

κάποιου, τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἀπὸ χθὲς ἀστὸ φρέ-
σκον. Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα γιὰ τὸ κάμω ὅλας
αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις. Πρέπει νὰ μάθω ποιὸς σοῦ τὸ
ἔφερε αὐτὸ τὸ κάδρο.

— Ἀλλὰ σὰς τὸ εἶπα, κύριε — ἐπανέλαθεν ἡ
παλαιοπώλις — ὀνομάζεται Κάρολος Βρετόν, ὁδὸς
Κονδαμίν ἀρ. 18. Ἐγὼ τοῦ τὸ ἐπλήρωσα τὸ κάδρο
εἰκοσι φράγκα, ὅπως ἤμπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε
καὶ μόνος σας. Ἐάν τώρα ζητῶ νὰ τὸ πωλήσω κάτι
περισσότερον, τὸ κάμνω διὰ νὰ κερδίσω καὶ ἐγὼ
κάτι τί. Ἐγὼ, κύριέ μου, εἶμαι γνωστὴ γυναῖκα καὶ
τίμα. Στὸ μαγαζὶ μου δὲν ἔγιναν ποτὲ ἄτιμα
πράγματα. Καὶ ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου — Θεὸς
συγχωρεῖ τὴν ψυχὴν του, εἶναι τώρα πέντε χρόνια
ποῦ τὸν ἔχασα — ν' ἐγὼ, ἐξήσαμε πάντοτε φτω-
χικὰ ἀλλὰ τιμημένα. Ἐρωτήσατε ὅπου θέλετε διὰ
τὴν χήρα τοῦ Κολάρ καὶ θὰ δῆτε πῶς θὰ σὰς ποῦ-
νε ἔτι ἐγὼ εἶμαι πρώτης τάξεως γυναῖκα καὶ τὴν
τιμὴν μου μπορῶ νὰ τὴν ζηλέψω καὶ βασίλισσε.

— Καλὰ — καλὰ, ἔκαμεν ὁ Βερναρδὲ, προσπαθὼν
νὰ καταστρίλῃ τὴν λογοδιάρροιν ἐκείνην. Ἐγὼ
δὲν σὰς εἶπα τίποτε, δὲν ἠμυρνήθησα τὴν τιμὴν
τά σας. Ἐπέγραψα ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σας, εἶδα αὐ-
τὸ τὸ κάδρο τὸ ὁποῖον μὲ ἐνδιαφέρει καὶ σὰς ἠρώ-
τησα πόσο ἔχει. Αὐτὸ εἶναι ὅλα. Καὶ σὰς ἐρωτῶ
καὶ πάλιν, ποῖα εἶναι ἡ τελευταία τιμὴ εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἤμπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἀφήσετε, διότι ἐπιθυμῶ
νὰ τὸ ἀγοράσω.

— Πάρετε τὸ στὸ κόστος... Δώστε μου εἰκοσι
φράγκα, ὅσα ἔδωσα κ' ἐγὼ, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται ἂν
ἄδικον νὰ χάσω ἔτσι, στὰ καλά καθύμνενα, τὰ λε-
πτά μου.

«Ἄλλ' ἂν πάλιν ἐπιμένετε, πάρτε τὸ κ' ἔτσι,
σὰς τὸ δίνω χάρισμα, φθάσει νὰ μὴ με δάλετε σὲ
μυελίδες.

«Ἐγὼ εἶμαι τόσων χρόνων γυναῖκα καὶ δὲν εἶ-
δα ποτὲ ἀστυφύλακα νὰ μὴ στὸ μαγαζὶ μου.

— Σὰς παρακαλῶ — ἀπήντησεν ὁ Βερναρδὲ προ-
σπαθῶν νὰ τὴν καθησυχάσῃ — τὸ κάδρο σας ἐννοῶ
νὰ τὸ πληρώσω. Καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν,
ὅτι δὲν ἀμφισβάλω διόλου περὶ τῆς εἰλικρινείας σας
καὶ τῆς τιμιότητός σας.

«Ἀκριβῶς δέ, ἐπειδὴ σὰς θεωρῶ ἀξίαν πάσης
ἐκτιμήσεως, ἦλθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ ὑπο-
δοχήσετε καὶ σῆς εἰς τὸ ἔργον μου. Σὰς εἶχα ἐ-
ρωτήσει ἂν σὰς ἔκαμεν ἐντόπισιν τίποτε ἀπὸ τὸ
σύνολον τοῦ Καρόλου Βρετόν, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπην-
τήσατε.

— Σὰς εἶπα ὅτι δὲν παρετήρησα τίποτε τὸ ἰδιαι-
τερον ἐπάνω του — εἶπεν ἡ κυρία Κολάρ.

Καὶ αἰφνός, ὥστε ἀναμνηστικὴν κατὰ τὸ ὁ-
ποῖον εἶχε λησμονήσει.

— Τώρα ἐθυμήθηκα — εἶπεν ἐφορούσε ἓνα κα-
πέλλο πολὺ παράξενο. Ἐμοιάζει μὲ τὰ καπέλλα ἐ-
κείνα τὰ ὁποῖα φοροῦν καμμιὰ φορὰ ὅσοι ἔρχονται
στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἐάν δὲν ἐ-
διάβαζα ἐπάνω εἰς τὸ κάδρο ὅτι ἔχει γίνῃ εἰς τὸ
Βορδῶ, θὰ ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἔκαμε κανεὶς Βραζιλιανὸς
ἢ Περουδιανὸς ζωγράφος.

Ὁ Βερναρδὲ ἤκουστο μετὰ προσοχῆς, συνδυά-
ζων κατὰ νοῦν τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν μὲ μερικὰς
ἄλλας λεπτομερείας τὰς ὁποίας εἶχε μᾶθῃ ἐξετά-
ζων τὸ ζεῦγος Μονίς.

— Θὰ εἶναι κανεὶς συνέννοχος ἴσως, — ἐσκέφθη.

Καὶ ἠρώτησε καὶ πάλιν τὴν παλαιοπώλιν ποῖα
ἦτο ἡ τελευταία τιμὴ εἰς τὴν ὁποῖαν ἠνέοι: νὰ τοῦ
πωλήσῃ τὴν εἰκόνα.

— Δώστε μου ὅ, τι θέλετε, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Ἀκουσε, κύριε Κολάρ — ἐπρότεινε ὁ Βερ-
ναρδὲ — ἐγὼ λέγω νὰ μοιράσουμε τὴν διαφορὰν.

«Μοῦ ἐζήτησατε ἑκατὸ φράγκα, θὰ σὰς δώσω
πενήντα. Δέχεσθε;

— Ἀς εἶναι καὶ πενήντα. Ἐγὼ σὰς εἶπα ὅτι σὰς
τὸ δίδω καὶ χάρισμα, ἐάν τὸ ἀπαίτητε.

Ὁ Βερναρδὲ ἔφερε πάντοτε ἐν χρηματικὸν πο-
σὸν ἐπάνω του, διὰ πᾶν τοιοῦτον εἶδος ἐνδεχό-
μενον.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου του δύο
χαρτονομίσματα τῶν εἰκοσι πέντε φράγκων καὶ ἐ-
πλήρωσε.

Κατόπιν ἐτόλμει εἰς μίαν ἐφημερίδα τὴν εἰκό-
να, τὴν ἔλαβεν ὑπὸ μάλῃς καὶ ἀπῆλθε, συνιστῶν
εἰς τὴν κυρίαν Κολάρ νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν ἀνα-
κριτὴν — ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ τὴν
ἐκάλει — ὅσα εἶχεν εἰπῇ καὶ εἰς αὐτὸν ἐν σχέσει
μὲ τὸν Κάρολον Βρετόν.

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

Ο „ΚΑΤΑΔΟΤΗΣ”

— Ὅυτε μπορῶ νὰ πῶ τίποτε διαφορετικόν, ἀφοῦ
δὲν ξεύρω τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅσα σὰς εἶπα —
ἀπήντησεν ἡ παλαιοπώλις, προπέμπουσα αὐτὸν μέ-
χρι τῆς ὁδοῦ.

Ὅταν ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον ὁ Βερναρδὲ, ἤρ-
χισε νὰ σκέπτεται ἂν ὠφελεῖ νὰ μεταβῇ κατ' ἐυ-
θείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας ὅπως ἀνα-
κοίνωσιν εἰς τὸν προϊστάμενόν του τὴν νέαν του ἀ-
νακάλυψιν, ἢ νὰ μεταβῇ ὅπως συλλέξῃ πληροφο-
ρίας σχετικὰς μὲ τὸν Κάρολον Βρετόν.

IB'.

«Ἐμμένειν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφοτέρων, κατό-
πιν ἐσυλλογίσθη ὅτι εἰς ταυτάς περιπτώσεις ὠ-
φελεῖ κανεὶς νὰ σπεύδῃ οὕτως ὥστε νὰ μὴ χάνῃ
οὐτὲ λεπτόν.

Τὸ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Κονδαμίν δὲν ἦτο
σπουδαῖος κόπος διὰ τὸν Βερναρδὲ.

Ἦτο συνειδησένος νὰ τρέχῃ καὶ πολλάκις συ-
νέθη νὰ τρέχῃ διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ
ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῶν Παρισίων.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ἦτο πλέον ἢ βέβαιος,
ὅτι θὰ ἔκαμνε ἄδικα τὸν δρόμον.

Διότι ὁ Βρετόν ἐκεῖνος — ὁ ὁποῖος ἦτο ζήτημα
ἐάν ὀνομάζετο καὶ Βρετόν — θὰ εἶχεν ὠρισμένως
ἀφήσῃ ψευδῇ διεύθυνσιν εἰς τὴν κυρίαν Κολάρ.

Πολὺ πιθανὸν ὅμως καὶ νὰ κατῶκει πράγματι ὁ
Βρετόν εἰς τὴν ὁδὸν Κονδαμίν καὶ νὰ κατῶρθεν
ὁ Βερναρδὲ νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰς
πληροφορίας τὰς ὁποίας ἐπεθύμει νὰ λάβῃ.

— Τί θὰ χάτω ἐπὶ τέλους; — ἐσκέπτετο ὁ ἀ-
στυνομικὸς — τὸ πολὺ ποῦ ἔχω νὰ χάσω εἶναι νὰ
κάμω ἓνα κόπον ἄδικα.

Μετὰ πάροδον ὀλίγης ὥρας ὁ Βερναρδὲ εὐρίσκα-
το εἰς τὴν ὁδὸν Κονδαμίν.

Ἡ οἰκία, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 18 ἦτο ἐν
οικοδόμημα, μετροῦ ἐξωτερικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνε-
το ὅτι ἦτο προωρισμένον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς
κατοικία ὑπερλήλων ἢ ταπεινῶν οικογενειάρχων.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, εἶχεν ὁ-
μως κρεμάσῃ μίαν πινακίδα, ἡ ὁποία εἰδοποιεῖ ὅτι
ὁ θυρωρὸς ἐσάρωνε τὴν κλήμακα.

Ὁ Βερναρδὲ ἀνῆλθε μερικὰ σκαλοπάτια, τὸν
συνήτησεν εἰς τὸ μέσον ἀκριβοῦς τῆς κλίμακος,
τὸν ἐχαιρέτησε καὶ τοῦ ἀπέτεινε μερικὰς ἐρωτήσεις
σχετικὰς μὲ τὸν Κάρολον Βρετόν.

— Δὲν κάθεται ἐδῶ κανεὶς ποῦ νὰ μοιάζει μὲ
αὐτὸν ποῦ μοῦ λέτε. Ὅυτε μένει, οὐτε ἔμεινε ποτὲ
σ' αὐτὸ τὸ σπήτι κανένας Κάρολος Βρετόν — ἀ-
πήντησεν ὁ θυρωρὸς.

Ἦτο λοιπὸν φανερόν ὅτι ὁ πωλήσας εἰς τὴν πα-
λαιοπωλίδαν τὴν εἰκόνα τοῦ Δαντέν, εἶχε δώσῃ δι-
εύθυνσιν ψευδῇ.

Πῶς νὰ κάμῃ τώρα διὰ νὰ εἴρῃ μέσα εἰς τὸ
ἀπέραντον Παρίσι ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε
τυχαῖως εἰς ἓν παλαιοπωλεῖον καὶ ἔμεινεν ἐντὸς
αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγα μόνον λεπτά;

— Αὐτὸ ἔλειπε — ἐσκέφθη ὁ Βερναρδὲ, — ν'
ἀρχίσω τώρα νὰ ἀπελπίζωμαι, ἐγὼ ποῦ δὲν ἀπηλπί-
στην ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου.

«Μήπως εἶναι αὐτὴ ἡ πρώτη δυσκολία τὴν ὁ-
ποῖαν συναντῶ; Ἡ μήπως δὲν ὑπερβῇ μεγαλει-
τέρας δυσκολίας;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐν λεωφορείον
ἐκείθεν.

Ὁ Βερναρδὲ τὸ ἐσταμάτησεν, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐ-
τοῦ καὶ μετὰ πάροδον ὀλίγης ὥρας εὐρίσκατο εἰς τὸ
κατάστημα τῆς διεύθυνσεως τῆς ἀστυνομίας καὶ ἔ-
κρουε τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ κ. Λερῆς.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐξεπλάγη, ὅταν
παρετήρησε τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν ἐξετόλμει ἐνώ-
πιόν του ὁ Βερναρδὲ.

— Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Δαντέν — εἶπε.

— Φαίνεται εὐθὺς ἀμείως πῶς εἶναι ὁ Ἰάκωβος
Δαντέν; — ἠρώτησεν ὁ Βερναρδὲ, ὁ ὁποῖος ἤθελε
νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος.

— Μὰ βέβαια, βεβαίως! Φαίνεται μόνον ὁ
λίγον νεώτερος. Ἀλλὰ εἶναι ὁ Δαντέν. Καὶ τυφλὸς
νὰ εἶναι κανεὶς, τὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ εἰκὼν
αὐτὴ παριστᾷ τὸν Ἰάκωβον Δαντέν.

«Καὶ δὲν μοῦ λές, ποῦ τὴν ἐπέτυχες;

Ὁ Βερναρδὲ ἀνέφερεν εἰς τὸν προϊστάμενόν του
περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τὴν ὁποῖαν ἔκαμνε εἰς τὸ
κατάστημα τῆς κυρίας Κολάρ καὶ περὶ τῆς ἄνευ ἁ-
ποτελέσματος ἐπισκέψεως τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐπιχει-
ρήσει εἰς τὴν ὁδὸν Κονδαμίν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΠΗΤΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ενας παλαιός χρονολόγος διηγείται, ότι η γυναίκα κάποιου Δόγη της Βενετίας, αντί, όπως έκαναν έως τότε, να φέρη τὰς τροφὰς εἰς τὸ στόμα μετὰ τὸ ὄργανον ποῦ ἡ Φύσις μᾶς ἐπροικισέ-την, εἰσέγαγεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἀ-πεχθὴ συνήθειαν νὰ μεταχειρίζεται μικρὰ σκευὴ ἀπὸ ἄργυρον καὶ χρυσόν.

Καὶ ξυμμετρῶς, κατὰ τὸν χρονολόγον, ἔπαθεν ἡ Δόγισσα αὕτη, διότι ἐχρησιμοποίησε πρώτη τὸ πηροῦν καὶ τὸ κουτάλι εἰς τὸ φαγεῖν τῆς ; «Προεκάλεσεν ἐναντίον τῆς τὴν τιμωρίαν τῆς Θείας Προνοίας : καθ' ἣλην τῆς τὴν ζωὴν, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος παρετήρησεν, ἀπέπνευεν ὁμῆν πτώ-ματος.

XX

Ὁ αὐτοκράτωρ Καρλομάγνος εἶχεν, ὡς βεβαι-οῦν ὄλοι οἱ ιστοριογράφοι, πολλὴν τάξιν καὶ διεσώθη μάλιστα ἡ καταγραφή τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια περιείχον μερικαὶ ἐπαύσεις του. Ὑπάρ-χεν εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, —πράγμα σπάνιον!— ἓνα ζευγὸς συνδόνια, δύο τραπεζομάνδουλα καὶ ἓνα μαν-δύλι τῆς τσέπης.

XX

Ἡ Βασίλισσα Ἰσαμπὼ τῆς Βαυαρίας διάσημος διὰ τὴν μανίαν τῆς πρὸς τὴν τουαλέταν, εἶχε δύο ὑποκάμισα, ἀπὸ πανὶ καὶ τὴν ἐκέμενον πολὺ διὰ τοῦτο. Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐφορούσαν διόλου ὑποκάμισα, ὅπως δὲν ἐφορούσαν καὶ κάλ-τσες, ἦτο δὲ ἐντελὴς ἐξαιρετικὸν τὸ γεγονός· ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἀ-λέξανδρος ὁ Αὐστρηρὸς ἐφορούσε κάλτσες καὶ μεταξωτὰ ὑποκάμισα.

Ἡ Βασίλισσα Ἐ-λισσάβετ εἶναι ἡ πρῶ-τη ποὺ ἐφόρεσεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν κάλ-τσες πλεκτές· οἱ πλου-σιώτεροι δὲν ἐγνώρι-ζον ἀκόμη παρὰ τῆς κάλτσας ἀπὸ τσόχης. Τὸν τελευταῖον αἰῶνα, εἰς τὴν Γαλλίαν, τὰ ὑποκάμισα, τὰ παπού-τσια, τὰ μάλλινα ρού-χα καὶ τὸ σαποῦνι δὲν ἦσαν εἰς χρῆσιν ὅ-λου τοῦ κόσμου· τὰ βασιβακερὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα, τὰ ὅποια ὠνομάζοντο «ἀνδίκ», ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ τόπου ὅπουθεν προήρ-χοντο, θεωροῦντο θαυμαστὰ ἀντικείμενα καὶ ἐπληρώνοντο «ἓνα λουδοβίκειον τὸν πῆ-χυν», ἔπρεπε δὲ μία γυναίκα νὰ εἶνε ἡ δού-κισσα ἢ καὶ παρό-μοιον διὰ νὰ τομυλῇ νὰ στολισθῇ ἑστῇ.

Τὰ σάλια ἦσαν ἀπολύτως ἄγνωστα : τὰ δύο πρῶτα ποῦ ὤφθησαν εἰς τὴν Εὐρώ-πην, μετακομίσθησαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου, ὁ ὅποιος τὰ ἐδωρήσεν εἰς τὴν Ἰωσηφίναν· καὶ δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ ἰδέαν τοῦ τί ἐκόστισαν παρόμοια σάλια εἰς κάποι-ας κυρίας ποῦ ἐκζητοῦντες ἠθέλησαν νὰ μιμηθοῦν τὴν γυναῖκα τοῦ νικητοῦ τῶν Πυραμίδων.

XX

Πόσον αἱ καιροὶ καὶ ἡ μόδα ἤλλαξαν ἔκτοτε ! Εἰς στιγμὴν ποῦ διεξάγεται πάλιν πρὸς ἐπιβολὴν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, διαβάσετε τὸ κατωτέρω σημείωμα :

12 Ἰουλίου 1549 : Διάταγμα Ἐρρίκου τοῦ Β', ἀπαγορεύει εἰς ὅλους τοὺς μηχανικοὺς, χωρικοὺς, ἐργάτας νὰ φέρουν περιστερνίδιον (ἐνδύμα καλύ-πτον στενῶς τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ὀσφύος), μετὰξίνα φουσκώματα «καὶ ἐπειδὴ μέ-γας ἀριθμὸς ἀστικῶν γυναικῶν γίνονται ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην «κυρία», ἀπαγορεύεται εἰς αὐτάς νὰ μεταβάλλουν τὴν κοινωνικὴν των κα-τάστασιν ἐκτὸς ἂν ὁ σύζυγος εἶναι, εὐπατρίδης.

XX

Περὶ τοῦ τραπεζομάνδουλου καὶ τῆς πετσέτας ὁ-πάρχουν ἀκόμη διάφορα περίεργα ἀνέκδοτα :

Ὁ Ἀββᾶς ντὲ Λογκερὸ ἐγγράφει περὶ τοῦ κυρίου ντὲ Τυρέν :

«Ὦν ὁ ντὲ Τυρέν εἶχεν ἓν ἐλάττωμα, ἦτο τοῦ-

το ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη διὰ τὸν οἶκόν του. Ἐφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ δίδῃ τὴν πετσέταν εἰς τὸν ἀ-νεψιόν, του, ὅταν οὗτος ἔτρωγεν εἰς τὸ σπῆτι του, λέγων : «Εἶναι ὁ πρεσβύτερος τοῦ οἴκου μου». Διὶ δὲ : ν τ ἡ ν π ε τ σ ε τ α ν ἦτο τὸ πα-ρουσιάζειν μίαν πετσέταν, βρεγμένην εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς διὰ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸ πλύνειν τῶν χειρῶν : ἐν ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ Αὐλάρ-χου ἦτο νὰ παρουσιάζῃ τὴν πετσέταν εἰς τὸν Βα-σιλέα· ἀλλ' ἂν εὐρίσκετο εἰς τὸ τραπέζι μία δια-κεκριμένη προσωπικότης, ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν ἡ τιμὴ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον αὐτό. Ἐμμοῦντο τὴν ἐθιμοτυπίαν αὐτὴν καὶ οἱ Πρίγκιπες, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Τυρέν, πρίγκιψ, προσέφερε τὴν πετσέταν εἰς τὸν πρεσβύτερον τῆς οἰκογενείας του. Ἡ πε-τσέτα καὶ ἡ λεκάνη προσφέροντο εἰς τὰς κυρίας ἀπὸ νεαροῦ· ὑπηρετὰς καὶ σταυλάρχα· μετεχειρί-ζοντο διὰ τὴν χρῆσιν αὐτὴν νερὸν ἀρωματισμένον καὶ πρὸ πάντων τριανταφυλλόνερον.

Ἡ πετσέτα ἐνεφανίσθη πολὺ ἀργότερα εἰς τὸ φαγεῖν· ἐπὶ πολλὸν καιρὸν, κατὰ τὸν μεσαιῶνα, τὸ τραπεζομάνδουλον ἐξεπλήρωνε καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς πετσέτας.

XX

Ὁ Ζεχὰν Μελλὲ σημειώνει εἰς τὸ «Χρονικὸν τοῦ Σανλὺ», ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1489 οἱ κάτοικοι τῆς πό-

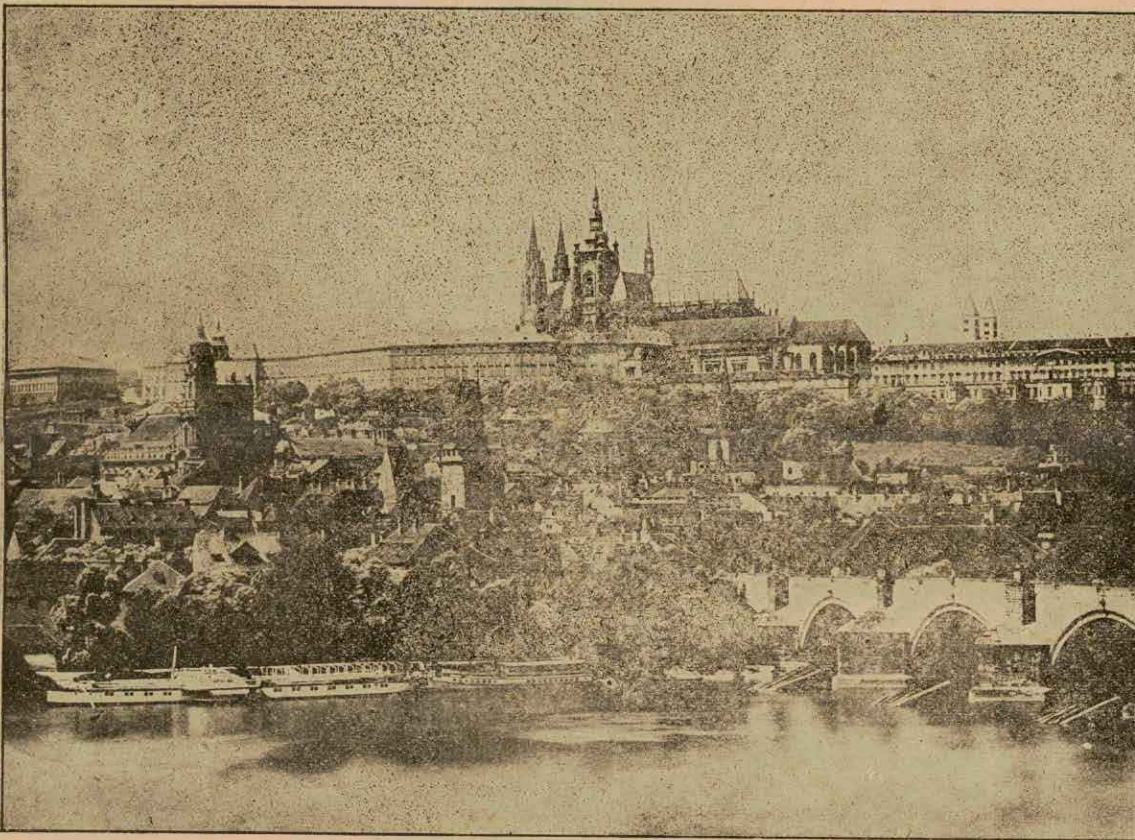
θησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιτέ-κτονος τοῦ Βασιλείου καὶ ὅπου τὰ γλυκύσματα ἐκόπησαν μετὰ τὸν πέλεκυν ἀπὸ ζυλουργούς.

Ἡ πολυτέλεια τοῦ πιάτου ἦτο ἐξαιρετικὴ : δι-ότι, ἐκτὸς τῶν συνειθισμένων πιάτων, εἶχαν σκα-λισθῇ καὶ 30,000 ἀκόμη τοιαῦτα ἀπὸ ξύλον, ἔ-καπτον δ' ἐξ αὐτῶν ἔφερε τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐορτῆς καὶ μίαν ἐγγλυφὸν παράστασιν με θέμα ἀ-νάλογον πρὸς τὴν περίστασιν. Ἀμα τὸ γέφυμα ἐ-τελείωσεν, ὁ στρατὸς παρετάχθη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ κατὰ διαταγὴν τῶν ἀρχηγῶν, τὰ τριακονταχισχίλια ξύλινα πιάτα ἐορίφθησαν συγχρόνως μέσα εἰς τὸν Ἑλβαν διὰ νὰ φέρουν τὴν εἰδήσιν τῆς γενναιοδωρίας τοῦ Βασιλέως Αὐγού-στου εἰς ὅλας τὰς παραλίαις ποῦ ποτιζόνται ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ λούονται εἰς τὸν Ὠκεανόν. Αὐ-τὸ τὸ παράδειγμα μέσον διαφημίσεως δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του καὶ, πολλὸν καιρὸν κατόπιν, αἱ οἰκογένειαι ποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἑλβα, διετήρουν καὶ ἐπεδείκνυν τὰ ξύλινα πιά-τα μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 28ης Ἰουνίου 1730.

XX

Ἀπὸ τί κατεσκευάζαν τὰ πολυτελῆ ἐπιπλά των οἱ Ρωμαῖοι ; Ἀπὸ «σιτρου». ἓνα ξύλον τῆς Ἀ-φρικῆς, τὸ ὅποιον εἶναι ἄγνωστον πλέον σήμερον. Εἶχε μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τὰ κυπαρίσσι, τοῦ-

λάχιστον ἐξ ὧν ἡμ-πορεῖ νὰ συμπεράνῃ κανεὶς, διαβάζων τὸν Πλίνιον. Εἰς τὴν Ρώ-μην, τραπέζια ἀπὸ τοῦ ξύλου αὐτοῦ ἐπωλοῦν-το εἰς τεραστίας τι-μὰς· πλείστα ἐπλη-ρώθησαν ἓνα ἕως ἐ-νάμισυ ἑκατομμύριον σιτημενῶν δραχμῶν ! Τὸ μεγαλύτερον τρα-πέζι, ἀνῆκεν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Μαυρι-τανίας, ἀπετελεῖτο ἀ-πὸ δύο τεμάχια καλ-λιτεχνικῶς ἠνωμένα· εἶχε διάμετρον 4 1/2 ποδῶν καὶ πᾶχος 3 δακτύλων. Ἐνα ἄλ-λο, μονοκόμμιον, εἶ-χε διάμετρον 4 ποδῶν καὶ πᾶχος 5 δακτύ-λων. Αὐτὰ τὰ ἐπιπλά ἐξετιμῶντο πολὺ διὰ τὰς ἀπορρώσεις τοῦ μαρμαροῦ καὶ τὰς φυ-σικὰς κηλίδας των, αἱ ὁποῖαι καθίσταν τὴν ἐπιφανείαν των ὁμοίαν πρὸς τὸ δέρμα τοῦ πᾶνθηρος, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς τὸ πτί-λωμα τοῦ παγωνιοῦ. Ἐπρωτιμῶντο τὰ ξύ-λα, τῶν ὁποίων αἱ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΑΣ.—Τὸ ἐν Πράγῃ ἀνάκτορον Χραιστανί, κτισμένον εἰς τὸν δέκατον αἰῶνα. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὁ καθεδρικός ναὸς τοῦ Γκνί.

λεως ἔδωκαν εἰς τὸν Δικαστὴν των μίαν δωδεκά-δα πέτσες ἐξαιρετικῆς ποιότητος, δώρον ποῦ τὸν καταχρημάσθησαν. Αὐτὴ ἡ γενναιοδωρία ἦτο ἡ ὁ-μοιότης τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν τὸ πρόσωπον τοῦτο προσέφερεν εἰς τὴν πόλιν, διότι ἐνήργησε καὶ ἀνεκλήθη ὁ λόχος τοῦ Ἀρχοντος Φουά, ὁ ὅ-ποιος ἐστρατονεύετο ἐκεῖ. Φαντάζεται κανεὶς τί ὄργην διέπραττεν ὁ λόχος αὐτὸς διὰ τὰ νὰ θεωρήσῃ ἡ πόλις μεγάλην ὑπηρεσίαν τὴν ἀνέκλυσιν του.

XX

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἀκόλουθον ἀνήγγι-σιν, ὁ ἀναγνώστης θὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ διαφῆ-μις, ἡ ὁποία ἔχει σήμερον λάβει τοιαύτας δια-στάσεις, δὲν εἶναι σύγχρονος ἐφευρέσεως. Εἶναι, ἀλη-θές, ὅτι πρόκειται μόνον διὰ ξύλινα πιάτα, ἀλλὰ διὰ τὴν περίστασιν παρόμοια πιάτα ἤξιζαν ὅσον καὶ τὰ χρυσά.

Ὁ Αὐγούστος, Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας καὶ ἐκ-λέκτωρ τοῦ Σάξ, ἐξώδεσε συχνὰ ποσὰ τεράστια διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀλλοκότους ὁρέξεις του. Τὴν 26ην Ἰουνίου 1730, κατὰ τὴν μεγάλην στρα-τοπέδουσιν τοῦ Ζεϊτάν, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἑλβα εἰς Σάξ, παρέθεσεν εἰς ὀλόκληρον τὸν στρατὸν του, ἀποτελούμενον ἀπὸ 30,000 ἀνδρας, ἓνα λαμ-πρὸν γεῦμα. Οἱ Πολωνοὶ καὶ Σάξωνες χρονολο-γοῦν ἀπεφρονῶν ἐκτενὴ κεφάλαια εἰς τὴν περι-γραφήν αὐτοῦ τοῦ πρωτοτύπου γεύματος, ὅπου ἐ-βλεπε κανεὶς ὀλόκληρα ψημῆνα βώδια μέσα εἰς τεράστιες γαβάδες, ὅπου τὰ ἐπιδόρπια ἐποποθετή-

φοντακτηρὰ φλέδες παρουσίαζαν τὴν ἀπόχρωσιν γλυκοῦ κρασιῦ.

XX

Διὰ τὰς εἰκαδονίας ἐπεκράτων ἄλλοτε περίεργ-γοι ἀντιλήψεις εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἰδοὺ τί ἐγγρα-φεν ὁ ἱστορικὸς Λαμὸθ Λε Βέγιε :

«Πολλοὶ ὀλίγοι Ἀνατολίται μονάρχαὶ θὰ ἤθε-λον νὰ κατοικήσουν εἰς τὸ ὄψος τῶν συγχρόνων Περσικῶν Ἀνακτόρων. Οἱ Ἀνατολίται ἀδυνα-τοῦν νὰ ἐννοήσουν ποῦ εἶναι ποῦ εἶναι, κύριοι τοῦ ἐδάφους δὲν προτιμοῦν νὰ ἐκτείνουν τὰς οἰκο-δομὰς διὰ νὰ στεγασοῦν τὰ ἀναγκάζον διὰ τὴν ὑ-πηρεσίαν των πρόσωπα, ἀλλ' ὑψώνουν αὐτὰ τὰ ἴδια οἰκὸς μύματα διὰ νὰ τοποθετήσουν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διαμένουν ἐκεῖ ὅχι χωρὶς στενοχωρίαν καὶ χωρὶς κίνδυνον. Ὅταν μανθάνουν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ὁ-φεῖλε νάνεθ 72 σκαλοπάτια διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ δωμάτια του, εὐρίσκον τὴν αἰθουσαν τῶν Ἑλ-βετῶν σωματοσυλλακῶν, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὸ ἴσ-γειον τῶν Ἀνακτόρων περισσότερον κατοικήσι-μον.

XX

Ἐξ ἄλλου ποῖα σπατάλη γῶρου ἐγίνετο ἄλλοτε ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων καὶ τῶν μεγάρων ἑνακα-τῆς συνήθειας ποῦ ἐπεκράτει γάφινετα κενὸν διά-στημα μεταξὺ τῶν παραπεταγμάτων, μετὰ ὅποια διεκοσμοῦντο τὰ πλοῦσια διαμερίσματα καὶ τοῦ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 18ην σελίδα)

ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

Η ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΗ ΜΥΤΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἶνε ἡ μύτη τῆς κυρίας Χουνά 'Ασολούμ. Ἡ κ. Χουνά 'Ασολούμ ταξιδεύει μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἕνα πλουσιώτατον Ἰνδόν, ποῦ εἶναι κάτοχος μεγάλου κλωστήριου εἰς τὴν Βομβάην. Οἱ σύζυγοι ἐπεχείρησαν τὸν γυρὸν τοῦ κόσμου. Ἐφθασαν πρό τινας εἰς τὸ Σικάγον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς ἓν τῶν μεγαλυτέρων ξενοδοχείων. Ὅλη ἡ ὑψηλὴ κοινωνία τοῦ Σικάγου εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς ἰδῇ εἰς ἕνα θεώριον τοῦ θεάτρου «Ὀντιτόριου».

Ἡ κ. Χουνά 'Ασολούμ κατέχει πλουσίαν συλλογὴν κοσμημάτων ἀμύθητου ἀξίας. Τὸ σπανιότερον εἶναι ἕνα σμαράγδι, τὸ ὁποῖον εἶναι σφηνωμένο εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγαν τῆς... μύτης τῆς, μὲ χρυσάφι.

Ἐνας κοσμηματοπώλης τοῦ Σικάγου, ὁ κ. Στρότζια, ὁ ὁποῖος καθήκονσε νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρίαν Χουνά καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸ σμαράγδι, βεβαίως ἔτι ὁ πολυτίμος αὐτὸς λίθος ἀξίζει τουλάχιστον 80 χιλιάδες δολάρια. Προσέφερθη νὰ τὸ ἀγοράσῃ ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη κατηγορηματικῶς νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ στολίσματος.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ μύτη τῆς κυρίας Χουνά εἶναι ἡ πολτιμωτέρα μύτη τοῦ κόσμου.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Εἰς μερικὰς Κινεζικὰς ἐπαρχίας ὑπάρχει ἕνας νόμος, ποῦ ὑποχρεώνει τοὺς ἰατροὺς νὰ τοποθετοῦν ἕνα φανάρι ἀναμμένο εἰς τὸ σπῆτι των μετὰ τὸν θάνατον ἑνὸς πελάτου των.

Ἐνας Κινέζος ἀπὸ τὸ Πεκίνον, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε αὐτὴν τὴν συνήθειαν, ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν Γιουσου μὲ τὴν γυναῖκά του, ποῦ ἦταν βαρέως ἀσθενής. Ὁ μεγάλος ἀιθαῖς τῶν φαναρίων τοῦ ἔκλειμεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Ἐμαθεν ἀπὸ ἕνα φαρμακοποιὸν τὸν νόμον τοῦ τόπου. Ἐπὶ τέλους εἶδεν εἰς ἕνα σπῆτι ὅτι ὑπῆρχαν μόνο τρία φανάρια καὶ ἔσπευσε νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ γιατρό.

Τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γυναῖκα του, καὶ τὸν συνεχάρη γιὰτὶ εἶχε τόσο λίγα φανάρια κρεμασμένα στὸ σπῆτι του.

—Φαίνεται, γιατρέ μου, ὅτι στὰ χέρια σας δὲν πεθαίνει ὁ κόσμος, τοῦ εἶπεν ἐνθουσιασμένος. Θὰ εἰσθε ἡ ἐξοχότης τοῦ τόπου. Γι' αὐτὸ σὰς ἐδιάλεξα.

—Δὲν εἰμαι ἐξοχότης, ἀπήντησε μετριοφρόνως ὁ γιατρός. Δὲν ἔχω πολλὰ φανάρια στὸ σπῆτι μου, γιὰτὶ ἔφθασα ἰδὼ μόνον χθές.

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΑΠΟΜΕΜΩΝΟΜΕΝΗ

Ἡ πλέον ἀπομονωμένη πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Μανάορ. Ἐδρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Βραζιλίας, ἐπὶ τοῦ Ρίο Νέγκρο. Εἶνε πυκνὰ κατοικημένη καὶ δὲν ἔχει κανένα μέσον σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας. Ἐν τούτοις δὲν παρουσιάζει τὴν θέαν πληκτικῆς πόλεως. Ἐχει ἕνα θαυμάσιον λιμὲνα καὶ ἐξαιρετικὸν σύστημα συγκοινωνίας μὲ τράμ, ἐπίσης ἡλεκτρικὸν ἐργαστάσιον πρῶτης τάξεως, τοιοῦτοτρόπως δὲ οἱ κάτοικοι δὲν αἰσθάνονται καμμίαν στεῖρσιν. Ἐχει ἐπίσης πολλὰς ἐφημερίδας, θεάτρα, μουσεῖα. Τὰ περίχωρα βοίθουν ἀπὸ ἀγρία θηρία, τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται καμμιὰ φορὰ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ τρομοκρατοῦν τοὺς κατοίκους. Ἐντυχῶς εἶναι ἐξωπλισμένοι καὶ τὰ θηρία δὲν προξενοῦν σοβαρὰς βλάβας. Οἱ κάτοικοι τῆς Μανάορ δὲν ταξιδεύουν σχεδὸν ποτέ, ἀγνοοῦν δὲ τί γίνεται εἰς τὸν ἔξω κόσμον.

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ

Τὰ γεροντοπαλλήκαρα δὲν χαίρουν καλῆς φήμης. Τοὺς κατηγοροῦν ὅτι εἶναι ἐγωιστὰ καὶ ἔχουν πολλὰ ἐλαττώματα. Πληρώνουν ἰδιαιτέρους φόρους. Ἐξ ἄλλου καταδιώκονται ἀπὸ τὰς μητέρας ποῦ ἔχουν κόρες τῆς παντοειᾶς. Τὰ γεροντοπαλλήκαρα εἶναι ἀξία οἴκτου — κατὰ τὴν γνώμην μιᾶς Ἀργεντινῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ συμφέροντα τῶν ἀγίων νέων. Ἡ ἐφημερίς αὐτὴ, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «Ὁ ἀπομονωμένος», ἔχει ὡς ῥητὸν τὴν ἐξῆς παροιμίαν: «Καλλίτερα μόνος, παρά κακῶς συντροφευμένος».

Ὁ «Ἀπομονωμένος» ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὰ γεροντοπαλλήκαρα καὶ τῆς γεροντοκρίσεως. Εἰς τὸ πρῶτόν του φύλλον περιέχει πολλῶν εἰδῶν συνταγὰς μεγάλῃς χρησιμότητος, ὡς τὴν διδασκαλίαν τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ στρώνῃ κανεῖς

τὸ κρεβάτι του, διὰ νὰ μὲνῃ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα στρωμένον.

Ὁ «Ἀπομονωμένος» ἐπὶ πλέον, δείχνει τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον μποροῦν οἱ νέοι καὶ οἱ γέροι νὰ ξεφορτώνωνται τὰς κυρίας ποῦ ἔχουν κόρες τῆς πανδρείας. Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατον: Λέγετε ἀφελῶς εἰς τῆς κυρίας ὅτι μόλις ἐβγήκατε ἀπὸ τὴν φυλακὴν γιὰτὶ ἐσκατώσατε τὴν μνηστῆ σας!

Ὁ «Ἀπομονωμένος» εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐφημερίς, ἔχει δὲ μεγάλην κυκλοφορίαν.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΓΑΤΩΝ

Εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες τῆς Καλλιφορνίας ἰδρύθη, πρωτοβουλίᾳ μερικῶν φιλοζώων τῆς πόλεως, ἕνα τέλειον νοσοκομεῖον γάτων.

Τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ διευθύνεται ἀπὸ ἕνα διακεκομμένον ἐπιστήμονα, περιέχει δὲ, κλίνας εἰδικὰς διὰ τὰ ἀσθενῆ ζῶα. Ὅλοι αἱ βοήθειαι τῆς ἐπιστήμης παρέχονται εἰς αὐτὰ ἐπὶ μετρία ἀμοιβῇ, τὴν ὁποῖαν καταβάλλουν οἱ κύριοί των. Εἰδικὰ μικρὰ θεριάμετρα ἔχουν ἐφευρεθῇ διὰ τὴν θερμομέτρησιν τῶν εὐτυχῶν γάτων. Ὅταν ἔρχεται ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναρρώσεως, οἱ γάτοι περνοῦν μερικὰς ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς ἕνα ὠριότατον κήπον, ὅπου διασκεδάζουν μὲ διάφορα παιγνιδία κατὰλληλα διὰ τὰ γούστα των, ἥτοι τόπια, χάρτινες σφαῖρας, κουδουνάκια κλπ. Ὑπάρχουν εἰδικαὶ ὥραι ἐπισκέψεως διὰ τοὺς κατόχους των. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ δὲν δέχονται ἄλλα ζῶα ἐκτὸς ἀπὸ πολὺ μικρὰ σκυλλάκια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἰδιαίτερον διαμέρισμα ἐκ φόβου μή... παρεξηγηθῶν!

ΕΡΩΣ ΛΟΡΔΟΥ

Ὁ Λόρδος Χίμλεϋ, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἐκ νευρασθενείας, εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς μίαν κλινικὴν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐφοδοῦντο μὴ σπαταλήσῃ τὴν περιουσίαν του.

Χάρis εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς νοσοκόμου του μίς Ἐβανς ὁ Λόρδος Χίμλεϋ εἰσῆλθεν ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος εἰς ἡσυχίαν τῆς ἀναισθησίας. Συγγενῶν δὲως τὴν αἰσθητικὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Μίς Ἐβανς ἐτετραπῇ εἰς σφοδρότατον ἔρωτα. Ἡ Μίς Ἐβανς ἀπέκρουσε κατ' ἀρχὰς τὸν ἔρωτα αὐτὸν ἀργότερον δὲως μετεπέστη ἔνεκα τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Λόρδου Χίμλεϋ καὶ ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του. Οἱ συγγενεῖς του ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ μόνοι κληρονόμοι του, ἀντετάχθησαν εἰς τὸν γάμον αὐτὸν, προφασισθέντες ὅτι ὁ Χίμλεϋ δὲν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ νυμφευθῇ, διότι δὲν εἶχε θεραπευθῇ ἐντελῶς.

Ἡ ὑπόθεσις εἰσῆλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐξητήθη ἡ γνώμη τριῶν ἐπιφανῶν ἰατρῶν. Οἱ ἰατροὶ ἀπεφάνθησαν ἐπισήμως περὶ τῆς πλήρους ἰάσεως τοῦ Λόρδου. Πρὸς μεγάλην δὲ λύπην τῶν μελλόντων κληρονόμων του οἱ γάμοι του μετὰ τῆς νοσοκόμου Μίς Ἐβανς, ἡ ὁποία ἦτο πτωχοτάτη ἀλλὰ ὠραιοτάτη, ἐτετέλεσθησαν εἰς τὸν μικρὸν ναὸν τοῦ Νοσοκομείου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τριῶν σωτήρων ἰατρῶν.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἔγινε πρό τινας ἕνας πρωτότυπος γάμος. Ὑπανδρεύθη ἡ πολυεκατομμυριούχος μίς Ντάιζ Χάλεϋ, κόρη τοῦ βασιλέως τῆς ρέγκας μὲ τὸν Ἰσπανὸν κόμητα Λὰς Ἀρτες. Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ὄλοι αἱ προσκεκλημέναι κυρίαι καὶ δεσποινίδες ἔφερον ῥοζέ ἀμφοτέρως μὲ ῥοζέ τετρά εἰς τὸ κεφάλι. Οἱ κύριοι ἔφεραν ῥοζέ σάκα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ γαμβροῦ.

Αἱ αἰθουσαι ἦσαν διακοσμημέναι μὲ ῥοζέ τριαντάφυλλα καὶ ἀμυγδαλίαις. Τὸ θέαμα ἦτο ἐκπᾶλλος ὠραῖον. Τρεῖς κινηματογράφοι ἐλάμβανον φωτογραφίας τῆς «ροδίνης ἐορτῆς». ὅπως τὴν ἀπεκάλεσαν αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες. Εἰς τὴν νύκτον ἔγιναν πάμπολλα δῶρα, μετὰ τῶν ὁποίων ἕνα περιδέραιον ἀπὸ ῥοζέ μαργαριτάρια, ποῦ τῆς προσέφεραν ἕκ μέρους τῆς πεινθεῖας τῆς κομήτῆς Λὰς Ἀρτες.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μία Ἀγγλικὴ ἐφημερίς ἀναγράφει ἕνα γλαυκώμενον ἀνέκδοτον τοῦ νῦν βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Κάποτε εὐρίσκετο εἰς οικονομικὰς δυσχερείας. Ἐ-

γραφε τότε εἰς τὴν μάμην του, Βασίλισσαν Βικτωρίαν τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν:

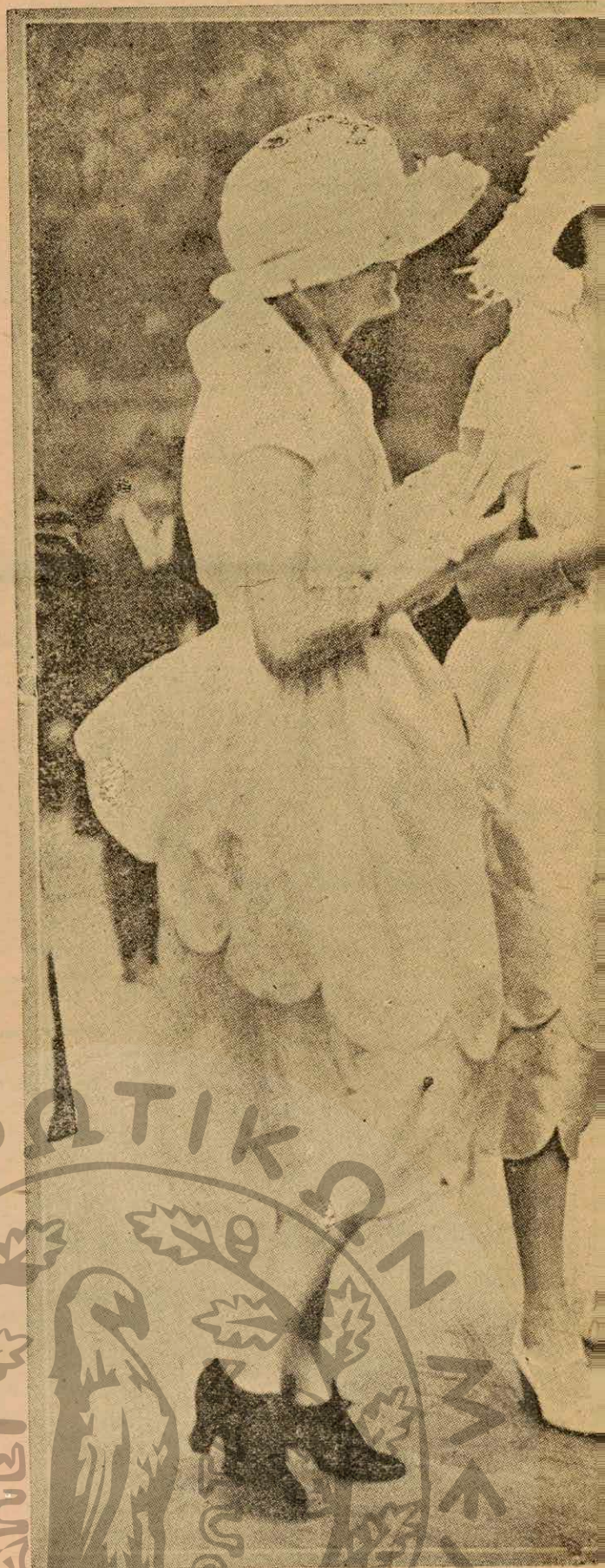
«Ἀγαπητὴ Γιαγιά, εἶδα γῆρας σὲ μὴ διτρίνα ἑνα ὥραῖο μηχανικὸ ἄλγο. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ἀγοράσω, ἀλλὰ δὲν ἔχω χρήματα. Μοῦ στέλνεις δύο λίρες, ἀγαπητὴ μου Γιαγιά; — Γεώργιος».

Ἡ βασίλισσα ἀπήντησεν ὡς οἷς:

«Μανθάνω μὲ λύπην μου, ὅτι εἶσαι διαρκῶς ἀπένταρος, διότι σκορπᾷς τὰ χρήματά σου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ γνωρίζῃς τὴν ἀξίαν τοῦ κάθε πράγματος — Ἡ Γιαγιά σου».

Ἡ αὐστηρά Γιαγιά ἐλαβεν ὑστερα ἀπὸ δύο ἡμέρας τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν:

«Ἀγαπητὴ Γιαγιά, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ τελευταῖόν σου γράμμα. Τὸ ἐπώλησα εἰς ἕνα συλλέκτην πέντε λίρες. Βλέπετε τώρα ὅτι γνωρίζω τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων. — Γεώργιος. — Υ. Γ. Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ!».

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Μ ΚΡΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

ΜΕ τὸ κεφάλι ψηλά ὁ κομψὸς νέος ἐθάδιζε πρὸς τὰ πόδια τοῦ ἐκτυπούσαν στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ λαίμαξ τοῦ ὀρθοῦτο ἴσιος καὶ ἀλύγιστος. Μία ὑπερφάνεια ἐξώγαγε τὰ στήθη τοῦ καὶ ἔνα νάζι ἐκείτο στὸ πρόσωπό του. Κάπου-κάπου τὸ χέρι ἀνηγείρετο εἰς τὸ ὕψος τοῦ λαίμαξοῦ καὶ τὸν διώρωνε. Τὸ σύνολον τοῦ κομμοῦ νέου ἔδιδε τὴν εἰκόνα τοῦ Ναρκίσσου τὴν στιγμὴν ποῦ ἔσκυβε στὴν πηγὴ, ὅπου ἐρωτεύθη τὸν ἑαυτὸ του.

Ἀλλὰ γιατί ὅλα αὐτά; Τάχα τί ἐξαιρετικὸν τοῦ συνέβαινε;

Καὶ βέβαια κάτι ἐξαιρετικὸ συνέβαινε. Τὰ κορίτσια καὶ αἱ νέαι κυραὶ τὸν ἐκύτταζαν μ' ἐνδιαφέρον καὶ μ' ἐπιμονή. Προχθὲς ἀκόμη δὲν τὸν ἐκύτταζαν καθόλου. Πῶς αὐτὴ ἡ μεταβολή; Ἐξ ἄλλου οἱ ἄνδρες ἐγύριζαν καὶ τὸν ἔδλεπαν μὲ περιέργειαν. Μερικοὶ ἐξαφνίζοντο. Ἐκάναν σὰν νὰ ἀντίκρουζαν ἔξαφνα μίαν λάμψιν, μίαν ἐκρηκτικὴν, μίαν ἀστραπή!..

Καὶ ὅσο τὸν ἐκύτταζαν οἱ γυναῖκες μ' ἐνδιαφέρον, ἴσως καὶ μὲ διάθεσιν φλερταρίσματος, ὅσο τὸν ἔδλεπαν οἱ ἄνδρες μὲ περιέργειαν, μὲ ἐξαφνικὴν ἐκπληξιν, τόσο πρὸς τοὺς ὁ κομψὸς νέος ἐκορδώνετο, τόσο πρὸς τοὺς ἐπίστευεν ὅτι κάτι τι σπουδαῖον ἔκανε. Ἐσχημάτιζε πρὸς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πράξις τοῦ ἐκείνη ἦτο σπουδαιότατη...

Μὰ, ἐπὶ τέλους, τί εἶχε κάμῃ ὁ νέος αὐτός; Ἀπλούστατα: εἶχεν ἀγοράσῃ καινούργιο ψαθάκι, τὸ ὁποῖον ἐφορούσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ. Κ' ἔτσι εἶχε συγκινήσῃ ὅλην τὴν πόλιν! Αὐτὰ συνέβαιναν γῆρας. Θὰ συμβοῦν καὶ σήμερον. Ἰσως καὶ μερικὲς ἡμέρας ἀκόμη. Ἐπειτα; Ἐπειτα θὰ πάρουν πολλοὶ νέα ψαθάκια. Καὶ τότε ποῖος θὰ τὸν προσέχη πιά; «Σὶκ τράνσιτ γκλόρια μούντιν»!

ΔΟΓΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Μία ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα δίδει πολυτίμους καὶ πνευματώδεις συμβουλὰς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς διὰ τὰ ἐπιτύχουν εἰς τὴν ζωὴν:

«Διὰ νὰ καθέξετε μίαν μεγάλην θέσιν πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὰ ἑξῆς:

- 1) Νὰ μὴ φθάνετε πρὸς τὸν σκοπὸν σας δέκα λεπτὰ ἀργότερον τῆς ὁρισμένης ὥρας.
- 2) Νὰ μὴν ἀφίνετε τὴν ἐργασίαν σας δέκα λεπτὰ ἐνωρίτερον ὑπὸ κανένα ὄρον.
- 3) Νὰ μὴν ἀρχίζετε μίαν ἐργασίαν προτοῦ τὴν σκεφθῆτε καλῶς.
- 4) Νὰ μὴν προφύγετε στραθὰ τὸ ὄνομα ἐνὸς καλοῦ πελάτου.
- 5) Νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνετε ποτὲ τὸ ἴδιον λάθος.
- 6) Νὰ μὴ ρίχνετε τὸ σφάλμα σας εἰς ἄλλους ἐνὸς ἄλλου.
- 7) Νὰ μὴ θυμώνετε ποτὲ τρεῖς φορές ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.
- 8) Νὰ μὴν συλλογίζεσθε ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾶτε τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας σας.
- 9) Νὰ μὴν ἀναδύνετε θιαστικά τῆς σκάλας ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κάτι περιμένετε.
- 10) Νὰ μὴ λέτε ποτὲ: Ἐξ αὐτοῦ τὰ σπουδαῖα.

ΣΤΗΛΗ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Μολοντοὶ ἡ ὑδροθεραπεία ἔκαμε μεγάλας προόδους τὴν τελευταίαν εικοσαετίαν εἰς τὴν ὑγιεινὴν τῶν λαϊκῶν τάξεων, ἡ λουτροθεραπεία δὲν ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ὅταν ὁ ἰατρός διατάσῃ τὴν περιτύλιξιν ἐνὸς πυρέσσοντος ἀσθενοῦς εἰς ἕνα θερμὸν σινδόνι, ἡ οἰκονομία ἀνθίσταται εἰς τὸ μέτρον αὐτό. Διότι ἀγνοεῖ ὁ λαὸς τὰ εὐεργετήματα τῆς λουτροθεραπείας καὶ τῶν ὑγρῶν ἐπιθεμάτων.

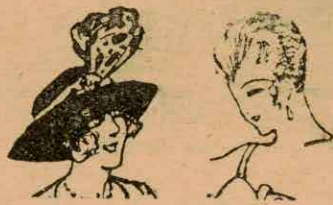
Ἡ χρῆσις τῶν ἐν τούτοις δίδει τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα. Διευκολύνει τὴν διόρησιν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν τοξινῶν, ποῦ δηλητηριάζουν τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀρρώστου. Χαμηλώνει τὴν θερμοκρασίαν καὶ προξενεῖ εἰς τὸ δέρμα ἀγγειοδιαστολὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι εὐεργετικώταται. Κάθε ἀρρώστος, ποῦ δὲν ἔχει καρδιακὴν πάθωσιν, πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὴν λουτροθεραπείαν. Ἐπίσης πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τὴν παιδιατρικὴν θεραπευτικὴν. Πόσαι μὲντέρες δυσκολεύονται νὰ ἀκολουθήσουν τὴν συμβουλὴν τοῦ ἰατροῦ, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν λουτροθεραπείαν! Ἡ δεσπόζουσα ἰδέα τῶν εἶναι ὅτι τὸ παιδί θὰ κρυολογήσῃ. Διὰ πολλὰς ἐξ αὐτῶν τὸ λουτρὸν χρησιμεύει διὰ καθαριότητά καὶ ὄχι διὰ θεραπείαν. Ἐχουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μεγαλειτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς μίαν συνταγὴν ἰατρικῶν ἢ τὴν αὐτὴ συντάσσεται μὲ λέξεις ἀγνώστους καὶ κάπως μυστηριώδεις.

Τὸ ἰατρικόν! Τὸ μπουκαλάκι ποῦ περιέχει τὴν ὕλην! Εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τοὺς ἀρρώστους. Τὸ ἐπιζητοῦν, τὸ ἀπατοῦν.

Ἐνθυμούμαι ὅτι, ὅταν ἤμουν φοιτητής, εἶχα ἀντικαταστήσῃ ἕνα ἰατρὸν μὲς ἐπαρχιακῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκαμε τὴν ἐξῆς σύστασιν:

—Νὰ περιποιηθῆτε τοὺς ἀρρώστους μου ὅσον

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

—Χθὲς ἡ μύτη σου ἦταν κόκκινη καὶ τὸ μάτι σου μελανόν. Σήμερον ἔχεις κάτι βούλες μπλοῦ...
—Τί τὰ θέλεις... Ὁ ἄνδρας μου εἶναι ζωγράφος.

μπορεῖτε καλλίτερα καὶ κυρίως νὰ τοὺς δίδετε πάντοτε μίαν ἱατρικὴν συνταγὴν. Ὅταν φύγουν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο χωρὶς μίαν μποτίλια, θὰ εἰποῦν ὅτι δὲν εἴσθε καλὸς γιατρός!

Βεβαίως, μερικά φάρμακα, καλὰ διαλεγμένα, εἶναι συχνὰ χρήσιμα, ἀλλὰ μὴ παραμελήτε τὰ μεγάλα φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν σας ἡ φύσις. Ὁ αἶρας, ὁ ἥλιος, τὸ νερό εἶναι ἐξ αὐτῶν. Μὴ φοβεῖσθε τὰ λουτρά καὶ τὰς ὑγρὰς περιτυλίξεις ὡς φάρμακα ἐναντίον τῶν πυρετικῶν καταστάσεων. Παραδεχθῆτε τὰς συμβουλὰς τῶν ἰατρῶν ἀφόβως. Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐνθυμηθῆτε, ἂν τὸ παιδί σας εἶναι προσβεβλημένον ἀπὸ βρογχοπνευμονίαν, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἐγκτεται εἰς τὸ χλιαρὸν λουτρὸν καὶ ὅτι τὸ θερμὸν λουτρὸν εἶναι τὸ μόνον ἀκίνδυνον φάρμακον.

Ο ΔΟΚΤΩΡ Χ.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΠΩΣ ΕΠΡΟΔΟΘΗ

Ὁ προϊστάμενος καλεῖ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τοῦ ὑπάλληλόν του.

—Ἀκουσε, τοῦ λέγει, θὰ σοῦ ἀναθέσω μίαν λεπτοτάτην ἀποστολήν. Πρόσεξε νὰ τὴν ἐκτελέσῃς μὲ ἐπιτηδεύτητα ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτάται ἡ προαγωγή σου.

—Θὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ὁ παντᾶ ὁ ὑπάλληλος.

—Πρόσεξε τί θὰ σοῦ πῶ: Πρόκειται νὰ ἐλθῇ ἐντὸς ὀλίγου γιὰ νὰ μὲ συναντήσῃ ὁ κ. Β. Δὲν θέλω νὰ τὸν δεχθῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ νὰ καταλάβῃ πῶς εἶμαι μέσα. Θὰ τοῦ πῆς πῶς ἀπουσιάζω. Κύτταξε ὅμως καλὰ νὰ φερθῇς ἐξυπνα, ὥστε νὰ μὴ καταλάβῃ ὅτι τοῦ λὲς ψέμματα.

Πράγματι μετ' ὀλίγην ὥραν ἐμφανίζεται ὁ κ. Β., λαμβάνει ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τὴν ἀπάντησιν ὅτι ὁ προϊστάμενός του ἀπουσιάζει, περιμένει ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἔπειτα φύγει.

Ὁ ὑπάλληλος, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου του καὶ τοῦ διηγείται τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν.

—Ἐ, τοῦ λέγει ὁ προϊστάμενος, πῶς τὸν ἔκαταλάβε; ἐπίσθη ὅτι δὲν ἤμουν μέσα;

—Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὥρα ποῦ ἔφηνε ἐξάνηκε σὰν νὰ μὴν τὸ ἐπολυπίστευε.

—Μὰ τί ἐλέγαστε κατὰ τὸ διάστημα ποῦ ἐπερίμεναν εἰς τὸ γραφεῖόν σου;

—Δὲν ἐλέγχα τίποτε. Ἐγὼ, ἀφοῦ τοῦ ἐδήλωσα μὲ τὸν φυσικώτερον τρόπον ὅτι δὲν εἴσθε μέσα, ἐξηκολούθησα νὰ ἐργάζομαι.

—Ἀ! ἀνδρες! ἐφώνησεν ὁ προϊστάμενος καταθυμωμένος. Αὐτός ποῦ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ, ἔχει πολλὰ καλὰ πῶς ὁσάκις ἀπουσιάζω δὲν ἐργάζεσθαι διόλου. Πῶς ἤθελες λοιπὸν νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν ἤμουν μέσα, ἀφοῦ σὲ εἶδε νὰ ἐργάζεσαι;

ΗΧΟ ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΩΦΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ὁ ἰατρός Χ. Φαρμακίδης εἶναι καὶ ποιητής. Εἰς τὰς συναναστροφὰς ποῦ πηγαινὶ τὸ βράδυ δὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν παρακλήσεων διὰ ν' ἀπαγγεῖλῃ στίχους τοῦ.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς συναναστροφὰς, συνήντηθῃ μὲ κάποιον λόγιον, γνωστὸν διὰ τὴν ἀνυπόστασίαν του. Ὅταν ἤρχισεν νὰ ἀπαγγέλλῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, στίχους, ὁ λόγιος, ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς εὕρισκε διόλου ἐπιτυχεῖς, ἠρώτησε τὸν μουσοτραφεὺς Ἀσκληπιάδην:

—Μὰ γιατί γράφετε στίχους, γατρέ;

—Ἐτσι ἀπλῶς... γιὰ νὰ σκοτώνω τὴν ὥραν μου.

—Ἀχ, αὐτοὶ οἱ γιατροὶ! ἀνεφώνησεν ὁ λόγιος.

Ὅλο νὰ σκοτώνουν θέλουν!

Ζ. ΜΠΟΥΡΑΝΤΑΣ

ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Γαλλικόν μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΛΕΒΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Φίλιππος τὴν παρετήρει. Αὐτὴ ἡ περιδείξις ἀκριβείας, αὐτὴ ἡ προσοχὴ εἰς τὰς λεπτομερείας, ὅλα αὐτὰ ποῦ ἀπεκάλυπτον μίαν κολοσσιαίαν αὐτοκυριαρχίαν, τὸν κατέπληκτον. Προσπάθει ἀδεξιῶς νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀκολουθῶν τὰ θήματα τῆς, ἐκδηλῶν νευρικότητα εἰς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν τῆς λειτουργίας τῶν κλειδαριῶν, ἐπαναλαμβάνων, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς ἀπεχθεῖς στιγμὰς τῆς φυγῆς αὐτῆς, συστάσεις διασπαστικὰς καὶ ἀντιφατικὰς :

— "Ἄμα φθάσῃς, τηλεγράφησέ μου... ἢ μᾶλλον γράψε μου...". Ἡ, καλλιτέρα, ὅχι, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, ἀφοῦ θὰ ἔλθω γρήγορα νὰ σ' εὑρῶ... Πήγαινε σπῆτι... Ἐὰν ἐπὶ γαίανες στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου... Ἐκτός ἂν, ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐπαίρνες ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴν Νίτσα... Λίγες ἡμέρες ὑπερὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ χιόνι, αὐτὸ τὸ κρῖος...

Ἐκείνη ἐπεδοκίμαζε μ' ἕνα κίνημα τῆς κεφαλῆς, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ πηγαίνει καὶ νὰ ἐρχεται. Καθ' ὅσον αἱ προσποιμασίαι ἐτελείωναν, ὁ Φίλιππος ἠσθάνετο ἀνακούφισιν συγχρόνως καὶ αγωνίαν, ὡς ἂν ἡ μόνωσις ἀντὶ νὰ εἶναι ἕνα γεγονός ἀπότομον, ἐφθάνε βαθυμυῖας καὶ τὸν περιέδιδεν ἀνεπαίσθητως. Παρέτεινε αὐτὰ τὰ τελευταῖα λεπτά, τὰ ἐσπρωχνε καὶ τὰ ἐπεδράδυνε ἀλληλοδιαδόχως. Ἡ-θελε νὰ εἶναι ἤδη μακριὰ ἢ "Ἀννα-Μαρία, ἀλλ' ἔ-αν ἐτόλμα θὰ ἐφώναζε :

— Μὴ φεύγεις ! Μείνε !

Ὅταν ἠτοιμάσθῃ, γαντωμένη, μὲ τὸ παλτό τῆς κομψομένον ὡς τὸν λαμόν, ἐσῆκωσε τὸ βέλο τῆς καὶ ἐτοποθετήθη ἐμπρός του. Πρὸ μιᾶς στιγμῆς τὸ τοῦλι μὲ τῆς μεγάλης κλάδας, κατεστραμένον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ἀπέκρυπτε τὴν αγωνίαν τῆς φυσιογνωμίας τῆς καὶ τὴν ὑπερτάτην θλίψιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ὅταν ὁ Φίλιππος τὴν εἶδεν εὐθυτενῆ καὶ ἐτοιμὴν νὰ πῇ τὰς τελευταῖας λέξεις, ἠσθάνθη μίαν φοικώδη ταραχήν, ἕνα ἀπειρον πόνον. Ἡ "Ἀννα-Μαρία ἐνόμισεν, ὅτι θὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐκείνος ἐσιώπη. Τότε, ρίπτουσα ἕνα ταχὺ βλέμμα γύρω τῆς, εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ἀλλὰ χωρὶς ἐκπληξίν, χωρὶς θυμὸν, μὲ τὸ χέρι τεταμένον :

— Δόσε.

Ὁ Φίλιππος τὴν ἐκύτταζε.

— Τί ;

Ἡ "Ἀννα-Μαρία συνωφρύνθη καὶ ἐπανέλαβε :

— Δόσε γρήγορα !

— Μὰ τί ; Τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἐπὶ τέλους ;

— Τὸ περιδέραιον.

— Τόξ...

Μία ἀγωνία τὸν περιέσφιξε, τὸσον ἰσχυρὰ ποῦ ἦτο ἀνίκανος νὰ προφέρῃ μίαν λέξιν καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, μὲ τὰς κινήσεις καὶ τοὺς βραχίονας τρέμοντας. Σκυμμένη πρὸς αὐτόν, αἰσθανομένη, ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ, ἐγκατερούσα εἰς τὴν θυσίαν παντός, ὅτι ὑπῆρξε τὸ ὄνειρόν τῆς, ἡ ὑπερφάνεια, ἡ πίστις ἀναμινύουσα τὸν ἑωτὰ τῆς μὲ τὴν θέλησιν νὰ τονώσῃ εὐσπλαγγική, ἐπισεικῆ, μητρική, μὴ ἀποβλέπουσα εἰς ἄλλο καθήκον παρὰ εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, σπρώχνουσα τὰς λέξεις γιὰτὶ ὑπέφερε νὰ τὰς λέγῃ, ὅσον θὰ ὑπέφερε καὶ νὰ τὰς ἀκούσῃ, εἶπεν :

— Ἀνωφελῇ τὰ ψέμματα. Τὰ ξέρω ὅλα... Τὸ παιγνίδι τῆς προχθεςθινῆς βραδιάς, τὸ ἀσυλλόγιστο χάσιμό σου, τὰ χρέος σου, ξέρω πῶς ἔκαμες τὸ πᾶν γιὰ νὰ πληρώσῃς ἐγκαίρως καὶ δὲν ἠμύρεσαι... Ὡς τὰ διορθώσω. Θὰ πωλήσω ὅ,τι ἔχω καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὁ μπαμπᾶς θὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι χρειάζεται. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ ! νὰ μὴ θροῦν αὐτὸ τὸ περιδέραιον... Ἄμα εἰσπράξω τὰ λεπτά, θὰ σοῦ τὰ στείλω... Κανείς δὲν θὰ μάθῃ πόθεν προέρχονται. Μπορεῖ νὰ ὑποπτευθοῦν... νὰ φαντασθῶν... Μὰ τί μᾶς μέλλει ἂν δὲν ὑπάρχῃ τίποτε πλέον ; Δός μου τὸ !...

Ὁ Φίλιππος ἤκουσεν αὐτὸ τὸ κῦμα τῶν παρακλήσεων, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε εἰς τὰς τελευταῖας ὁμῶς λέξεις, ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς γυναικὸς τοῦ μάτια τρομαγμένα.

— Πῶς... Πιστεύεις γιὰ μέ... Ἐπίστευες... Ἡμύρεσες νὰ πιστεύσῃς ; Ἐγὼ ; Ἐγὼ ; Μὰ δὲν τὸν ἔχω ! Δὲν τὸ ἐπῆρα ποτέ... Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι... Μοῦ ἦταν γραμμένο νὰ κάνω σ' ἐσένα τέτοιον ὄρο ; Ἀ ! τί φοίτη...

Δὲν ἐτόλμουσε νὰ φωνάξῃ· αἱ φράσεις του συνεκρούοντο, πνιγμένα καὶ βραχνά, καὶ ἐτραυλίζε τὴν μηχανώδη διαμαρτυρίαν του :

— Ἐγὼ, ἐγὼ ! ἕνας κλέ...

Δὲν ἐτόλμωσε νὰ τελειώσῃ τὴν τρομερὰν λέξιν ποῦ ἤκουσε μίαν φωνάν.

Ἐπειτα ἀποτόμως, ἐξηγέρθη

Τί ἦτο αὐτὴ ἡ ἀξιοθρήνητος κομωδία ; Ἡ "Ἀννα-Μαρία τὸν κατηγόρει ! Ἐνοχος αὐτῇ, ὥθει τὴν ἀσυνειδησίαν μέχρι τοῦ νὰ προσποιῇται ὅτι τὸν ὑποπτεύεται... Ἐπέρασε λοιπὸν ὅλην αὐτὴν τὴν φοικώδη νύκτα διὰ νὰ καταλήξῃ ἐκεῖ ! Πῶς ἐτόλμα νὰ στρέψῃ ἄλλοῦ τὰς ὑπονοίας, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ ἐπιπέσουν ἐναντίον ἀθῶων :

Αὐτὸ ἦτο ἡ φοικώδης κληρονομικότης καὶ κατ' ἐξοχὴν χειρότερον ἀκόμη. Παρασυρομένη ἀπὸ τὴν ἰδίαν νοσηρὰν ἐπιθυμίαν ποῦ κατέστρεψε τὴν μητέρα τῆς, ἐκλεψε τὸ περιδέραιον...

Αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς τὸσον ὀδυρόν, ὥστε προσεπάθησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ. Ἀλλ' ὅλα τὴν ἐπρόδιδαν : ἡ ὀχρότης τῆς, ἡ ταραχή τῆς, ἡ ἀγωνία τῆς, καὶ ἐκείνο τὸ τηλεφώνημα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου αἱ ἀνακρίσεις ἐστράφησαν ἐναντίον τῶν. Ἡ "Ἀννα-Μαρία ἦτο μία κλέφτρα ! Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ... Ἡλπίζεν ὅτι, φοβισμένη ἀπὸ τὴν πράξιν τῆς, ὑπακούουσα εἰς τὴν σιωπηρὰν διαταγὴν του, θὰ ἐφευγε χωρὶς συζητήσεως. Ἐπεὶ θὰ ἠμπορούσε, πηγαίνων γρήγορα εἰς συνάντησίν τῆς, νὰ στείλῃ πίσω τὸ κόσμημα, ἢ, ἂν τὸν συνελάμβανον, νὰ φήσῃ νὰ "φυλκισθῇ, νὰ δικασθῇ καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν θέναν τῆς. Αὐτὸ ἦτο τὸ σῆμα ποῦ κατέστρωνε μέσα εἰς τὸν πυρετὸν τῶν τελευταίων ἐκείνων ὥρων.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι, μεταστρέφουσα τοὺς ρόλους, τὸν ἠνάγκαζε νὰ μεταβάλῃ τὸ σῆμα τοῦ, νὰ τῆς φωνάξῃ ἐκείνη ποῦ ἐφοβείτο ἀπὸ τὸ πῶτον δευτερόλεπτον ! Τί σκοτεινὸν ἔργον συνετελέσθη πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀγνὸν μέτωπον...

Ἐκλασε μὲ λυγμούς, κρύπτων τὸ πρόσωπον μὲ σὰ εἰς τὰ χέρια του.

Ἡ "Ἀννα-Μαρία τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς :

— Κλάψε ! κλάψε, φτωγὲ μου Φίλιππε. Δὲν θὰ κλάψῃς ποτέ περισσότερον ἀπὸ ὅσα δάκρυα ἔχω ἐγὼ χύσει. Δὲν σὲ μιλῶν γιὰ τίποτε... Εἶμαι ἡ μόνη ποῦ μπορῶ νὰ συγχωρήσω καὶ νὰ ἐννοήσω... Τὰ γεγονότα τῆς ἄλλοτε σ' ἔκαμαν τρελλό. Εἶπες μέσα σου, ὅτι αὐτὸς ὁ κ. Ρεβᾶλ ποῦ γνωρίζεις τὸν κ. Φορτιέ, θὰ τὸ ἐμάθαιναν ἴσως καὶ θὰ σὲ κατηγορούσε πῶς δὲν ἔχεις λεπτότητα... καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃς καιρὸ, σὲ μὴ στιγμὴν τρέλλας ἔκαμε... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴν τὰ ἠνένησα καθαρὰ ὅλα αὐτά. Ἡλπίζα πῶς δὲν θὰ κατηγορήσομαι ἀμέσως... Ἐπρόκειτο νὰ τηλεγραφήσω στὸν μπαμπᾶ νὰ μού στείλῃ τὸ περιδέραιό μου. Ἡθελα νὰ τὸ πωλήσω, καὶ ἐτηλεφώνησα στὸν κομηματοπώλῃ γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω ἂν ἀγόραζε μαργαρίτες... Γιατὶ ἐγὼ ἐτηλεφώνησα... Ἀφοῦ ἐδίδαμεν τὰ λεπτά, θὰ ἐκάναμε τρόπο ὥστε νὰ πάρῃ πίσω ἡ κυρία τὸ κόσμημά τῆς. Ἡ ἀόριστος ἀπάντησις τοῦ κομηματοπώλου μ' ἔκαμε νὰ διατάσω νὰ στείλω τὸ τηλεγράφημα... Μία στιγμὴν ἤμουνα ἐτοιμὴ νὰ ὁμολογήσω ἕνα μέρος τῆς ἀληθείας στὸν ἀστυνόμο... Μὰ ἐφοβήθηκα μήπως μ' αὐτὸ ἔαθον νὰ καταλάβουν τὰ ὑπόλοιπα...

Ὁ Φίλιππος τὴν ἤκουε κατάπληκτος. Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν ; Ἦτο δυνατόν ; Ἐπειτα τὴν εἶδε τόσον γλυκεῖαν, τόσον ἀπλὴν, τόσον παθητικῶς τρυφεράν, ὥστε ἐσχημάτισε τὴν θεομύησην, ὅτι δὲν ἐψεύδετο. Ποιὸς τὸ ἐκλεψε τὸ περιδέραιον ; Δὲν τὸν ἐμελλε πλέον γι' αὐτό. Ἐν μόνον γεγονός ὑπῆρχε : δὲν ἦτο αὐτὴ, δὲν ἠμπορούσε νὰ εἶναι αὐτή ! Καὶ γελῶν καὶ κλαίων συγχρόνως, ἀπαλάσσομενος ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς, ἐφώνησε :

— Ὅχι, ὄχι ἀγάπη μου, δὲν εἶμαι ἐγὼ ποῦ ἐπῆρα τὸ περιδέραιον ! Δὲν εἶμαι ἐγὼ... Βγάλε τὸ καπέλλο σου... Νά, παίρνω τὰ γάντια σου ! Πέταξε τὸ σακκιδίό σου... Γιατί νὰ φύγῃς ; Δὲν φοβόμαι πιά τίποτε, οὔτε κανένα !

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς ζωηρότητος, τῶν λυγμῶν καὶ τῶν γέλοιων ἡ "Ἀννα-Μαρία ἐτραυλίσεν :

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια... Εἶναι ἀλήθεια ! Κ' ἐγὼ ποῦ ἐνόμισα... Ἀ ! ἀνδρόβλη μου, ἀγαπημένε μου ἀνδρόβλη...

Ἐξάφνα ὁ Φίλιππος ἐσιώπησε. Τὸ πρόσωπόν του, ποῦ εἶχε πρὸς στιγμὴν αἰθριασθῇ, συνεσπᾶσθη ἐκ νέου καὶ χαμηλώνων τὴν φωνήν, ἐτραυλίσεν, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν λογικὴν καὶ ψυχρὰν ἐξέτασιν τῶν γεγονότων :

— Μοῦπες πρὸ ὀλίγου μίαν φράσιν... μοῦπες ὅτι ὁ κ. Ρεβᾶλ, γνωρίζων τὸν κ. Φορτιέ, θὰ ἐμάθαιναν ἴσως... Τί ἐννοεῖ αὐτό ;

— Σοῦ δ, εἶπεν ἐκείνη.

— Ὅχι, ὄχι... ξέρεις λοιπὸν ;

— Ὅλα...

— Ποῖος σοῦ τὰ εἶπεν ;

— Ὁ κ. Φορτιέ.

— Ὁ ἄθλιος ! Καὶ πότε σοῦ τὰ εἶπε ;

— Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ποῦ μ' ἐξήγησες εἰς γάμου... Μὰ μὴν κλαῖς. Τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό ; Βλέπεις πῶς σ' ἀγαποῦσα ἀρκετά, γιὰ νὰ μὴν τὸ λάβω ὑπ' ὄψιν μου καὶ σ' ἐπανδρεύθῃκα.

Ὁ Φίλιππος ἔμεινε μίαν στιγμὴν συντετριμμένος, ἔπειτα ἠνωρθώθη :

— Ἀ ! τὸ κάθαρμα... Ὡς μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ...

Ἀησμονήσας ὅτι τοῦ ἐμπιστεύθηκα, ὅπως θὰ τὸ λησμονήσω κ' ἐγὼ ἡ ἴδια. Τὰ πέντε χρόνια ποῦ ἐπέρασες εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μόνος, χωρὶς φίλους, χωρὶς εἰδήσεις, καὶ ἡ ὥρες ποῦ ἐπεράσαμεν πρὸ ὀλίγου μαζὶ, μᾶς χωρίζουν τελείως ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ὁρῶσιν μου !

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, εἶπε βραδέως ὁ Φίλιππος.

Ἦσαν οἱ πλέον ὠμίον με γλυκεῖαν φωνήν, ἐπανερχόμενοι, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς τῆς φοικώδους νυκτός, κεντῶμενοι ἀπὸ τὸ μυστήριόν τῆς, σχεδὸν διασκεδάζοντες διὰ τὰ ἀμοibaίας τῶν ὑπονοίας.

— Γιατί, ἐπὶ τέλους, τὸ ἐπίστεψες ! ἐπανελάμβανεν ὁ Φίλιππος.

Προσέπαθε νὰ μυνθῇ :

— Τὸ ἐπίστεψα ; Βέβαια, τὸ ἐπίστεψα... ἀλλ' εἶχα πρὸ πάντων φόβον καὶ ὁ φόβος εἶναι τόσον κακὸς σύμβουλος ! Καὶ σὺ ὁ ἴδιος...

— Ἐγὼ ; διεμαρτυρήθη ὁ Φίλιππος. Τί τρέλλα ! Ἀνεξήγητος τὴν σκέψιν του μέχρι τοῦ βάθους τῶν ὀφθαλμῶν του :

— Τότε, γιατί ἤθελες ν' ἀναχωρήσω ; Γιατί μὲ ἐβίαζες νὰ φύγω ;

Ἦνοιζε τὰ χεῖλη καὶ ἔπειτα ἐσιώπησε. Μίαν λέξιν ἀκόμη, καὶ θὰ ἐσῆκωνε τὸν πέπλον, θ' ἀπεκαλύπτεν εἰς τὴν γυναικὰ του ἕνα μυστικὸν ποῦ ἔπρεπε ν' ἀγνοῖ πάντοτε. Τότε, ὑψὼν τοὺς ὤμους, ἀπῆντησε :

— Ξέρω κ' ἐγὼ ; ὁ φόβος σου μοῦ ἔκανε φόβον... Ἐχασα τὸ μυαλό μου.

ΧΙ

— Μία συστημένη ἐπιστολὴ διὰ τὸν κ. Λε Οὐ-δὲ.

— Δός μου τὴν.

Ὁ Φίλιππος ἤνοιξε τὸ πακέτον, ἔσυρεν ἐξ αὐτοῦ μίαν δέσμην χαρτονομισμάτων καὶ, ξαπλώνων αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, εἶπε :

— Τί δυστύχημα !

Ἡ "Ἀννα-Μαρία ἐμείδεν· αὐτὸς ἐντρέπετο δι-ὅτι εἶχε σπαταλήσει αὐτὸ τὸ μέγα ποσόν. Ποτέ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς χειροτέρας στιγμὰς τῆς νεότητός του, τὸ χαρτοπαίγιον δὲν τοῦ ἐφάνη εἰς τοιοῦτον σημεῖον βλακώδους καὶ πρόστυχον. Περίστρεψε τὰ χαρτονομίσματα μεταξὺ τῶν δακτύλων του, τὰ ἐψήλασε, τὰ μετετόπιζε καὶ ἐπανελάμβανε κινῶν τὴν κεφαλὴν :

— Τί κτηνώδες ! τί κτηνώδες, Θεέ μου...

— Ντύσου καὶ κάμε γρήγορα νὰ τὰ δίνης, ἐσυμβούλευσεν ἡ "Ἀννα-Μαρία.

Ἐνῶ ἔβαζε τὰ ρούχᾳ του, ἐξηκολούθει ἐπαναλαμβάνων γεμάτος θυμὸν :

— Τί ὠραῖο ταξίδι ποῦ μπορούσαμε νὰ κάμουμε μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ λεπτά !... Γιὰ ν' ἀνοικοδομήσουμε τὴν πτέρυγαν τοῦ σπητιοῦ δὲν θὰ ἐξοδεύαμε περισσότερα... Νὰ συλλογίζωμαι ὅτι εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σοῦ χαρίσω ἕνα ὠραῖο σάπφειρον καὶ ἀπὸ οἰκονομία δὲν τὸν ἀγόρασα !... Μοῦρκεται νὰ κλάψω...

— Ὅχι, ὁμῶς κ' ἐγὼ, εἶπεν ἐκείνη. Ὅταν ὑποφύωμαι ὅσα ὑποφύωμαι πρὸ ὀλίγου, τίποτε δὲν ἔχει μεγαλειτέραν σπουδαιότητα !

— Καὶ ἐν τούτοις... ἀνεστάνειν ὁ Φίλιππος, βάξων τὴν δέσμην τῶν χαρτονομισμάτων εἰς τὸ πορτοφόλι του.

— Ἀς μὴ τὸ συλλογίζομαστε πιά.

— Ἀπαντήσας... Πρέπει νὰ τὸ θυμοῦμαι γιὰ νὰ τὸ ἔχω μᾶθημα.

Ἡ "Ἀννα-Μαρία ἐχαμνέλασεν :

— Ἐτοι, σοῦ ἐπιτρέπω.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Ποιά γυναίκα αγάπησε περισσότερο ; "Ω ! από τότε πολλές ανόητες άνθισαν και πολλά φθινόπωρα έχρυσσαν τα φύλλα των δένδρων. Είχα την χρυσή ηλικία της ελευθερίας και της ανερίμου νεότητας. Έταξείδευα εις την Ισπανίαν, εις ένα τόπον ορεινόν, άγριον, γεμάτον από παραδόσεις ληστρικών κατορθωμάτων. Τα σπήτια είναι εκεί σπάνια, σκορπισμένα εδώ κι' εκεί της ακροποταμίας, κτισμένα με μεγάλες ακατέργαστες πέτρες κολλημένες με ασβέστη, ή με κορμούς δένδρων παρατεταμένους με άχυρα και πασαλειμμένους με λάσπη. Και γύρω δάση άγρια ανέβαιναν έως της κορυφής των βουνών.

Ένα θράδυ εγγύρενα κανένα χάνι να μείνω, περνασμένος και τσακισμένος από κούραση. Το λυκόφως έσθυνεν επάνω στον χαλκόχρωμον ουρανόν. Τα τελευταία κοτσίρια επιτίθιζαν μέσα στα φυλλώματα και το κύλισμα του νερού κάτω στα ποτάμια έγινε το θλιβερό, μυστηριώδες, σχεδόν ανατριχιαστικό. Ευρέθηκα μπροστά σ'ένα κυκλώπειο σπίτι, ένα είδος τετράγωνου πύργου μαυρισμένου από τα χρόνια, με πολυεστρες στους τοίχους του. Ένας μαντρόσκυλος με ύπεδέχθη με θορυγνά γαυγίσματα και τ'ε λίγο εφάνηκεν εμπρός μου ένας πελώριος αγριάνθρωπος, του οποίου τα μάτια έλαμπαν σαν αναμμένα κάρβουνα.

—Τί θέλεις ;.. μ' ερώτησε με απότομη φωνή. "Ημουν καλά ώπλισμένος, γερός, ευκίνητος. το ρεθόλθερ μου είχε δέκα σφαίρες και είχα κάτω από το ταμπάρο μου ένα καλό μαχαίρι του κυνηγιού. άνησύχησα λίγο, αλλά δεν εφοβήθηκα.

—Γυρεύω μέρος να κοιμηθώ... του είπα. Κ' έπειδή ήξερα πως οι άνθρωποι αυτού του τόπου είναι άπληστοι, επρόσθεσα :

—Θά πληρώσω όπως και στο ξενοδοχείο.

—Καλά.. μου είπεν εκείνος. Έλα μέσα.

"Ανοίξε μία πόρτα κι' εμπίηκα σ' ένα χαμηλό αλλά ευρύχωρο δωμάτιο, φωτισμένον από ένα τζάκι, όπου έτρεξαν κι' εσπιθόβολουσαν χονδρά έλατα. Έπάνω στο τραπέζι έκαμε ένα πρωτόγονο αλειμματοκέρι, χονδρό σαν λαμπάδα.

Μέσα στην λάμψη των δύο αυτών φώτων διέκρινα μία κοπέλλα, ή οποία μ' εκύτταζεν όρθή, ακουμπισμένη στον τοίχο. Είχε μεγάλα ισπανικά μάτια, μαύρα μαλλιά, δέρμα θελούδινο και κόκκινα κεραμένα χείλη. Είχε στο πρόσωπό της έννομένα όλα εκείνα τα επικίνδυνα θέληγτρα των Άνδαλουσιών γυναικών, που μαγεύουν με μιάς κι' ανεβάζουν το αίμα στο κεφάλι. Έμεινα μία στιγμή εις έκστασιν. "Όταν εβάραισε διά να μου φέρη μία φέτα ψωμί, έβγαλε κομμάτι παστό λαρόδι, βούτυρο και κρασί άσπρο, επρόσθεσεν όλην την άρμονίαν των ήγεμονικών της κινήσεων εις του προσώπου της την αδιήγητον σύμορφιαν.

Πηγαίνοντας να πλαγιάσω, έλαβα κάθε μέτρον προνοίας, ανήσυχος από το άγριον ύψος του Ισπανού κι' εκοιμήθηκα άσχημον ύπνον με κακά όνειρα. Αλλά καθώς το πρώτο ώχρό φως της ήμέρας επέρασε μέσα από της σχισμάδες του παραθυροφύλλου, μία χαρά μ' επλημμύρισε στην αρχή κι' άμέσως ύστερα ένα αίσθημα θαθείας λύπης γιατί θ' άφαινα την άγρια εκείνη στέγη, κάτω από την οποίαν εζούσαν ή θουμασία κόρη της "Ιδριίας. Έσηκώθηκα, επλύθηκα μέσα σε μία πήλινη λεκάνη και κατέβηκα κάτω, όπου εύρηκα τη νέα μόνη της. Έστρεψε στο κατώφλι, και, καθώς εγγύρισε προς το μέρος μου, την είδα μέσα σ' ένα ούράνιο φωταστέφανο.

Πώς εμπήκε την στιγμήν εκείνην μέσα στην ψυχή μου και πως έμεινεν εκεί για πάντα !.. Έστάθηκα παραγμένος κι' έννοιωσα πως έπρεμα όλόκληρος. Ποτέ σ' όλη μου τη ζωή, ποτέ πιά, αίσθησις δεν εγεννήθη τόσο μεγαλειώδης και τόσο συγκλονιστική μέσα μου, όσο το πρωί εκείνο του Σεπτεμβρίου, την ώρα που ή κόρη του δάσους εστέκετο στην πόρτα της περιπολούμένη από της τριανταφυλλένιας λάμψεως της αύγης.

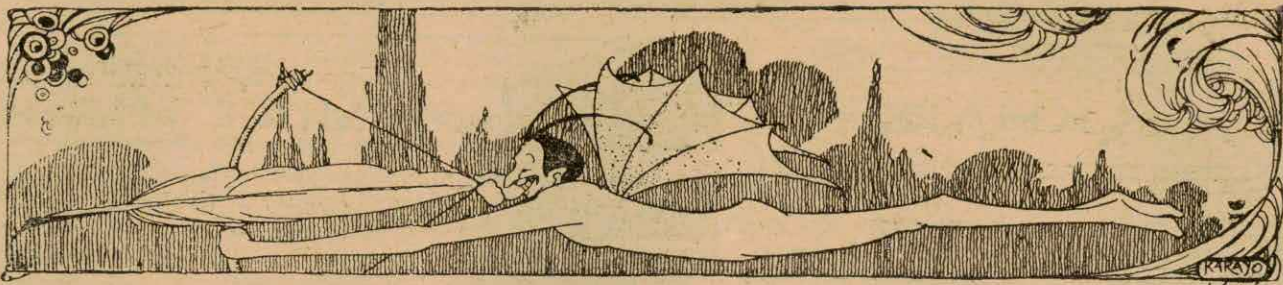
Δεν θυμύμαι τώρα τί εφίθύρισα. Αλλά νομίζω ακόμη πως την άκούω να μου άπαντά :

—"Ο Πατέρας μου έφυγε, πάει να κόψη έύλα.

"Η φωνή της έτρεμα Την εκύτταξα στα μάτια. Εκείνη εκοκκίνισε μία στιγμή κι' εχλώμιασε κατόπιν. Έξαφνα, ύστερα από ένα δισταγμό, μου είπε :

—Φαίνεται ότι δεν είσθε άνανδρος, ούτε ψεύτης. "Αν μου το ύποσχεθήτε πως θά το κρατήσετε πιστό, πως δεν θά πείτε τίποτε σε κανένα.

—"Οχι, λόγω δώσω σε σας, — την διαέκρινε με ταπεινότητα — να πεθάνω καλύτερα παρά να μ'ήν τον κρατήσω.

Εκείνη δεν μου απήντησεν άμέσως, στενοχωρημένη διότι άντελήφθη την έννοιαν των λόγων μου. "Υστερα από μίαν στιγμήν εξηκολούθησε :

—Δεν θά προχωρήσετε... θά γυρίσετε πίσω απ' εκεί που ήλθατε... και θά πάρετε έναν άλλον δρόμο.

—Αλλά γιατί;

Έχαμήλωσε τα μάτια της. Και έννόησα... "Ο άλλος, ο πατέρας της, θά μ' επερίμενε κάπου, θά μούκανε καρτέρι, θά μ' εσκότωνε και θά εξηφάνιζε κάθε ίχνος του εχλήματός του μέσα στην έρημιά του δάσους.

—Ποτέ του δεν έβαλε στο νου του το φονικό... επρόσθεσε με σιγανή φωνή. πάντα ήταν τίμιος... "Αλλ' ή ιδέα ότι θά χάση αυτό το κτήμα που είναι δικό μας, τον έκανε άλλον άνθρωπο.

—Πώς; είπα. Έχει χρέη;

—Χρωστάει τριάντα πιστόλες.

Τριάντα πιστόλες, δηλαδή τριακόσια φράγκα... Το ποτόν ήτο μηδαμινόν για μένα. Είχα μαζί μου αρκετά χρήματα και στην πρώτη πόλι που θά εφθάνε μ' επερίμενεν επιταγή.

—"Αν είναι για τόσο ποτόν, είπα, το κτήμα θά μείνη δικό σας.

Έβγαλα από την τσέπη μου εικοσι. ν'ικασάφραγκα και τα άφησα επάνω στο τραπέζι.

"Η ώραία κόρη μ' εκύτταζε με παράξενον ύφος.

—Με πληρώνετε, είπε, για την προειδοποίησι που σας έκαμα;

—"Οχι, εφίθύρισα. ή καλωσύνη αυτή δεν εχωλείται με χρήμα.

—Τότε λοιπόν γιατί;

"Η καρδιά μου εσταματούσε. Της είπα με ζωνή δισταμένη :

—Γιατί θά είμαι εύτυχής αν γλυτώσετε το κτήμα σας.

Ευερίδιασε. Θελητική γλυκύτης, τρυφερά χαυνότης διεχύθη εις τα θαυμάσια μάτια της.

—Δεν υπορώ, είπε, να σας δώσω τίποτε άπέναντι της ευσεβείας αυτής. Είμαι άρραβωνιασμένη, κι' εδω στον τόπο μας τα άρραβωνιασμένα κορίτσια πεθαίνουν καλύτερα παρά να προδώσουν την τιμή τους.

—Δεν ζητώ τίποτε... Με φθάνε μόνον ή εύχαρίστησις να σας άνακουφίσω από μία στενοχώρια.

Έμεινε σκεπτική με χαμηλωμένα τα μεγάλα της ματόκλαδα. Έβλεπα το ώραίο στήθος της ν' ανεβοκατεβαίνει δυνατά. Έξαφνα επροχώρησε προς το μέρος μου συγκινημένη, ταπεινή, με άπειρη τρυφερότητα στο μουσικό τόνο της φωνής της :

—Θέλετε να σας δώσω ένα φιλή; μου είπε.

—Ένα φιλή εύγνωμοσύνης;

—"Οχι, εφώναζεν — ένφ το κοκκινάδι έσθυνεν από τα μάγουλά της — ένα φιλή έρωτός... αλλά ένα μονάχα ένα... και ύστερα θά φύγετε άμέσως ! Δεν υπήρχεν άνάγκη ν' αποκριθώ. Τα μάτια μου ώμυλούσαν καλύτερα.

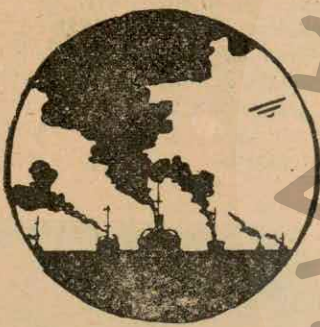
Τότε επήρε το κεφάλι μου μέσα στα μπράτσα της, εκόλλησε μία στιγμή το δροσερό της στόμα στα χείλη μου που έκαμαν, εις ένα παρατεταμένο, άπαισιμμένο φιλή.

—"Αντίο !..μου εφώναξε, τρέχουσα ύστερα προς τα όπισω.

Έφυγα... Και καθώς εγγύρισα να την κυττάξω για τελευταία φορά στη στροφή του δρόμου, είδα τι τα μάτια της ήσαν γεμάτα δάκρυα.

Από τότε δεν έπαυσα να την θυμύμαι την άμωμοφη κόρη της "Ιδριίας. Και ή άνάμνησίς της είναι τόσο γλυκειά, τόσο θαθεία, ώστε να μ'ήν μπορώ να φαντασθώ τον έρωτα ένσαρκωμένο σ' άλλη μορφή, εκτός από τη δική της.

Z. X. ΡΟΣΝΥ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΠΗΤΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της 9ης σελίδος)

—τοίχου ! Έν Άγγλις εις μίαν συνέντευξιν μεταξύ της Βασιλίσσης Μαρίας και της "Ελισάβετ, ο Φίλιππος της Ισπανίας ήτο κομμμένος πίσω από ένα παραπέτασμα. "Ο Άμλετ εφόνευσε διά μέσου ενός παραπετάσματος τον Πολώνιον, τον όποιον εξέλαβεν ως τον Βασιλέα. "Ο Φάλσταφ αποκοιμάται πίσω από ένα παραπέτασμα.

XX

"Ας τελειώσωμεν την σειράν αυτήν των ιστορικών σημειώσεων με το έξης ανέκδοτον :

Τφ 1452 ο Αυτοκράτωρ Φρειδερίκος Γ', μεταβαίνων εις Ρώμην διά να στεφθῇ από τον Πάπαν έπέρασεν από την Βενετίαν.

Οι Ένετοί που εδωρήσαν ένα μπουφέ από κρύσταλλον θαυμασίως επεξεργασμένον. ο Αυτοκράτωρ, άνικανος να τον εκτιμήση, έκαμε νεύμα εις τον γελωτοποιόν του νάναποδογυρίση το έπιπλον. Τα κρύσταλλα έγιναν κομμάτια, και ο "Ηγεμών, στρεφόμενος προς την άναυδον συνάθροισιν, παρετήρησε γελών, ότι αν ο μπουφές ήτο από χρυσόν ή άργυρον και τα κομμάτια ακόμη θά ήσαν καλά να τ'α πάρη κανείς !..

XX

Αυτό υπενθυμίζει την άφελή παρηγορίαν, που είπε κάποιος σύγχρονος νεόπλουτος πρό ένα έραστήχην, του οποίου έσχισε, παίζων με το μπαστούνι του, μίαν θαυμασίαν προσωπογραφίαν του Βελακέ :

— Έννοια σου, μη στενοχωρησαι, θά παραγγείλω να σου κάνουν μίαν άλλην εικόνα — έντελώς καινούργια !

«ΒΡΑΔΥΝΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ»

!!!

"Ολ' ώμορφαίνουν τη ζωή
Κι' όλα την άσχημίζουν !
"Ολα υφαίνουν τη χαρά
Κι' όλα στη λύπη εγγίζουν !
Ποιό νάναι, τάχα, τ' όνειρο
Που κλώθει αιώνια ή Μοίρα,
Και ποιός του τραγουδιού ό σκοπός;
Που πάει μακριά και γύρα;

Πέλαγο, ως τόσο, ό πόθος μας
Με δίχως ακρογιάλι !..
Πότε μ' ελπίδες μας κερνά
Πότε μ' άνεμοζάλη.
Κι' αναγυρεύουμε παληρό,
Χαμένο παραμύθι,
Πότε κοντά στο θάνατο
Πότε κοντά στη λήθη !

Κι' όσα υφαίνουν τη χαρά
Κι' όσα στη λύπη εγγίζουν,
Πότε άρρασταίνουν το κορμί
Πότε καρδιές ξεσχίζουν !
Ποιό νάναι, τάχα, τ' όνειρο
Στου κόσμου αυτού τη γύρα
Και ποιός του τραγουδιού ό σκοπός;
Που κλώθει αιώνια ή Μοίρα;

XX

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Στου Γενναριού τον ήλιο άργολουσμένη
Γελάστηκε μία μέρα ή Μυγδαλιά,
Και τα παρθένα της υπομνούκια ξεγνοιασμένη,
Τ' άνοιξε διψασμένα για φιλή.

Από αγάπης λόγια πλαναμένη
Εσχάστηκε μία μέρα ή Κοπελιά,
Και τα παρθένα της λουλούδια ληγωμένη
Τ' άνοιξε σ' ενός νεοίτη την αρχαλιά !

Μά έάρνω ό κακός θορύβας έρημναι
Και λοβλούδα κι' Αμυγδαλιά !
Φεύγει ό άπιστος ό νεός και μένει
Χωρίς άνθους ή Κοπελιά !

«Βραδυνοί στοχασμοί» ΓΕΩΡΓ. ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ

Η ΚΗΛΙΣ

ΕΜΕΙΣ οἱ διάσημοι μυθιστοριογράφοι, εἶπε χαμογελῶν ὁ Δαγκούρ, φροντίζομεν νὰ εὐρωμεν ἱστορίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ ὠφεληθῶμεν εἰς τὸ ἔργον μας. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐπέστησα τὴν προσοχὴν τοῦ Ντὺ Μπρέϊγ ἐπὶ μίᾳ πέτρᾳ τοποθετημένης εἰς τὴν ἐξώθυρον τοῦ σπιτιοῦ του.

—Εἶνε σὰν μιὰ κηλὶς αἵματος ἀπεξηραμένου...
—Ἐχετε δίκαιον, ἀπάντησε. Θὰ ἔλεγα ὅτι εἶνε μιὰ κηλὶς οἰκογενειακὴ, ἂν δὲν ἐφοβοῦνται μήπως διαπραξῶ κανένα ἡλίθιον λογοπαίγνιον.

«Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ πάππος μου μαρκήσιος Ντὺ Μπρέϊγ ἐπεχείρησε μαζὴ με ἀρκετοὺς φίλους, ἕνα ὥραϊον ἀπόγευμα Σεπτεμβρίου, κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν. Ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο διόλου νευρικός. Ὑψηλὸς, ὀλοκόκκινος, με ὤμους οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμπορουν νὰ βαστάσουν ὀλόκληρον σακκὶ ἀλεύρι, καὶ με κνήμας, τὰς ὁποίας δὲν ἐκούραζαν ἡμέρας πορείας, ἦτο ἀνθρωπος ἀγαπῶν τὴν καλοπέρασιν. «Ἡ ζωὴ εἶναι πρᾶγμα συνθησισμένο καὶ εὐκολόν. Τὸ μυστήριον εὐρίσκεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον — εἰς τὸν παραδείσειον ἢ τὴν κόλυσιν — ὅχι ἐδῶ». Καὶ ἐγελοῦσε με τὴν ἀδικαιολόγητον ἀγωνίαν τῆς γυναικὸς του Ὀλυμπίας, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ὁμοίαζε καθόλου καὶ ἡ ὁποία ἦτο πολὺ εὐεξαπτη καὶ πολὺ νευρική.

«Τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶχε φιλονεικήσει μαζὴ της. Καθὼς ἐπροσπαθοῦσε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ καραμπίνα του εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, ἡ Ὀλυμπία τοῦ εἶπε με τόνον παρακλητικόν:

—Μὴ θῆς ἔξω, ἀγαπητέ μου. Σὲ παρακαλῶ.

—Γιατί; Μήπως δὲν μπορεῖς;

«Τὸ θελκτικὸν πλᾶσμα δὲν ἤξευρε νὰ ψεύδεται. (Ἐχετε ἰδῇ τὴν εἰκόνα της). Φαντάζομαι ὅτι τὰ μάτια της, κατὰ μάτια πολὺ ἀνοικτογάλανα, θὰ ὑγράνθησαν καθὼς ἀπεκρίνετο:

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου. Φοβοῦμαι γιὰ σένα...

—Καὶ γιατί φοβεῖσαι, παρακαλῶ; Ὁ γὰρ τοῦ ἀποδείξω μίαν φορὰν ἀκόμη, ὅτι οἱ φόβοι σου εἶναι ἀστήρικτοι.

«Ἡξευρε πόσον ἦτο ἐπίμονος καὶ ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ πᾶν ὅτι δὲν τοῦ ἐφάνετο θετικόν. Συνεχάρησε τοὺς λυγμούς, οἱ ὁποῖοι ἐφορούσαν τὸ στήθος της καὶ ἀπέκρυψε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ τὴν συγκίνησιν της. Παράδοξον πρᾶγμα, μολταυτὰ. Ὑστερὰ ἀπὸ ὀλίγα λεπτά ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη ἀδυσθεσίαν, ὁ οὐρανὸς τοῦ ἐφάνετο ὀλιγώτερον κυανὸς καὶ τὸ κυνῆγι ὀλιγώτερον εὐχάριστον. Ἐσταμάτησε λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν πέτραν καὶ παρετήρησε πόσον ἦτο περίεργος.

—Θὰ ὠρικήζωμιν, ἐσκέφθη, ὅτι εἶνε ματωμένη.
«Τὴν σκέψιν αὐτὴν δὲν ἐπρόσθετε κανεὶς. Τὰ ἄλλα ἀνοπομονοῦσαν, Μόνον ὁ Ἰάκωβος δὲ Μορτιμέρ τὴν ἤκουσε καὶ ἀπάντησε:

—Μουσκάλα ξερά, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα παίζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

«Ὁ Ντὺ Μπρέϊγ ἠρκέσθη εἰς τὴν ἐξηγήσιν, διετήρησεν ὅμως κάποιαν δυσάρεστον ἐντύπωσιν. Ἐπρόκειτο ἤδη νὰ ἱππεύσῃ. Ὑψωσε τοὺς ὤμους καὶ με ἕνα ἑλαφρὸν πήδημα εὐρέθη ἐπάνω στὴ σέλλα. Ἐν τούτοις, πρὶν τὸ ζῶον ἀρχίσῃ νὰ τριποδίζῃ, παρετήρησε τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα καὶ τὴν παράδοξον πεποίθησιν ὅτι τὸ ἐγκατέλειπε καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἐπανίδῃ πλεον...

«Ἐπανῆλθε τὴν νύκτα, εὐχαριστημένος διὰ τὰς κυνηγετικὰς ἐπιτυχίας, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τοὺς Μοσάχ καὶ Μορτιμέρ εἰς Βαλμπενόατ. Καθὼς εἰσῆρχετο, παρετήρησε τὴν πέτραν στημένην εἰς τὸ μέρος τῆς εἰσόδου, ἀγνωστον διὰ ποῖον λόγον, καὶ ἐμειδίασεν ἀναμνηστικόμενος τὴν τρομερὰν ἐντύπωσιν ποῦ τοῦ εἶχε προξενήσῃ εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἦτο μιὰ στιγμὴ ἀπολύτου γαλήνης. Ἐνα φεγγάρι ἰσχνὸν ὡς χρυσὴ ἀγκράφα ἔλαμπεν ἀμυδρῶς. Τὴν τριζόνια ἐτραγουδοῦσαν. Ἐξ τὸ ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενον τέλμα οἱ βάτραχοι ἔκαμαν πρὸς ἀλλήλους μελαγχολικὰς ἐκτυπηθεῖσας. Τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἦδη καταλάβῃ φόβος, ἐσκόνταψεν. Ὁ Ντὺ Μπρέϊγ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἰσορροπία εἶχε διαταραχθῇ, ἐψιθύρισε: «ὦ, ὦ!» καὶ ἠθέλησε νὰ ἐγκαρδιώσῃ τὸ ἄλλο με ἕνα κτύπημα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ. Τὸ ἄλλο ἐπροχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ἐσταμάτησε καὶ πάλιν—περισσότερον ἀποτόμως αὐτὴν τὴν φορὰν. Ὁ Ντὺ Μπρέϊγ, παρὰ τὴν ἰκανότητά του ὡς ἱππέως, ἔπεσε. Τὸ κεφάλι του, κατὰ παράδοξον συντυχίαν, ἐκτύπησεν ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ὠραῖον φῶς τῆς σελήνης ἕνα σῶμα ἠπλώθη, τὸ ὁποῖον τὸ ἄλλο ἐμύριζε με τὰ ἀνήσυχτα ρουθούνια του».

—Διηγείσθε θαυμάσια, φίλε μου.

—Ἄ, ὅχι. Ὅλη ἡ ὡμορφία τῆς διηγέσεως προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀδιάφορον αὐτὸν γρανίτην, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ κυνῆγι ὁ δυστυχὴς μαρκήσιος, διέρρηξε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοὺς χροτάφους του.

ΔΑΥΙΔ ΣΙΓΚΑΛΙΕ

ERMAN ΣΟΥΝΤΕΡΜΑΝ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΠΟΙΑ γυναίκα ποῦ ἀπάντησα χθὲς στὸ δρόμο — ἔλεγεν ἕνας φίλος μου — ποῦ ἐρρίξεν ἕνα βλέμμα ζωηρᾶς ἐνθουσιασμένης... γιατί δὲν τὴν ἐχαιρέτισα.

Σὰς φαίνεται παράξενο; Ἐ, λοιπόν, πρέπει νὰ σὰς διηγηθῶ τί συνέβη. Ἐχει κάπως ξεχωριστὸ ψυχολογικὸν ἐνδιαφέρον. Ὅριστε:

Κατὰ τὰ τέλη κάποιου καλοκαιριοῦ πέρασα μερικὰς ἐβδομάδας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου καὶ κατόπιν ἐγύρισα στὸ Βερολίνο. Στὴ Φραγκφούρτη κατῴρωσα νὰ συμβιβασθῶ με τὸν εἰσπράκτορα τοῦ τραίνου καὶ ἐξίνα μόνος στὸ βαγόνι μου. Δὲν ἐκράτησε ὅμως αὐτὸ πολλὴν ὥρα. Στὸ σταθμὸ τῆς Ἑλνας—ἕνα γραφικώτατον μικρὸ χωριὸ τῆς Φραγκονίας—ἀνοῖξε τὴ θυρίδα σκλώνοντας τοὺς ὤμους με κάποια στενοχωρία καὶ ἀνέθηκε μιὰ κομψότατη κυρία. Ἦτο πολὺ νέα καὶ ἦτο σκεπασμένη με πικνότητο βέλο. Ἀκούμπησε μιὰ στιγμὴ στὸ μέτωπό της τὸ μαντῆλι ποῦ κρατοῦσε ζωωμένο στὸ χέρι· ἐγύρισε καὶ πείτα πρὸς τὴν θυρίδα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τῆς ἔδωκαν διάφορα δέματα, δυὸ ὑμπρέλλες, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς, ἕνα «νεσσεσαίρ» κτλ. Κατόπιν ἀνέθηκεν ἕνας ἄνδρας με μαῦρον γενάκι, ὡς τριάντα πέντε χρονῶν, καὶ ἀφοῦ ἐκίνησεν εὐγενικὰ τὸ καπέλλο τοῦ εὐκροῦ μου, ἐκάθισε κοντὰ της.

Ἐμειναν πρὸς στιγμὴν σιωπηλοὶ, πλάγι-πλάγι. ἔλεγε πιάσει τὸ χέρι της καὶ ἀκίνητος ἐκύτταζεν ἐμπρὸς του. Τὸ ἴδιον καὶ ἐκείνη. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον κάποια σύσπασις ὡσὰν ἀδιάκριτος λυγμὸς ἐκλόνιζε τὸ σῶμα της.

Τὴν σιωπὴν διέκοψε πρῶτῃ αὐτὴ.

—Πόσῃ ὥρᾳ θὰ ἔχομε νὰ περάσουμε ἀκόμη μαζὴ; τὸν ἠρώτησε.

Ἡ φωνὴ της ἀπαλὴ, σιγανή, ἐχάιδευσεν εὐχάριστα τ' αὐτό.

—Ἀκόμη τριάντα πέντε λεπτά! εἶπε κυττάζοντας τὸ ρολόγι τοῦ.

—ὦ, Θεέ! ἀπάντησεν ἐκείνη με τόνον θλιβερόν.

—Ἀπόψε, μόλις νυχτώσῃ, θὰ εἶσαι στὸ Βερολίνο, τῆς εἶπε μετὰ μικρὰν σιγῆς.

—Καὶ σὺ πότε θὰ φθάσῃς στὴ Ζυρίχη; ἠρώτησε.

—Ἀὔριο τὸ πρωί. Naί. Καὶ πάλι θὰ μᾶς χωρίζουν ἑκατὸ λεῦγες.

—Ἐσφίξε τὸ χέρι της με περισσότερὴν δύναμιν.

—Μὰ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά, ἔ;

Τῆς ἔκαμε νεύμα βεβαιωτικόν.

—Κάθε δυὸ μέρες, ὅπως πρὶν;

—Βέβαια, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε σιγανὰ καὶ τρυφερὰ. Ὁ μὲν οὖν νὰ κάνω καὶ ἄλλοις; Καὶ σὺ θὰ μοῦ ἀπαντᾷς ἀμέσως, καθὼς πρῶτα. Γράψε μου πολλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, εἰς τὰ γράμματά σου. Ἐέρεις πόσο τ' ἀγαπῶ.

—Τί καλὸς ποῦ εἶσαι! ἐψιθύρισε γλυκὰ καὶ τὸν ἐπλησίασε περισσότερο.

Ὁλόκληρον τὸ σῶμα της συνεκλόνισε ῥίγος εἰς τὴν ἐπαφὴν του καὶ τὸ κεφάλι ἔγειρεν εἰς τὸν ὦμον τοῦ συντρόφου της εἰς μίαν στιγμὴν λήθης καὶ αὐτοεγκαταλείψεως.

Καὶ παρέτειναν ἔπειτα τὴν σιωπὴν, κυττάζοντας ἀφορημένα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἦσαν καὶ ἐγὼ μάρτυς τῆς σκηνῆς αὐτῆς· δὲν μ' ἐπρόσεχον ὅμως. Δὲν ἦτο φυσικὸν ἄλλως τε: Ὁταν ἀκούεις νὰ σημαίνῃ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον γιὰ δυὸ συζύγους.

Ἐπειτα ἐφαινόμουν θυσιζόμενος εἰς τὸ διάβασμα τοῦ μυθιστορήματός μου—ἐνὸς ἀπὸ τὰ καλλίτερα μυθιστορήματα τοῦ Μωπασάν, ὅπως μοῦ εἶχε διαβεβαιώσῃ ὁ ὑπαίθριος βιβλιοπώλης τοῦ σταθμοῦ τῆς Φραγκφούρτης—δὲν εἶχαν λοιπὸν νὰ φοβοῦνται τίποτε ἀπὸ τὴν ἀδιακρισίαν μου.

Ἀνεσῆκωσε τὸ βέλο της τότε καὶ εἶδα νὰ προσβάλλῃ πρόσωπον γεμᾶτον μὲ γλωμῶ, ποῦ ἐρίνετο περισσότερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ κάποια ἑλαφρὰ ἔλξη καμάτου. Τὰ μάτια ποῦ ἐφάνιντο ὠραϊώτατα, εἶχαν κοκκινίσει ἀπὸ τὰ δάκρυα· τὰ βλέφαρα ἦσαν φουσκωμένα.

Δυστυχισμένη γυναίκα!...

Ξανάρχισαν τὴν ὁμιλίαν. Μίαν ὁμιλίαν ἐντελῶς ἰδιαιτέρη, γεμάτη ἐμπιστοσύνην, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀλλοιόμουν—μόνο μερικὰς λέξεις κατῴρωσα ν' ἀκούω καὶ ἀπὸ τὰ λίγα ὅμως ποῦ ἄκουγα ἐμάνευσεν καρδιὰ ποῦ ξεγείλιζε καὶ πηλοῦσε εἰς κάθε λέξιν νὰ περᾷ ὅλον τὸν ἔρωτα ποῦ τοῦ ἐπλημμύριζε.

Τὸ τραῖνον σφόδριζε.

Σὲ χοῦδρὲς γραμμὰς ἢ σιλουέττες τῶν πόρων τῆς παλαιᾶς πόλεως φούλντα φάνηκαν ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ βαγονιοῦ.

Ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς τότε ἐκείνη καὶ μόλις τὸ τραῖνον ἐσταμάτησε, ἐπέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸν τοῦ καὶ τὸν ἐσφίξε νευρικά, ἐνῶ ἔβαζε φωνὰς τρελλοῦ πόνου.

Ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ· μὰ καὶ ἐκεῖνος, ὁ δυνατὸς ἄνδρας, εἶχε δάκρυα στὰ μάτια. Ἦναγκάσθη νὰ τὴν σπρώξῃ μαλακὰ γιὰ ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν περίπτυσιν της. Ἦτο καιρὸς. Οἱ ὑπάλληλοι ἐκλείναν τὰ πορτάκια.

—Ἀντίο! τῆς εἶπε με χεῖλια σφιγμένα ἀπὸ τὸν πόνο.

Κ' ἐπήδησεν ἔξω.

ΣΣ

Τὸ πορτάκι ἐκλείσει καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ τραῖνο ἐξέκίνησε.

Δὲν τὸν παρηκολούθησε με τὸ βλέμμα πλέον. Ὁ Θεὸς κανεὶς ὅτι τὴν ἐγκατέλειψαν αἱ δυνάμεις της. Ζαρωμένη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ βαγονιοῦ ἔκλεισε σιωπηλὰ. Ὁ μὲν οὖν φαινόταν ἔλλειψις λεπτότητος νὰ τὴν ταράξῃ ὅπωςδήποτε. Ἐβουλόσθη λοιπὸν πραγματικῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Μωπασάν. Μίαν ὥραν ἀργότερα ὅμως, ὅταν τὸ τραῖνον ἐσταμάτησε στὴ Μπέμπρα, ἤκουσα ξαφνικὰ τὴ γλυκεῖα φωνὴ της νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ τὴν παρακλήσιν αὐτήν:

—Μέ συγχωρεῖτε, κύριε· δὲν αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ τὸν ἐαυτό μου· ἔμπορὸν νὰ σὰς παρακαλέσω γιὰ ἕνα ποτήρι νερό;

Ἡ γνωριμία μας εἶχε γίνῃ. Μετὰ μίαν ὥραν εἶχα κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀποσπᾶω ἀπὸ τὰς θλιβερὰς της σκέψεις. Ἀκούγε τὴ φλυαρίαν μου με κάποια ἐνδιαφέρον· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μάλιστα κάποιο χαμόγελο ἐφώτιζε τὸ πρόσωπό της. Ἐγινε ἄλλως τε μετὰ τῆς αἰσῆς καὶ αὐτὴ ὁμιλητικὴ καὶ μοῦ διηγῆθη, ἀνάμεσα εἰς τὰλλα, ὅτι εἶχαν δώσει ραντεβού στὴ Χόμπουργκ καὶ τὴν εἶχε συνοδεύσει ἕως τὴν Φούλντα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Ζυρίχη. Δουλεῖες πολὺς τὸν ἐκρατοῦσαν στὴν Ἑλβετία, ἐνῶ ἐκείνη ἐξ ἄλλου ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ζῇ στὸ Βερολίνο.

—Καὶ σὺ εἰς τὸ Βερολίνο μένεις;

Κ' ἔξαφνα τὰ χαρακτηριστικὰ της ἐφάνεωσαν ἀνησυχίαν.

Μόλις τῆς ἀπάντησα καταφατικῶς, ἔκαμε κίνημα πρὸς μου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔγινε περισσότερον λακωνικὴ καὶ σὲ λιγάκι μοῦ εἶπε πῶς ἦσθάντο καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐκοιμήθη με διακοπὰς πέντε ὥρες σωστές.

ΣΣ

Στὴ Χάλλη δύο νέοι ταξιδιωτὰ ἀνέβηκαν εἰς τὸ διαμερίσμα μας. Ἐκείνη ὅμως ἐξηκολούθησε νὰ κοιμάται καὶ δὲν ἐξύπνησε παρὰ μόνον ὀλίγον πρὶν τελευτῇ τὸ ταξίδι.

—Ἄ, σὲ λίγο φθάνομε! εἶπε, κυττάζοντας τὸ πορτάκι.

Ἡ ἀνάπαυσις ἐφάνετο πῶς τὴν εἶχεν ἀνακουφίσει. Ἐλαφρὸ ῥόδισμα ἐχρωμάτιζε τὰ μάγουλά της καὶ ἀόριστο χαμόγελον ἐπλανάτο στὰ χεῖλιά της.

Ἦρχισε νὰ μαζεύῃ τὰς ἀποσκευὰς της. Ἀνοπομονοῦσε. Κάθε στιγμὴ κύτταζε ἀπὸ τὸ πορτάκι, Ἐπὶ τέλους ἐσθάπασε.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν εὐτυχῆς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναμονὴν καὶ τὴν ἀνησυχίαν.

—Μήπως μπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω σὲ τίποτε; Θέλετε νὰ φονάξτε κανένα ἀμάξι; τὴν ἠρώτησα.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπάντησε κάπως στενοχωρημένη. Ὁ σύζυγός μου με περιμένει στὸ σταθμὸ.

Κατόπιν, ὡσαν πρὸςκαὶ νὰ εἶχεν ἀνάψει τὰ μάγουλά της. ὅλον της τὸ πρόσωπον ἐκοκκίνισεν. Μ' ἐκύτταζεν ὀκαρδωρικῶς, καὶ ἔπειτα, γτυπώντας τὸ μέτωπό, εἶπε:

—ὦ Θεέ μου! Καὶ ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς.

—Γιὰ τὸν Θεόν, κυρία, εἶπα σιγανὰ· ἀλλὰ δὲν με ἔκουσε πλέον.

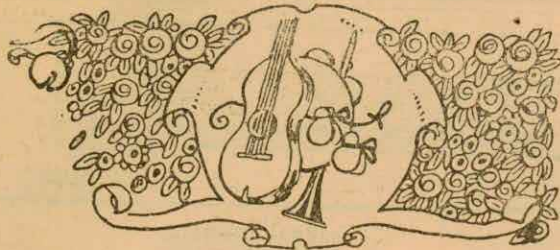
Ἀνέβη τὴν θυρίδα.

—Ρόζα, Ρόζα... ἐφώνηζεν πολλὰς φωνάς. Ἄ, ἔ-
θω εἶσαι!...

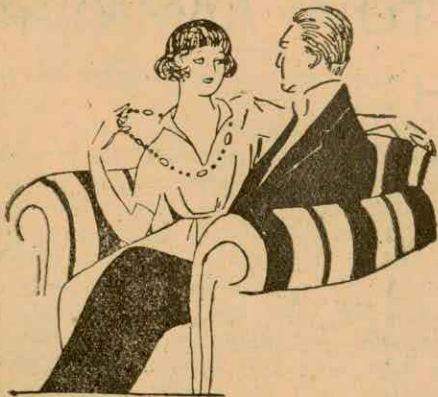
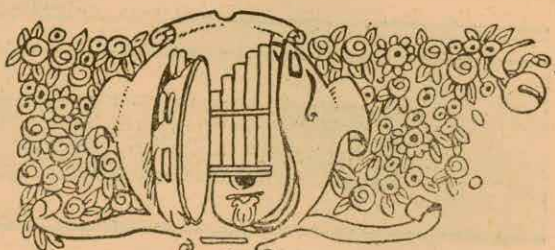
Ἐμπρὸς εἰς τὸ βαγὼν συνωστίζοντο πολλὰς κυ-
αῖς γυναικὲς καὶ νέες, καὶ ἕνας κύριος ποῦ κρατοῦσε
δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

Κ' ἐκείνη με λυγμούς ἔπεσε στὴν ἀγκυλιά του.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ · ΘΕΑΤΡΟΝ · ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

— ΘΙΑΣΟΣ Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Και αυτήν την εβδομάδα ολοκλήρων εκράτησε το πρόγραμμα του θεάτρου Κοτοπούλη η εξωφρενική φάρσα «Τράβα το κορδόνι», η οποία παίζεται με εξαιρετική επιτυχία και έλκυε άθροον το θεατρικόν κοινό. Είς την φάρσαν αυτήν πρωταγωνιστούν οι κ. κ. Β. Λογοθετίδης, Α. Χρυσουμάλλης και Ι. Αποστολίδης καθώς και οι κυρίες Χρ. Μυράτ και Λολόττα Ιωαννίδου, της οποίας η εμφάνισις εις κύριον ρόλον εξαιρετίσθη ευμενώς από το κοινό. Την προσεχή εβδομάδα ο θιάσος θα αναβιβάσῃ τὴν κωμωδίαν τοῦ κ. Κ. Μπασιᾶ «Ἡ Α. Μ. τὸ Ταλέντο». Εάν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς δοκιμασίας τὸ ἔργον θὰ σημειώσῃ μακρὰν σειράν παραστάσεων.

— ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Είς τὸ θέατρον «Κυβέλης» ὁ θιάσος τῶν κ. κ. Πατρικίου — Παλαιολόγου ἔδωκε τελευταίως τὴν μουσικὴν φάρσαν «Φέξ μου καὶ γλύστρησαν» τοῦ Κοίνο Ντέλ Κάστρο.

— ΘΕΑΤΡΟΝ "ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ."

Ὁ θιάσος Σαμαρτζή — Μηλιάδου ἐπαναλαμβάνει τὰς μεγαλειότερας ἐπιτυχίας τοῦ ρεπερτορίου του με πρωταγωνιστρίαν τὴν κ. Ὁλ. Καντιώτου καὶ κ. Λιάσκα. Με πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐπαίχθησαν κατὰ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἡ «Δνίς Σορολόπ» καὶ οἱ «Ἀπάχιδες».

Ὁ θιάσος θὰ δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ «Κεντρικόν» μέχρι τοῦ Πάσχα, καὶ κατόπιν θὰ περιοδεύσῃ ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν Αἴγυπτον.

— ΘΙΑΣΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Πυρετωδῶς ἐτοιμάζεται ὁ ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σ. Μελά θιάσος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὡδείου διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν τῆς «Σαλώμης» τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ.

Ὡς ἤδη ἐγράψαμεν, τὸν ρόλον τῆς βιβλικῆς ἡρώιδος θὰ ὑποδυθῇ ἡ νεὰ ἐρασιτέχνης δεσποινὶς Μάχη Μαυρογένη, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φοράν ἐμφανίζεται ἀπὸ σκηνῆς.

Τὴν σκηνογραφίαν τοῦ ἔργου καὶ τῆς μακέττες τοῦ ἱματισμοῦ ανέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ζωγράφος κ. Περ. Βυζάντιος.

— ΘΙΑΣΟΣ ΤΗΣ Κας ΤΑΜΠΟΥΡ

Ὁ Γαλλικὸς θιάσος τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ παρισινοῦ θεάτρου «Καπουαίν» κυρίας Κλάρας Ταμπούρ, δὲν ἱκανοποίησεν ἀρκετὰ τὸ ἀθηναϊκόν κοινό. Τὰ περισσότερα τῶν ἔργων ποὺ μᾶς παρουσίασε μᾶς ἔσαν ἤδη γνωστὰ ἀπὸ τοὺς θιάσους Κοτοπούλη καὶ Κυβέλης καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι, παρ' ὅλην τὴν ἀτέλειαν τοῦ συνόλου τῶν ἀθηναϊκῶν θιάσων ἀπέδωσαν πολὺ ὀρατότερα καὶ τεχνικώτερα τὰ ἔργα ἀπὸ τὸν ξένον θιάσον. Αἱ πολλὰ καὶ πλούσια τουαλέτται τῆς καλλιτέχνιδος, προσελύσεως τοῦ οἴκου Λανθὲν, ἤρσαν ὑπερβολικά.

Ὁ θιάσος ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.

— ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

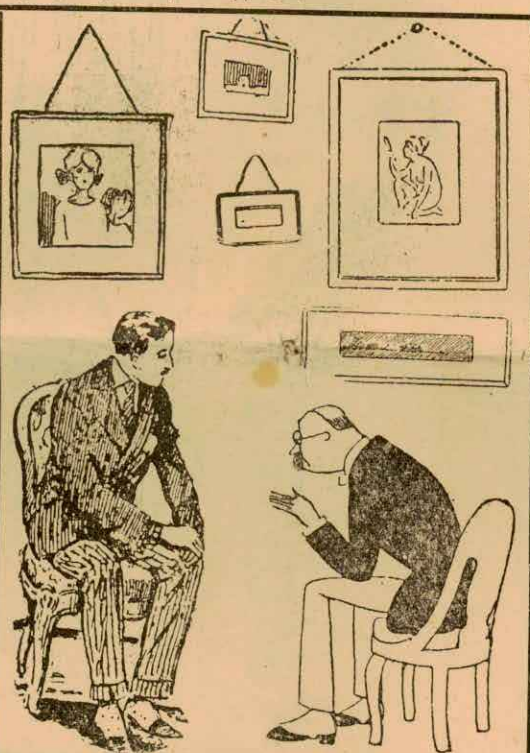
Εἰς τὸ θέατρον «Ἐθνικόν», πρῶτον «Βασιλικόν», ἐπαίχθη ὑπὸ τοῦ κ. Θωμά Οἰκονόμου τῇ συμπράξει τῆς κ. Ἀδάμ «Ἡ Φλωρεντίνη Τραγωδία» τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ.

Ὑπὸ τοῦ ἰδίου θιάσου ἐτοιμάζεται τὸ δρᾶμα τοῦ Σούντερμαν «Ὁ Φρίτς».

— ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ

Τέσσαρες ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον τῶν ἡθοποιῶν μας ἀσθενοῦν. Ἐξ αὐτῶν ἡ συμπαθεστάτη κυρία Φωτεινὴ Λούη, ἀναρρώσασα τελείως, ἐμφανίζεται τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα εἰς τὴν πρεμιέρα τῆς φάρσας «Ἡ Α. Μ. τὸ Ταλέντο». Παραμένουν ἀκόμη κλινήρεις ἡ παλαιάμαχος τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς κ. Εὐαγγελία Παρσικενοπούλου, ἡ ὁποία νοσηλεύεται εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν», ἀτυχῶς δὲ βαρύντα ὁ καλὸς τενόρος κ. Μανώλης Φιλιππίδης, ἀπὸ διπλὴν περινευμονίαν με σοβαρωτάτας περιπλοκάς, καὶ ἡ κυρία Χορστίνη Καλογερικοῦ ἐκ περιτονιτίδος.

Εὐχόμεθα ὁλοφύχως εἰς τοὺς συμπαθεῖς καλλιτέχνας ταχυστάτην ἀνάρρωσιν.

ΣΟΦΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

—Τὰ ἔργα σου δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν καμμίαν ἐμπορικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ θὰ ὑπερτιμηθῶν πολὺ μετὰ τὸν θάνατόν σου.

—Εν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ περιμένω τὸν θάνατόν μου γιὰ νὰ τὰ πωλήσω.

ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μία πρωτότυπος δίκη πρόκειται νὰ γίνῃ κατ' αὐτὰς μετὰ τὸ γερμανοῦ δραματοῦργοῦ Ὀύγγου Φὺν Χόφμανσταλ καὶ τῆς Ραδιοφωνικῆς σταιρείας «Φουνκσταίντε Α. Γ. Βερολίνου». Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἡλέκτρας» κατηγορεῖ τὴν ἐν λόγῳ ἑταιρείαν, ὅτι ἔδωκεν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἐνα δρᾶμα τοῦ εἰς μίαν ραδιοφωνικὴν ἀκρόασιν. Εάν ἐννοεῖται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης εἶνε ὑπὲρ τοῦ συγγραφέως, θὰ ἐπακολουθήσουν ἀπειροὶ συναφεῖς δίκαι.

—Ἐνας ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, ἡ χαριτωμένη Γαλλόισα Σβάνσον, ἀσθενεῖ βαρύνως εἰς τὸ Παρίσι καὶ νοσηλεύεται εἰς ἓνα σανατόριον τοῦ Ὁπείγ.

—Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Κομεντί Φρανσέζ» περίφημος Σέσιλ Σορέλ εὕρεται ἀπὸ τινος εἰς Βέλγιον, ὅπου δίδει σειράν παραστάσεων καὶ διηγήσεων. Μετὰ τὸ Βέλγιον ἡ μεγάλη καλλιτέχνης θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Κάννας καὶ τὴν Νίκαιαν.

—Αἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπιτίθενται

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὰς 11 τὸ πρωὶ ἐδόθη εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἡ γενικὴ δοκιμὴ τῆς Ἑκτῆς Συνουλίας Συνδρουητῶν τῆς Συμφωνικῆς Ὁρχήστρας τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν, με διεθυντὴν τῆς Ὁρχήστρας τὸν κ. Μπουσιντινού. Σολίστ τῆς Συνουλίας ὑπῆρξεν ὁ διαπρεπὴς Ἑλληὴν πιανίστας κ. Α. Εὐσταθίου, ἐκτελέσας τὸ Κονσέρτο τοῦ Ραχμανίνοφ ὑπ' ἀριθμὸν 2.

Ἡ Συνουλία ἐδόθη τὴν Τρίτην τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος εἰς τὰς 6 τὸ ἀπόγευμα, στρεφθεῖσα ὑπὸ πλήρεις ἐπιτυχίας, ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ καὶ πολυπληθοῦς κοινοῦ, καταχειροκροτηθεῖσα.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν ἐδόθη ἡ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα συναυλία τῆς δεσποινίδος Μαρίκας Παπαϊωάννου. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τὸ Προλόυντιο Κοράλ καὶ τῆς Φούγκες τοῦ Φράνκ, ἔργα τοῦ Σοπέν, τοῦ Ραβέλ, τοῦ Ντεμπουσύ καὶ ἄλλων. Ἡ νεὰ καλλιτέχνης ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος εἰς τεχνικώτατον παίξιμον καὶ λεπτώτατον αἴσθημα.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη ἐπίσης εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Πινασσοῦ» μεγάλη συναυλία ὑπὲρ τῶν νεοτερικῶν σχολῶν, τὰς ὁποίας ἔδρυσεν ὁ Μικρασιατικὸς Σύλλογος «Ἀνατολή» εἰς τοὺς προσφυγικοὺς συναισθημοὺς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Τὴν συναυλίαν ἐτίμησε κόσμος πολὺς, αἱ δὲ εἰσπράξεις ἀπέδωκαν λίαν ἱκανοποιητικὰ, ἐπιτρέπονται εἰς τὸν ἀγαθοεργὸν Σύλλογον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του.

Μ. Χ. Α.

τελευταίως διὰ δραματικῶν ἄρθρων κατὰ τῶν ἀνηθικῶν θεατρικῶν ἔργων.

—Ὁ περίφημος Μωῦσῃ ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Ντόυτσε Φολκστατέρ» τῆς Βιέννης. Ὁ μεγάλος τραγωδὸς παίζει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ εἰς τὰ ἑξῆς ἔργα: «Αὐτὸς φταίει γιὰ ὅλα» τοῦ Τολστόη, «Ὁ Κόμης τοῦ Χαρολάι», καὶ ὁ «Καζανόβας» στὴ Βιέννη.

Η ΜΑΣΚΑ

INTERMEDIA

Καίσι ὁ ἥλιος καὶ δὲ σεῖεται οὐδὲ φύλλο ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ὁ βοσκὸς, θαρρεῖς, θαρρείται νὰ σηκώσῃ τὴ βοσκέντρα.

Δὲ χουγιάζει, δὲ σουρίζει καὶ μονάχα τοὺς τὰ κριάρια, ποὺ ἡ δίψα τὰ θερίζει μετὰ τὰ χίλια τοὺς ποδάρια.

Πηλαλάνε· κι ὅλο βλέπουν πότε μπρά, τοὺς ὁ ἀντικρὺς ἀπ' τίς λεῖνες ποὺ τὴ σκέπουν τῆς Καλῆς Κεράς ἡ βούρη.

Ὅσο κροναχτὸ ἔχει ἡ στοάτα τὸν σηκώνουνε, καὶ μοιάζει ὅσο πᾶνε — νὰ τα, νὰ τα! — πὼς ξεπίσω τοὺς βραδυάει.

Τώρα φράνουν — πόσα, πόσα! κι ὅλο ἡ δίψα καὶ τὰ σπίνγγει ποὺ κολλᾷ ξερὴ τὴ γλῶσσα στὸ στεγνὸ τοὺς τὸ λάρυγγ.

Τὸ νερό, ποὺ αἰώνια θγαίνει, κάθε δίψα τοὺς θὰ σβύσῃ· τρέχουν, θρίσκουν στείρεμένη τῆς Καλῆς Κεράς τὴ βούρη!

Γ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

ΑΦΥΕΣΤΕΡΟΙ άνθρωποι δεν μπορούν να γίνουν από τους ληστές των ορέων. Διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὀλίγας χιλιάδας δραχμὰς αὐτοὶ καὶ περισσοτέρας οἱ ἱστοριογράφοι των, υποβάλλονται εἰς τὸν κοπιωδέστερον καὶ ἐπιμοχθότερον βίον, διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν των, διάγουν ὅπως τὰ ἀγρίμια εἰς δάση καὶ βουνά, ἀγνοοῦν τὸν ἥσυχον ὕπνον καὶ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τρώγουν ἕνα κομμάτι ψωμί μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὸ πλεῖστον των. Εἰς τὸ τέλος τὸ μόνον ποῦ κερδίζουν ἀσφαλῶς εἶναι ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις. Αὐτοὶ ποτε ληστὴν θησαυρίζοντα, ἀπολαύσαντα τὰ κέρδη τοῦ περιπετειώδους ἐπαγέλματος του; Καὶ ἂν ἔχῃ κάποιον δεκάραν τὴν δίδει εἰς ἐκκλησίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, ἐνῶ ἄλλοι παίρνουν καὶ τὰ λεπτὰ ἐκκλησιῶν, τὰς περιουσίας μοναστηρίων, καὶ ἀποκτοῦν περισσότερα κέρδη, ἀλλὰ καὶ μεγαλειτέραν ὑπόληψιν. Οἱ λησταὶ τῶν ορέων εἶχαν κάποιον λόγον εἰς τὴν ἐποχὴν, ὅπου δὲν ἦτο ἀκόμη κλοπὴ, ἀρπαγὴ, ληστεία ἢ ζωὴ

ἀναγνωσματογράφου των, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε τοὺς ἐγνώρισαν, πολὺ ὀλιγώτερον οἱ σκιτσογράφοι των, οἵτινες πολλάκις τοὺς παριστοῦν μὲ λαμπρὰν φουστανέλλαν, ἐνῶ δὲν ἔχουν θρακὴ νὰ φορέσουν. Ἐπὶ τῶν ληστῶν δὲ φορτῶνται ὅλα τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα εἰς τὴν περιφέρειάν των, ἐνῶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εὐρίσκουν κόπταν νὰ σφάζουν, διότι καὶ τὰς θρῆνας τρώγουν κατὰ προτίμησιν οἱ λησταὶ τῶν πόλεων. Καὶ ἂν βαρυνθοῦν τὸ μαρτυρικόν των ἐπάγγελμα ἢ μετανοήσουν δι' αὐτὸ καὶ ἔλθουν νὰ ζήσουν κρυφά, ἀλλὰ ἐντὶμως εἰς τὴν πόλιν, τοὺς ἀνακαλύπτουν καὶ τοὺς συλλαμβάνουν, ἐνῶ γύρω των περιφέρονται ἐλεύθεροι ἐπὶ αὐτοκινήτων ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ληστεύουν καὶ τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ. Κάποτε ἐγνώρισα ληστὴν, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχον γραφὴν τόσαι βιογραφίαι ὅσαι οὐτὲ διὰ τὸν Σαίξπηρ. Τυχαίως συντητήθην εἰς ἐρημικὸν μέρος. Ἐνόμισα ὅτι θὰ μὲ ἔσφαζε, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, μοῦ εἶπε :

—Εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος καὶ σοὺ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν ἐσκότωσα οὐτε πιταρήθραν, διότι δὲν ἀφῆκαν καμμίαν οἱ κυριακάτικοι κληνηροί.

—Ἀλλὰ τότε διατὶ ἐπῆρες τὰ βουνά, χριστιανέ

ΜΙΚΡΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙ

Η σκληρὴ ὑπόκειται εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ. Περδικούλη.

—Ὡρα ὀχδὴ ἐσπερινή.

Περδικούλη (τηλεφωνῶν). — Ἐμπρός... Ξενοδοχεῖον «οἱ Δύο Κόσμοι»... Εἶν' ἐκεῖ ὁ κ. Ψαθουράκης; Εἶναι; Τοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, νάρθῃ στὸ τηλέφωνο;... Μάλιστα, ἐκ μέρους ἐνὸς φίλου του, τοῦ κ. Περδικούλη... (Ὀλίγας στιγμὰς ἐπειτα). — Ἀ... Ἐμπρός! Εἰσαι σὺ, ἀγαπητέ μου Ψαθουράκη; Ναι, εἰμαι ἐγὼ, ὁ Περδικούλης, ποῦ σοῦ τηλεφωνῶ... Συγχωρήσε με ποῦ σὲ ἐνοχλῶ αὐτὴν τὴν ὥραν, ἀλλὰ ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ σοῦ τηλεφωνήσω χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ ἡ γυναῖκα μου. Ἐβγήκεν ἔξω πρὸ ὀλίγου γιὰ νὰ πᾶρῃ σὲ μιὰς ἐξαδέλφης της ποῦ εἶναι ἀρρωστή καὶ ἐπωφελοῦμαι τῆς ευκαιρίας νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι... μιὰ ἐξαιρετικὴ χάρι... Ὅχι, ὄχι, ἡσύχασε, δὲν θέλω δάνειο... θέλω μονάχα νὰ λεηλατήσῃς τὸ σπῆτι μου αὐτὴ τὴ νύκτα... Ἐ... Μὰ ὄχι, δὲν ἐτρελλάθηκα, καὶ σοῦ εἶπα ἀκριβῶς ὡς νὰ λεηλατήσῃς... θὰ καταλάβῃς ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται.

Νά, ἀγαπητέ μου Ψαθουράκη :

Ἡ μητέρα τῆς γυναίκας μου τῆς ἔστειλε γιὰ τὴν ἐορτὴ τῆς ἑνῆς ἀπαίσιο γαμπρονέικο ἀγαλματάκι. Τὸ ἐλάβον σήμερον τὸ πρωὶ καὶ φυσικὰ, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐκρυφα ὅτι ἐσκεπτόμην, φιλονεικοῦμε ἀκατάπαυστα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου. Ἐκείνη θρῆσκει τὸ δῶρο θαυμάσιο, ἐγὼ τὸ θρίσκω φοικῶδες· μοῦ λέγει πῶς δὲν ξέρω τί λέω, καὶ ἀπαντῶ, ὅτι χειρότερο γούστο ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ φιλονεικία φαίνεται πῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ κινδυνεύω νὰ χάσω τὴν ἡσυχίαν μου... Ἐνὰ λοιπὸν μέσον ἔχω νὰ τὴν ἀποκαταστήσω : νὰ θρῶ τρόπο νὰ ἐξαφανίσω αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι, ποῦ εἶναι ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ.

Ἐσκέφθηκα κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ σπάσω... χωρὶς νὰ φανῇ πῶς τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, ἐννοεῖται... ἀλλὰ ἡ γυναῖκα μου τὸ ὑποπτεύεται καὶ καταλαβαίνει πολλὰ καλὰ ὅτι θὰ ἐχειροτέρευαν τὰ πρᾶγματα ἂν μεταχειρίζομαι αὐτὴν τὴν μέθοδον.

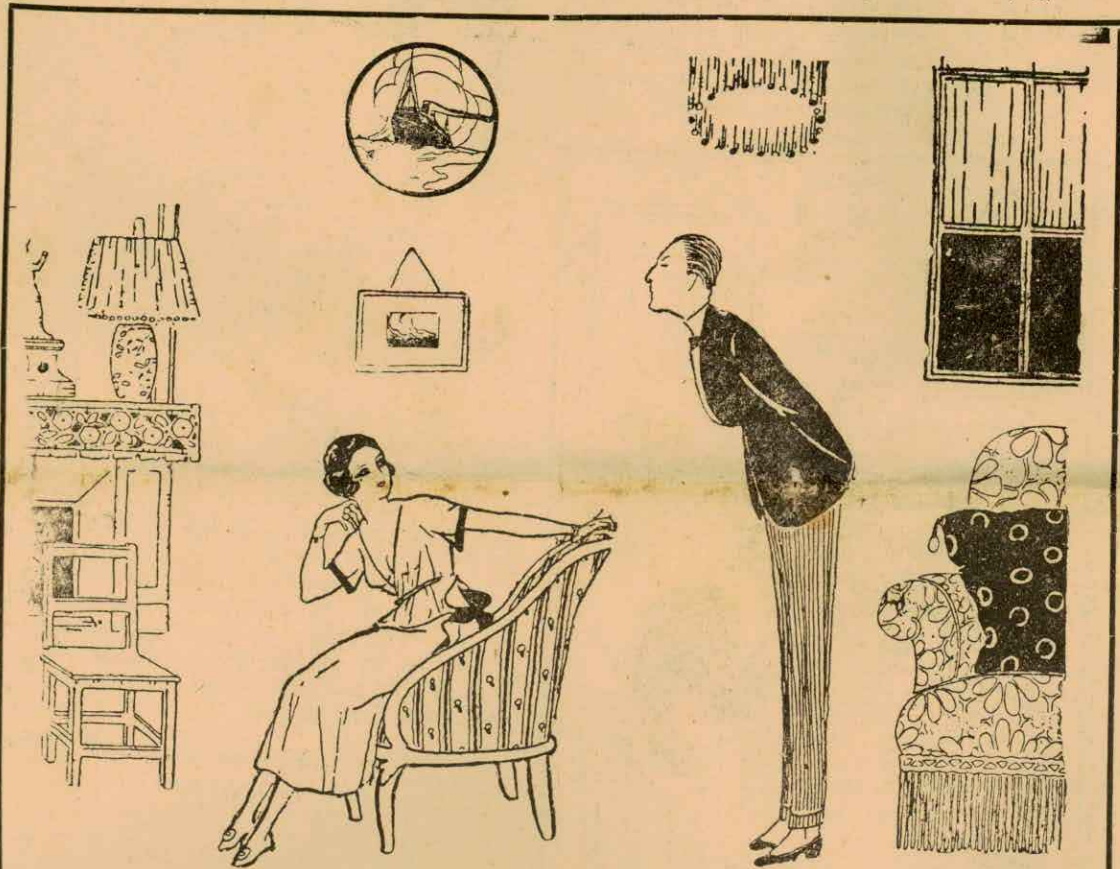
Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ φοικῶδες δῶρον εἶναι ἐνθρονισμένον εἰς τὴν τραπεζίαν, εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν, ἐπάνω στὸ τζάκι, δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑποφέρω περισσότερον αὐτὸ τὸ θάσσανο... Σὲ βεβαιῶ, ἀγαπητέ μου, ὅτι εἶμαι ἀπληκτισμένος καὶ γι' αὐτὸ σοῦ ζητῶ τὴν συνδρομὴν σου. Ἐὰν ἤμπορῇς νὰ μὲ σώσῃς, ἐξαφανίζων διὰ παντός τὸ ἀγαλματάκι. Ἴδού τί ἐτοφίσθηκα :

Θ' ἀφῆσω ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας. Ἀπὸ τὸν κήπον μπορεῖ κανεὶς νὰ μῆν' εὐκολώτατα μέσα, γιὰτὶ, ὅπως ξέρεις, τὸ παράθυρο εἶναι πολὺ χαμηλόν... Λοιπόν, σοῦ ζητῶ ὡς χάριν νύσθῃς τὴν νύκτα, νὰ πάρῃς σιγά-σιγά τὸ ἀπαίσιο δῶρο τῆς πεθερᾶς μου καὶ νὰ τὸ κρατήσῃς, ἂν θέλῃς. Ἡ νὰ τὸ ρίξῃς ὅπου θέλεις, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξαναἰδῶ ποτέ... Τί;... Μὰ ὄχι, δὲν διακινδυνεύεις τίποτε, ἀπολύτως τίποτε... Ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ ἀνεδείκνουμε σὴν κάμαρά μας στὰς ἐνδεκά, ὅταν ἡ ὑπηρετοῖα πᾶν νὰ κοιμηθῇ... Ἐλὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ θὰ κάμῃς τὴν κλοπὴν μὲ πλήρη ἀσφάλειαν. Σὺν νὰ παίξῃς, καννίζων καὶ τὸ σιχαμένο σου... Φυσικὰ, εἶναι προτιμώτερον νὰ προπαρασκευάσῃς μιὰ μικρὴ σκηνοθεσίαν γιὰ νὰ σκεπθῇς τὴν κλοπὴν... παραδείγματα χάριν, θάνατοδογυρίσῃς μερικὰς καρέκλας. Θ' ἀνοίξῃς τὰ συρτάρια... θὰ ρίξῃς χαρτιά χάριν... ἐπὶ τέλους ξέρω πῶς ἔχεις φαντασίαν καὶ ἐμπιστεύομαι σὲ σὲνα διὰ νὰ γίνῃ ἡ κλοπὴ μὲ τὰ ὅλα της... Λοιπόν; Ναι; Δέχῃσαι; Ἀ! σ' εὐχαριστῶ, Ψαθουράκη... Εἰσαι ἕνας ἀληθινὸς φίλος καὶ μοῦ προσφέρεις μιὰ μεγάλη υπηρεσίαν. Ἐνόμισα πῶς θὰ τρελλάθῃς! Λοιπόν, σύμφωνοι, ἀπόψε, τὰ μεσάνυχτα θὰ βάλῃς ρούχα γράνατος ποῦ νὰ καίτῃς μετὸν τοίχον... Τὸ παρόντος θὰ εἶναι ἀνοιχτό... τὸ πεδὶον θὰ εἶναι ἐλεύθερον καὶ θὰ βρῇς τὸ ἀπαίσιο δῶρο τῆς πεθερᾶς μου στὸ τζάκι... Ἀκόμη μιὰ φορά σ' εὐχαριστῶ... Θὰ ἔλθω, ἄλλως τε, νὰ σοῦ πᾶρῶ τὸ χεῖρ ἀπὸ τὸ πρωὶ στὸ ξενοδοχεῖόν σου... (Ἐλθὼν) τὴν ὥραν ποῦ θὰ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀστυνομίαν γιὰ τὴν κλοπὴν.

Κρεῖμα τὸ ἀκουστικόν τοῦ τηλεφώνου περικρατῇ.

Τὴν ἐπομένην τὸ πρωὶ. Ὡρα ἐβδόμη. Ἡ ἴδια σκηνογραφία, ἀλλὰ πολὺ στραπατταρισμένη. Συρτάρια ἀνοιχτά, ἐπιπλα ἄνω κάτω.

Ἡ Κ. Περδικούλη (εἰσερχομένη καὶ βλέ-

ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑ

—Ὁ πατέρας μου ἔχασεν ὅλην τὴν περιουσίαν εἰς τὸ Χρηματιστήριον. Εἶσαι ἐλεύθερος λοιπὸν νὰ θεωρήσῃς τὸ συνοικεσίον μας διαλυμένον.

—Λυποῦμαι πάρα πολὺ, φιλάτῃ μου. Οἱ γονεῖς μου θὰ εἶναι ἀπαρηγόρητοι!

τῆς πόλεως, ἀλλὰ τώρα, ὅπου συναντᾷ ὁ καθεὶς καὶ εἰς τὴν τσέπην του τὰ χεῖρα τῶν ἄλλων, καὶ μόνον τὰ ἰδιὰ του ὄχι, ἀποτελεῖ κουταμάραν καὶ ἀναχρονισμὸν ἢ ληστεία τῶν ορέων. Παραδόξως ὁ μὲς ἐξακολουθοῦν Ἑλληνας νὰ θγαίνουν εἰς τὸ κλαρί μὲ γιγατᾶν καὶ ὄχι εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου μὲ γάντια. Καὶ παραδοξότερον εἶναι νὰ καταδιώκεται ἕνας ληστής τῶν ορέων, διότι ἔκλεψε μερικὰς κασιόχας καὶ ἐσκότωσεν ὁδο-τρῆς συνανθρώπους του, ἐνῶ εἰς τὰς πόλεις χιλιάδες ἀνθρώπων ἔκλεψαν καὶ κλέπτουν ἑκατομμύρια, σκοτώνουν δὲ μὲ τὰ αὐτοκινήτᾳ των τοὺς διαβάτας, ὅσον ὄχι οἱ γεωργοὶ τὰς ἀκρίδας. Περισσότερον ἀρύτεροι καταφαίνονται οἱ λησταὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς κλεψιάς. Καταγίνονται νὰ ληστεύσουν ἕνα, δέκα τὸ πολὺ ἀνθρώπους, ἐνῶ οἱ λησταὶ τῶν πόλεων γδύνουν ὁλοκλήρους ὁμάδας χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Μόνον διὰ τὴν ἀφύαν των ταύτην αἰτίζον οἱ λησταὶ τὴν μεγαλειτέραν τιμωρίαν. Ἐκτὸς ἂν ἀσκοῦν τὸ ληστρικὸν ἐπάγγελμα διὰ λόγους ὕψους, ληστεύοντες εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶνε ἀδικαιολόγητοι, ἀφοῦ ἡδύνατο νὰ πλουτίσουν μὲ τὸν φρεσκότερον ἀέρα εἰς τὸ χρηματιστήριον. Τὸ δὲ χειρότερον πάθημά των εἶναι νὰ πλουτίζουν ἄλλοι ἀντ' αὐτῶν, ἀφ' ἐνὸς ἐκείνοι ποῦ λαμβάνουν ἄμοιβὴν τῆς προκηρύξεως των καὶ οἱ

μου;

—Κατὶ ἔπρεπε νὰ πάρω καὶ γ' ἐγὼ, μοῦ ἀπήντησε θυμωσένως. Τί νὰ ἔπαιζαν; Τὸ κεντρικὸν ταμείον τὸ ἐπῆραν ἄλλοι ἐνωρίτερα. Ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ πέσῃ στὰ χεῖρα μου κάποιος ἀπὸ τοὺς βιογράφους μου. Θὰ τὸν κάμω λιανὰ κομμάτια.

—Διατὶ;

—Μοῦ ἐξέθεσε τὴν ὑπόληψίν μου μὲ τὰς ἀσυνταξίες ποῦ μοῦ ἔβαλε εἰς τὸ στόμα μου!

Ο ΚΑΡΥΟΦΑΥΣΤΗΣ

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΧΟΥ

Ὁ μικρὸς Παντελῆς βλέπει τὴν παρέλασιν ἐνὸς λόχου πεζικοῦ, μὲ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς. «ὦ! τί ὡραία!» φωνάζει, κτυπῶν τὰ χεῖρα του ἐξ ἐνθουσιασμοῦ. «Μὰ, μαμάκα, πὲς μου σὲ τί χρησιμεύουν ἐκεῖνοι ποῦ δὲν παίζουν μουσικὴν»

πουσα την άταξίαν). — 'Α! Θεέ μου, τί συνέβη; (Εννοούσα όλα και καλούσα τον άνδρα της). 'Ελα γρήγορα! Κατέβη... Μας έκλεψαν απόψε...

Η φωνή του Περδικούλη (ο όποιος προσπαθεί να φωνή σκανδαλιζόμενος). — Μας έκλεψαν; 'Οχι δά... Πώς ήμπορεσαν να τολμήσουν... 'Α, οι παληάνθρωποι...

Η Κα Περδικούλη (πεδοκροτούσα εξ ανυπομονησίας). — Μά κατέβα λοιπόν γρήγορα!... Τρέχα να δής τί μας πήραν...

Περδικούλης (εμφανιζόμενος επί τέλους και επιθεωρών με το βλέμμα την θαυμασίαν άταξίαν). (Θαυμασία ή σκηνογραφία! Αυτός ο Ψαθουράκης είναι έξοχος... 'Ενας λοποδύτης εξ επαγγελματός δεν θά τά έκατάφερνε καλλίτερα)

Η Κα Περδικούλη (ανοίγουσα μίαν κοσμηματοθήκη, καταλυπημένη). — Κόττα, ή χρυσή τσιγαροθήκη σου πάει! (Ανοίγουσα άλλην θήκη). Και τά δώδεκα άσημένια κουταλάκια του γλυκού, πάνε κι αυτά. (Ανοίγουσα μίαν τρίτην θήκη). Κι αυτή άδειά!.. (Κλαίουσα). 'Ω Θεέ μου, Θεέ μου...

Περδικούλης (καθ' εαυτόν). — Προφανώς ήθέλησε να δώση την εντύπωσιν ότι είναι άληθινή ή κλοπή. 'Εκατάφερε καλά τή δουλειά... μά'ισως έκμασε τά πράγματα λιγάκι υπερβολικά αυτός ο δαιμονισμένος ο Ψαθουράκης.

(Τήν στιγμήν αυτήν ακούεται κρουδύνισμα του τηλεφώνου).

Περδικούλης (όρμών). — 'Εμποός... Ναι, είμαι εγώ ο ίδιος... 'Α! είσαι σύ, Ψαθουράκη... 'Ε, λοιπόν; Τι;... Τί μου λες; Σου ήταν αδύνατο να έλθης γλές θράδου!.. 'Θάβης χωρίς άλλο απόψε αν δεν άλλαζε γνώμη;... Μά τότε... πρόκειται για άληθινή κλοπή!...

Σηκώνεται, έξω φρενών την στιγμήν που ή γυναίκα του έρχεται κοντά του χαμογελώσα μέσα εις τά δάκρυά της και σφίγγουσα τρυφερώς επί του στήθους κατή.

Η Κα Περδικούλη (συγκινημένη). — Κόττα αγάπη μου, τί τύχη μέσα στη δυστυχία μας! 'Ο κλέφτης δεν έπηρε τó αγαλματάκι της μαμάς!

ΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

Α'. Ο ΗΛΙΟΣ

Η καταγωγή του 'Ηλιου άναγεται εις την πλέον άπομακρυσμένην αρχαιότητα ήμπορεί να πη κανείς ότι χάνεται στην νύκτα της ιστορίας. 'Ο 'Ηλιος, ως θεοποιούν οι άρμόδιοι επιστήμονες, είναι άστρον· έχει σχήμα στρογγυλόν, και, αντιθέτως προς την Σελήνην, διατηρεί πάντοτε αυτό το σχήμα. Επίσης, ενώ ή Σελήνη φαίνεται την νύκτα, ο 'Ηλιος προτιμά να παρουσιάζεται την ήμέραν, πράγμα ευεργετικώτατον δι' ήμās, διότι, εάν ο 'Ηλιος ένεφανίζετο την νύκτα, θά μάς ήμπούσε να κοιμηθούμε.

Διηγούνται ένα σωρό ιστορίες διά τον όγκον του 'Ηλιου, την σύνθεσιν του, την πυκνότητά του, την απόστασιν του από την Γήν, την ταχύτητα και τó δρομολόγιόν του. 'Ολα όμως αυτά τά λέγει μόνον ή 'Επιστήμη· κανείς δεν έπηρε να τά ιδή.

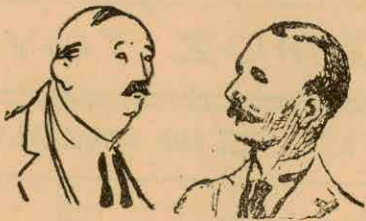
Η αλήθεια είναι, ότι ο 'Ηλιος έχει πολλές ιδιοτροπίας, δεν ανατέλλει ποτέ την αυτήν ώραν και δίδε όταν του άρσει, παρ' όλα τά ούκεία των άστρονόμων. 'Ο 'Ηλιος έχει απέχθειαν προς την βροχήν και μόλις πέση μία σταγών νερού, τρέχει να κλεισθή εις τó σπήτι του. 'Αντί να κατασκευάζουν φράσεις οι σοφοί, θά έκαναν καλλίτερα να ένεργήσουν μεταξύ των έρανων διά να του αγοράσουν ένα αδιάδρομον. Κατ' αυτόν τον τρόπον ίσως δεν θά εκρύπτετο κατά τας ήμέρας της κακοκαιρίας.

Πιστεύεται γενικώς ότι ο 'Ηλιος κάνει να φωτάνουν τά λαχανικά. 'Ετσι εξηγείται τó γεγονός, ότι εις την 'Ελλάδα όπου έχουμε άφθονον 'Ηλιον, ακόμη και τα τυπογραφεία παράγουν λαχανόφυλλα. 'Εκτός των κηπουρών λοιπόν και οι δημοσιογράφοι μας όφείλουν να είναι ιδιαιτέρως ευγνώμονες προς τον 'Ηλιον διά τας υπηρεσίας που τους παρέχει εις εύόδωσιν του έργου των...

Αποδίδεται επίσης εις τον 'Ηλιον ιδιότης θεομαντική, ή οποία όμως μού φαίνεται λίαν άμφίβολος· εάν αυτό ήτο αληθές, έπρεπε τον χειμώνα, όταν υπάρχει ήλιος, να κάνη όση ζέστη και τó καλοκαίρι. 'Αλλά ποίος ήμπορεί να θεβαιώση τιμώως, ότι μίαν ήλιόλουστον ήμέραν του 'Ιανουρίου υποφέρουν έκ κυνικών καυμάτων, όπως τον 'Ιούλιον; 'Επρεπε λοιπόν να συμπεράνουμεν, ότι υπάρχουν δύο 'Ηλιοι: ένας καλοκαιρινός και ένας χειμερινάτικος. 'Αλλ' αυτό θά ήτο γνωστόν, εάν συνέβαινε, και επομένως τó πιθανώτερον είναι ότι καμμία σχέση δεν έχει ή θερμότης με τον 'Ηλιον.

Εν συμπεράσματι, ο 'Ηλιος δεν είναι όσον κοινώς λέγεται ωφέλιμος, και τά πάντα δείχνουν, ότι θ' άντικατασταθ ή εντός όλίγου από τον 'Ηλεκτρισμόν, μόλις υποβιβάσθ ή τιμή του ρεύματος.

Ο ΑΠΑΘΘΕΙΣ ΙΑΤΡΟΣ

—'Όσον και αν είναι κανείς έξυπνος, άπατάται κάποτε. Τοιουτοτρόπως, όταν έκαμα έγγείρησιν εις τον Χ, έβεβαιώθην ότι δεν είχεν εκείνο που έπίστευα.

—Πώς; Δεν είχε σκοληκοσιδίτιδα;
—Ναι, αλλά δεν είχε λεπτά.

ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

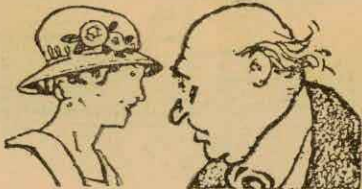
—Θ' άφισρωθώτε εις την διπλωματίαν; Πολύ ώραία! Είναι ένα στάδιον, εις τó όποιον ήμπορεί κανείς όλα να τά επιτύχη, πλην εκείνων που προδίδει. Τό ξέρω καλά, γιατί ύπήρξα κ' εγώ διπλωμάτης.

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΗΣ

—'Εγεννήθην τον 'Ιούλιον. Η γυναίκες που γεννώνται τον μήνα αυτόν είναι ώραίες, δραστήριες, περίεργες, ιδιότροπες! 'Ετσι ακριβώς είμαι εγώ.

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

—'Ο γυιός μου μ' έχει βάλει σε φοβερές σκουτούρες γιατί είναι τελείως παραλυμένος.
—'Απεναντίας ο δικός μου είναι πολύ ήσυχος.
—Τί ήλικίαν έχει;
—Τριών μηνών!

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

—Μού είπαν ότι είχατε έγκυαταλείψη την πέννα κ' έκάνατε τον μπακάλη.
—Πραγματικώς, κατά τά δύο τελευταία έτη είχα άνοιξη μπακάλικη και έκέρδινα αρκετά χρήματα· σήμερα έχω τά μέσα να εξακολουθήσω τας φιλολογικάς μου εργασίας.

Ο ΥΠΩΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

—'Εχεις την τόλμην να ζητάς να σου δώσω την κόρην μου; 'Εσύ που δεν έχεις θγάλει ούτε χίλιες δραχμές όλη σου τή ζωή;
—Μά ούτε εκείνη, κύριε!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ο κ. Γλεντζεδάκης άπλήκως καλής ύγείας, καλών εισοδημάτων και τής εκτίμησως των συμπολιτών του εις τó νησί του Αιγαίου, τó όποιον ήτο ή ιδιαιτέρα του πατρίς.

Η κ. Γλεντζεδάκη είχε τά ίδια χαρίσματα τά όποια έλχμυρνε πύ πολύ τó θυμωφο στρογγυλό σώμά της, που έκτυπούσε στα μάτια όλου του κόσμου.

—'Ο πθερός μου ήταν γεμάτος καλωσύνη και γι' αυτό ή κόρη του είναι καταστρόγγυλη! έλεγε χαριτολογών ο φίλος μας.

'Αλλ' αν του άρσαν οι χαριεντισμοί, τó πάθος του όμως ήτο πρό πάντων τó θέατρον.

'Α, τó θέατρον! Τί χαρά... 'Οχι όμως τó θέατρον που πάμε σεις κ' εγώ την Ρεθέα μας. Μπα, μπα! 'Ηθελε τó θέατρον για να παίξη ο ίδιος, να πεταχθ ή στη σκηνή, ν' άστράφη υπό τά φώτα του προσκήνιου, να κρατή την αναπνοή των θεατών και να προκαλή — εφ'αντάζετο ο κ. Γλεντζεδάκης με φουντωμένα τά μυαλά — εκείνην την τρομακτικήν φοικίασιν που κόβει τά ύπατα του κόσμου...

ΣΣ

Δός του — δός του, από την πολλήν έξαψιν, κατέλθεν εις την ικανοποίησιν του πόθου του ο φίλος κ. Γλεντζεδάκης. 'Οργάνωσε μίαν παράστασιν εις τó μεγάλο παραλιακόν καφενείον, έτσι χάριν φιλανθρωπικού σκοπού.

'Αλλ' ο κακόμοιρος κ. Γλεντζεδάκης κάθεται τώρα επάνω σε άναμμένα κάθουνα. Δεν είναι διόλου εύχαριστημένος από τον θιασμόν του. Η κυρία Γλεντζεδάκη, που θά έπαιζε τον ρόλον μιās μαρκησίας, είναι — να πάρ' ή εύχή! — πάρα πολύ χορδή, ο δε Γιαννάκης, ο γυιός του παρέδρου, που θά έπαιζε τó μέρος του «προδότη», είχε πάθει τέτοιαν συγκίνησιν, όπου δεν μπορούσε ν' άνοιξη τó στόμα του και να είπ ή λέξιν.

'Όσαι περισσότεροι δοκιμαί γίνονται, τόσο χειρότερα πάει ή δουλειά.

Ο κ. Γλεντζεδάκης είναι άηληπισμένος, και ή κ. Γλεντζεδάκη πάει να σκάση, βλέπουσα τον δυστυχισμένον άνδρα της σε τέτοια κατάσταση.

Τότε έπληθεν εις τον ήρωά μας ή ιδέα να θυσιασθ ή χάριν τής τέχνης: θά πάρη τον ρόλον του Γιαννάκη, του «προδότη», και αυτός τον ιδιόν του, του έρωτευμένου γενναίου ευπατρίδου.

'Ω, θαύμα! 'Από τας πρώτας νέας δοκιμαί, ο Γιαννάκης κουρδισμένος από τά λόγια του ρόλου του, λησμονεί κάθε δειλίαν, ή συστολή του πάει άπα, αί κινήσεις και αί στάσεις του επάνω στη σκηνή έπηρεαν άέρα, ή φωνή του είχε θαυμασίους τόνους, ή δε κυρία Γλεντζεδάκη έπηρε και αυτή φώτα από τον συμπαίκτην της και του άπαντά με διαβολομένην όρμήν.

ΣΣ

Ο κ. Γλεντζεδάκης είναι κατενθουσιασμένος.

Μία στιγμή, την ώρα που γίνονται ή πρόβες, θυμάται πώς κάτι εξέλασε και ως πού να πάη να τó φέρη, παρακαλεί τούςκαλλιτέχνας του να εξακολουθήσουν.

'Υστερ' από λίγο έρχεται συνοδευόμενος από μερικούς φίλους του, με τούς νησιώτικους σκούφους των, εις τούς όποιους θέλει να δείξη τί θά είναι ή παράστασις «του».

—Σιγά-σιγά, για να μην ταραξούμε τούς καλλιτέχνας μου! συνιστά ο κ. Γλεντζεδάκης.

Και πατώντας με την άκρη των ποδών φθάνουν στην πόρτα. 'Από τó άλλο μέρος ή παράστασις είναι μέσα φωτιά μονάχη.

Ο κ. Γλεντζεδάκης, χαροπνώντας από την χαράν του, ψιθυρίζει:

—'Ε, γι' ακούστε τους! 'Ακούστε τί σοβαρότητα που έχει ή φωνή του ευπατρίδου!

Δεν καλοκαούεται τί λέγει εις την μορφήν, με τας έπαρσιν των ό ιππότης, ούτε αί άπαντήσεις που δίδει ή κληροία, άλλα τή σύνολον φαίνεται πως είναι φυσικώτατον, όσον των λαμπροτέρων ήθοποιών μας.

—'Ε, δεν είναι ζωντανή παράστασις; λέγει θριαμβευτικώς ο κ. Γλεντζεδάκης.

Διά μίαν άνοιγουν και τά δύο φύλλα της πόρτας και όλοι έτοιμάζονται να φωνάξουν «μπράβο».

'Αλλά τά «μπράβο» επνίγησαν στο λαμό των.

Η κυρία Γλεντζεδάκη και ο φίλος της Γιαννάκης, με τας επανειλημμένα έρωτικάς σκηνάς που έπαιζαν, ύπεδόντο τóσον φυσικά τούς ρόλους των, ώστε εις τας τρέεις πράξεις του συγγραφείως προσθέτουν και την άστον ποζήν τρυφερού εναγκαλισμού με ατέλειωτα φιλή, άληθινά φιλή, που δεν έγρον καμμίαν σχέση με τας προσποιητάς έρωτικάς διαχύσεις τής σκηνής...

ΜΙΜΟΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΘΕΑΤΟΥ,"

ΠΟΣΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΗΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΗΝ, ΕΙΤΕ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΟΡΑΤΑ, ΕΙΤΕ ΥΠΟΔΗΛΟΥΜΕΝΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΑΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΝ;

ΕΙΣ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, παριστάνουσαν πα-
ραλίαν θαλασσίων λουτρῶν, ὑπάρχουν πολ-
λὰ πρόσωπα, εἴτε ὁρατὰ ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε ὑποδη-
λούμενα ἀπὸ κάποιο μέρους τοῦ σώματός των, ἢ τῶν
ἐνδυμάτων των, ἢ ἀπὸ κάποιο ἀντικείμενον ποῦ
κρατοῦν. Προσκαλοῦνται οἱ ἀναγνώστῃ τοῦ «Θεα-
τοῦ» νὰ μᾶς γράψουν πόσα ἐν ὅλῳ εἶναι τὰ πρόσω-
πα αὐτά. Δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ ὀρίσουν. Θὰ μᾶς

γράψουν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων, τὰ ἐ-
ποῖα ἀνεύρουν.

Τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ στείλουν ὁ-
θὰς λύσεις, θὰ δημοσιευθῶν, διὰ κληρώσεως δὲ θὰ
βραβευθῶν δέκτῃ ἐξ αὐτῶν.

Ὁ κατάλογος τῶν βραβείων, συντασσόμενος ὑπὸ
τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Θεατοῦ», θὰ δημοσιευθῇ εἰς

προσεχὲς φύλλον.

Ἀπαντήσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου.
Ἐκαστος λύτης πρέπει νὰ στείλῃ, ἐντὸς κλειστοῦ
φακέλλου, μετὰ τῆς λύσεως, δραχμὴν 1, ὡς δικαίω-
μα συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Τὸ χειρόγρα-
φον τὸ περιέχον τὴν λύσιν πρέπει νὰ εἶναι εὐανά-
γνωστον, ὡς καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ λύτου.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Παρακαλοῦνται οἱ πρὸς τὸν Ἱατρὸν ἐπιστέλλον-
τες πρὸς ζήτησιν συμβουλῶν, ὅπως ἀναφέρουν τὴν
κρίσιν, τὸ εἶδος τοῦ βίου τὸν ὅποιον διάγουν, τὴν
ἀστικὴν των κατὰστασιν (ἐγγαμοὶ ἢ ἄγαμοι), τὸ ἐ-
πάγγελμα καὶ τὴν ἡλικίαν των. Αἱ ἐπιστολαὶ ὅ-
τι περὶ τῶν πρὸς τὸν Ἱατρὸν κ. Ἰ. ΚΑΡΟΚΗΝ,
ἰδίως Καποδιστρίου 39, (παρὰ τὸν Σταθμὸν Λαυ-
ρίου).

Παρουσιαζομένης ἀνάγκης, ὁ ἱατρὸς δέχεται τοὺς
φίλους καὶ ἀναγνώστῃς τοῦ «Θεατοῦ» προθύμως
καὶ δωρεὰν ἀπὸ 5—5 1/2 μ. μ.

Κ.Κ.Κ. — Ἡ ἐνόχλησίς σας εἶναι ἐκδήλωσις
γενικῆς δυσκρασίας τοῦ ὁργανισμοῦ, πιθανῶς τῆς
λεγομένης λυμφοαδικίας, κατὰ τῆς ὁποίας
καὶ πρέπει νὰ στραφῇ ἡ κατάλληλος θεραπεία. Ἐ-
ὰν εἴσθε κάποιος Ἀθηναῖος, (ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας
δὲν σημειοῦται ἡ προέλευσίς της), θὰ ἦτο προτι-
μώτερον νὰ σᾶς ἴδω προσωπικῶς καὶ δύνασθε νὰ
ἐλθετε, ὅταν εὐκαιρήσετε, (4 1/2—5 1/2 μ. μ.)
Θὰ σᾶς ἐξετάσω προθύμως καὶ φιλικῶς.

Κον ΘΕΜ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ, Πειραιᾶ.
— Ἡ θαλασσία ναυτία, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐνοχλεῖσθε,
εἶναι ὅλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἐπάγγελμα σας.
Διὰ τοῦτο, ἡ μόνη συμβουλὴ ποῦ ἔχω νὰ σᾶς δώ-
σω, εἶναι νὰ τὸ ἀλλάξετε. Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας σας
ἐνοχλήσεις, καλὸν θὰ ἦτο νὰ σᾶς ἐβλεπα, ὅταν καμ-
μίαν ἡμέραν ἐλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας (4 1/2—
5 1/2 μ. μ.) Τὸ νὰ παρουσιασθῇτε αὐτοπροσώπως
εἰς ἱατρὸν δὲν εἶναι καθόλου «γελοῖον», ὡς
γράφετε.

Κον ΔΗΜ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΝ, Θεσσαλονίκης.
— Μὲ τὰ σημερινὰ ἀντισηπτικά καὶ ἀσηπτικά μέσα,
ἡ ἐγχείρησις τῆς σκοληκοειδίδιδος οὐδένα κίνδυ-
νον παρουσιάζει, ἐκτὸς ἐὰν αὕτη ἀνατεθῇ εἰς ἀδε-
ξίους χεῖρας. Ἐπιμένετε, δύνασθε νὰ εἴσθε ἥσυχος
διὰ τὸν συγγενὴ σας.

Θ. Π. Πάτρως. — Πάν ὅτι μοῦ περιγρά-
φετε εἶναι ἀνεμφισβήτητος ἀποτέλεσμα τοῦ πά-
θους σας, τὸ ὅποιον, ἐὰν τὸ ἐξακολουθήσετε, σᾶς

ἐπιφυλάσσει ἀνεπανορθώτους κατατρο-
φάς. Στείλατέ μου τὴν ἀκριβὴ ταχυδρομικὴν σας
διεύθυνσιν, ὅπως σᾶς ἀπαντήσω λεπτομερέστερον
δι' ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς, καθότι οὔτε χωρὸν δύνα-
ται νὰ διαβῇ πρὸς τοῦτο ἡ παρούσα ἱατρικὴ
στήλη, οὔτε ζητήματα τοιαύτης φύσεως εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ἐκτεθῶν δημοσίᾳ.

«ΔΙΗΛΘΙΣΜΕΝΟΝ». Βέρροισιν. — Εὐρί-
σκω τὴν ἀπελπίσιν σας ὑπερβολικὴν, ἐντελῶς δὲ
ἀδικαιολόγητον τὸν φόβον ὅτι ἡ πάθησίς σας θὰ
σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ νυμφευθῇτε. Ἐξακολουθήσατε τὴν
χρῆσιν τοῦ Ἀρσόλ, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν σχε-
τικὴν ἀπαραιτήτην δίαιταν, συμφώνως πρὸς τὰς ἰ-
ηγίας τοῦ ἱατροῦ σας.

Δὲς ΦΑΝΗΝ Π. Λαμίας. — Μοῦ γράφετε
ὅτι, παρ' ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις σας, «δὲν αἰσθάνεσθε
καθόλου πυρετόν». Ἡ ἀπυρεξία σας ὅμως αὕτη ἐ-
στὶ βεβαίωθη καὶ διὰ τοῦ θερμομέτρου; Ἐὰν ὅχι,
θεωρῶ ἀπαράτητον νὰ θερμομετρηθῇτε ἐπὶ 10—12
ἡμέρας συστηματικῶς καὶ τακτικῶς (πρωῖαν, με-
σημβριὰν καὶ ἑσπέραν) καὶ νὰ μοῦ στείλετε ἀκρι-
βῆς σημειώσεις ὅλων αὐτῶν τῶν θερμομετρήσεων.
μεθ' ὧ θὰ σᾶς γράψω καὶ πάλιν. Διότι, ἐν τῶν
γραφόμενων σας, τείνω νὰ δεγθῶ ὅτι ἡ κατὰστα-
σίς σας πρέπει ν' ἀποδοθῇ μᾶλλον εἰς ἐλομύαν-
σιν, ἀποκλειομένης πάσης ἀσθητικῆς παθήσεως,
τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι φοβεῖσθε.

Κον ΧΡΗΣΤΟΝ ΓΙΟΥΓΚΑΝ, Θεσσαλονίκης.
— Ἡ πάθησίς σας ὑπάγεται εἰς τὴν ἱατρικὴν ἀνομοιό-
τητα τοῦ ὠτολόγου, καὶ ἐπομένως ἐγὼ δὲν δύναμαι
νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Κον ΚΩΝΣΤ. Χ. Χ. (φοιτητὴν τῆς Ἱατρικῆς)
Ἐνταῦθα. — Μ' ἐρωτᾶτε, ὡς εἶναι δυνατόν
νὰ εἶναι ὁ συγγενὴς σας εὐτραφεστάτος καὶ
καὶ ροδοκόκκινος, ἐνῶ πάσχει ὑπὸ πνευμο-
νικῆς φυματίσεως, βεβαιωθείσης δι' ἐπανειλημ-
μένων μικροβιολογικῶν ἐξετάσεων. Καὶ ἐν τού-
τοις εἶναι δυνατόν. Ὑπάρχουν φυματιώτες, τῶν
ὁποίων ἡ νόσος ἐξελίσσεται χωρὶς νὰ συνεπιφέρῃ
ἐπὶ τινα χρόνον, οὐδεμίαν ἀπίσχανσιν. Ὅχι, δὲ μὴ

νον τοῦτο, ἀλλὰ παρατηροῦνται κάποτε καὶ ἀσθε-
νεῖς, τῶν ὁποίων τὸ βάρος αὐξάνει, ἐφόσον ἡ φυμα-
τίσις των προχωρεῖ. Περιστατικὰ τοιαῦτα δὲν εἶ-
ναι μὲν συχνά, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ σπάνια. Ἡὼς
συμβαίνει τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως παράδοξον τοῦτο
φαινόμενον, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος χωρὸν καὶ χρό-
νου. Ἐὰν γνωρίζετε τὴν γαλλικὴν, σᾶς συνιστῶ
τὴν μελέτην ἐνὸς πολὺ ἐνδιαφέροντος ἀρθροῦ, δημο-
σιευθέντος εἰς τὴν παρισινὴν «Ἱατρικὴν Ἑβδομά-
δα» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Λεμοάν καὶ ἐπιγραφόμενον
«Οἱ παχεῖς φθισκοί». Θὰ τὸ εὕρετε εἰς τὸ φύλλον
τῆς 28ης Μαρτίου 1920. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἀρ-
θρου τούτου ἔχετε νὰ καρπωθῇτε πολλὰς καὶ χρη-
σιμωτάτας γνώσεις διὰ τὴν μέλλουσαν ἱατρικὴν
σας ἐξάσκησιν.

Μ. Ν. Φ. Ἀμαρουσίου. — Ὅπως σᾶς
φανῶ χρήσιμος, θεωρῶ ἀναγκαίαν μίαν προσωπικὴν
μας συνάντησιν. Θὰ μ' εὕρετε κατ' οἶκον ἐλεύθερον
πρὸς τοῦτο καὶ ἐκάστην ἀπὸ 4 1/2—5 1/2 μ. μ.

Κον ΚΑΛΛΙΟΠΗΝ ΜΑΥΡΟΥ, Ἐνταῦθα.
— Ὅχι, μόνον δύνασθε, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος σᾶς συν-
ιστῶ νὰ κάμνετε, ὡς καὶ ἐγὼ, ἀποκλειστικὴν χρῆ-
σιν πεπικνωμένου γάλακτος (τοῦ κουτιοῦ), διὰ
μόνον τὸν λόγον ὅτι οὐδ' αὖ μὲν ἐν Ἀθήναις θὰ
δυναθῇτε νὰ εὕρετε γάλα γνήσιον καὶ ἀνόθευτον.
Οὐδ' αὖ μὲν.

Ξ. Μ. Κέρκυρας. — Μὴ σπεύδετε νὰ νυμ-
φευθῇτε ἐὰν δὲν συμπληρώσετε δεόντως τὴν θερα-
πείαν σας, διότι ὑπάρχει ἀκόμη ὁ κίνδυνος τῆς
μεταδόσεως.

ΑΝΙΚΑΝΟΝ, Δράμας. — Στείλατέ μου
τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν ταχυδρομικὴν διεύθυν-
σιν σας.

Ἱατρὸς ΚΑΡΟΚΗΣ

ΚΥΡΙΑ Ε. Α. ΚΑΜΠΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Φοβετοί, Στερώσεις, Μη-ρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυτίτιδες κ. λ. π. δι' ιδιαίτερας μεθόδου με καταληκτικά αποτελέσματα.

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) 3-7 μ. μ.

ΑΛΕΞ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

55 'Οδός Γ'. Σεπτεμβρίου 55

Λεγεται

Δευτέραν, Τετάρτην και Παρασκευήν επί-
γεντεύει
Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον ελευθέρως

Διὰ τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ συνιστώμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρίας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίσεις, ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικά νοσήματα

27 Μετάνδρου 27-Ἀθῆναι-Τηλ. 1-68

Πλεκτομηχαναὶ
Ραπτο μηχαναὶ
Χνυδομηχαναὶ
Χρηματοκιβώτια

Μ. Δ. ΝΙΚΑΤΣΙΟΣ

Πλατεία Συντάγματος. Τηλ. 14-21

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-1β Ὁμόνοια

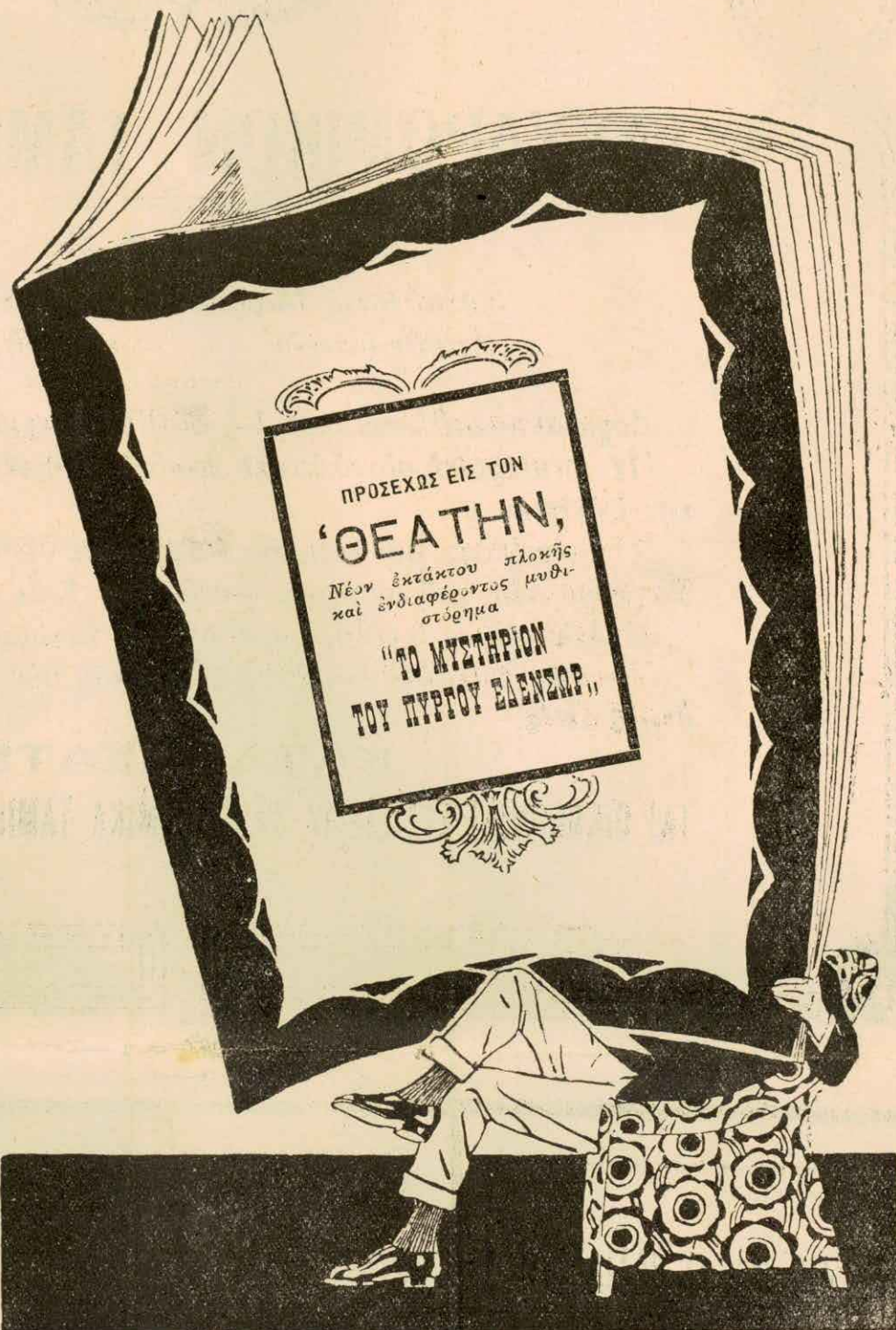
Ἀρτιωτάτη κατάρτισις. Κύκλοι διπλωματικῶν καὶ τμηματικῶν ἐξετάσεων. Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξετάσεις

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ

‘ΘΕΑΤΗΝ,

Νέον ἐκτάκτου πλοκῆς καὶ ἐνδιαφέροντος μυθιστόρημα

"ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΥΡΤΟΥ ΕΛΕΝΣΩΡ,"

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ

66 Ὀδὸς Ἀιόλου-66
(Παρὰ τῇ Ἀγ. Εὐφύῃ)

Καλλίστοι ελαστικά
Ἑλικά καλὴς
Ὀφθαλμοπρίσμοι
Καυθετήρες
Φωροφύλακες
Ἑλκυστικά διάφορα
Ὀφθαλμοὶ τεχνικοὶ
Νεφροπρίσμοι
Καπέτα Ἀγγλικά

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΩΝ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ
ΕΙΔΩΝ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Καροσέδες
Ἡλεκτρικαὶ μηχαναὶ
Πνευμάτιαι ἀσθενῶν
Δεκανίκια
Χορηπανσούα
Ὀφθαλμοὶ ἀκρωτέρας οὐρῶν
Βαρύμετρα
Προσχευόμενα ελαστικά
Ἄλλα μασάζ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΚΟΣ 5 %

Καταθέσεις ιδιωτών Δρ. 65.000.000
Αποθεματικόν » 5.000.000

Δέχεται καταθέσεις ἀπὸ 1—25000 δραχμῶν.
Ἡ ἐπιστροφή οἰουδήποτε ποσοῦ χρημάτων γίνεται εἰς πρώτην ζήτησιν.
Ὁ καταθέτης δύναται νὰ ἐνεργῇ τὰς δοσοληφίας του εἰς 250 Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους μόνος του ἢ δι' ἀντιπροσώπον.
Οὐδεὶς φόρος ἢ τέλος χαρτοσήμου ἐπιβαρύνει τὰς δοσοληφίας.
Ἐκ τῶν καταθέσεων 2000 δραχμαὶ δὲν κατάσχονται ἐπ' οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ.

ΚΑΤΑΘΕΣΑΤΕ
ΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗ

1
ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
(Ἠλεκτρισμοῦ, ἀκτίνων Ραντγκεν
κ.λ.π. κ.λ.π.)

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΝΕΥΡΑΡΘΡΙΚΑ
(3 ὁδοῦ Μασσαλίας)

2
ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ
(Πυλινῆ, ριζική καὶ ταχεῖα Θεραπεία)
πνευμονῶν δοτῶν, ἀρθρώσεων κλπ.

3α Ὁδοῦ Καπλανῶν
(Παρόδ. Μασσαλίας)

3
ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ
Δέχεται ἀρρώστους ἐκ φυματιώ-
σεως δοτῶν καὶ πνευμονῶν
πρώτου καὶ δευτέρου σταδίου τοῦ

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΔΗ
(Ἀπειθύνειον Μασσαλίας 3)

Λαρυγγολογισμολόγος Ἱατρός
Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Δέχεται 10—12 καὶ 4—6 Πλυν.
Ὁμονοίας Ὁδ. Δώρου 8α

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΣΟΝΑΙ ΚΟΙΜΙΑΣ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΛΥΒΡΙΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΕΥΩΝ ΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Πετρελαιοῦ
Σύλων
Κὼν
Ἀνθρακίτου
Λυγνίτου
καὶ γκαζ

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
ΚΑΙ ΔΙΣΚΟΙ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 17
(Μέγαρον Ἀρσανίου)

ΤΟ ΚΕΡΑΙΟΝ
ΕΝ ΤΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

